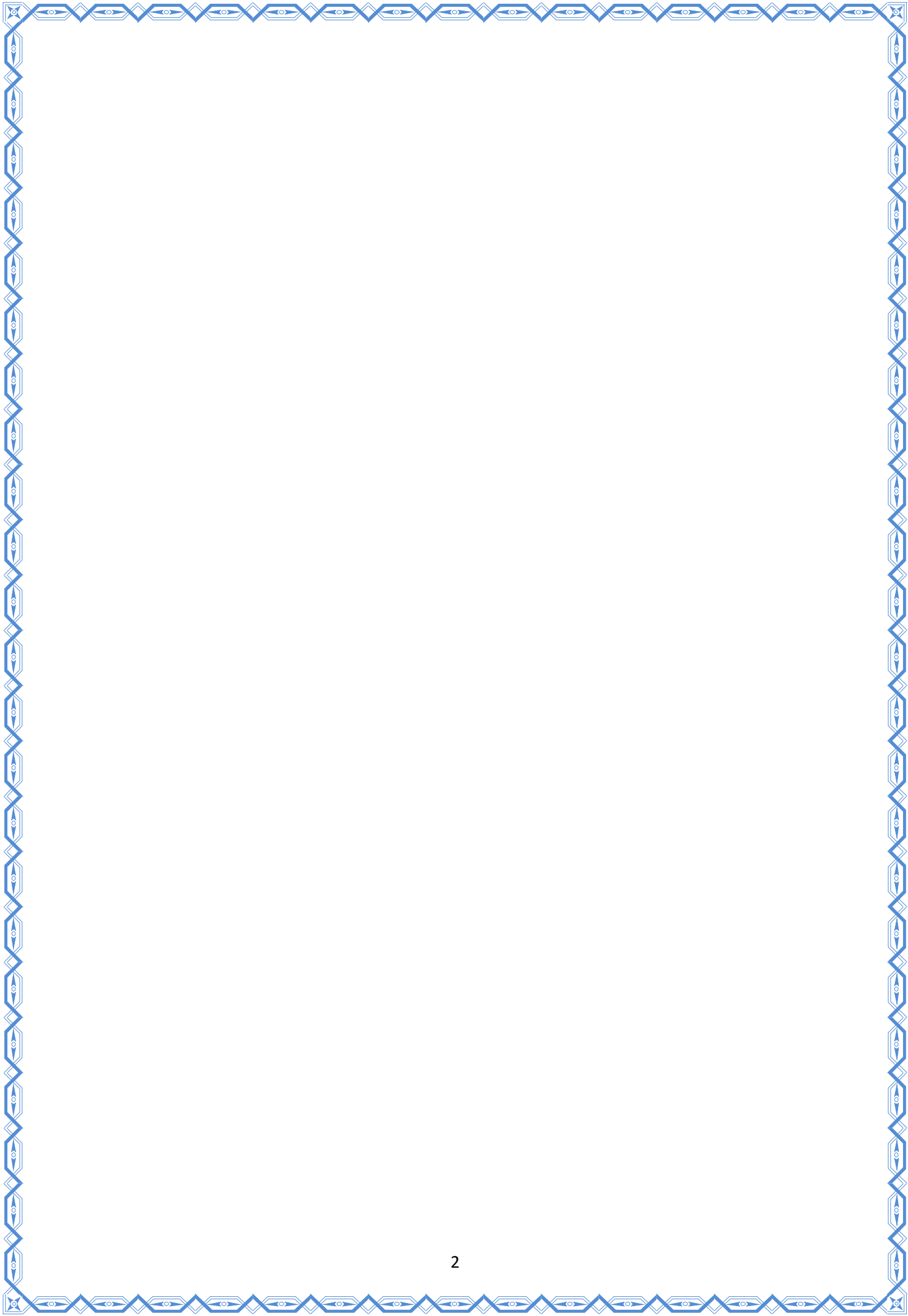

CREDINȚĂ ȘI APOCALIPSĂ

De Mircea Iordache

CUVÂNT DE BINECUVÂNTARE

Cartea „Credință și Apocalipsă” într-o exprimare simbolică poate fi considerată o „navă a spiritului creștin”, care străbate oceanul iubirii lui Dumnezeu. Reprezintă o cercetare a căilor Domnului, a Scripturilor, însoțită de rugăciuni înălțătoare.

Uimitoare este inspirația de a crea o asemenea lucrare, care, prin prezentarea clară, bine structurată și cu har poetic, atrage cititorul și îl ajută să înțeleagă mai ușor fenomenul religios. Duhul Sfânt i-a insuflat autorului valorile care l-au capacitat cu talentul, puterea, voința și credința, înfăptuirii acestei lucrări creștine.

Se poate spune că lucrătura cărții „Credință și Apocalipsă” este realizată sub aripa Duhului Sfânt. Consider că, merit pentru fidelitatea datelor, ar avea și Părintele Protopop Constantin Alecse, pentru supervizare și care de altfel mi-a făcut și o scurtă prezentare a cărții și a autorului ei.

Conlucrarea fructuoasă dintre autor și Părintele Protopop, o cunosc și din realizarea lucrării monografice a satului Dâmbroca „Curcubeu peste timp” și a altor frumoase realizări literare, pe linia credinței creștin – ortodoxe.

Multe dintre versificațiile autorului, cuprinse în „Credință și Apocalipsă”, aduc mare „cutremur” sufletesc, cum ar fi: „Lacrimile lui Iisus”, „Hristos a înviat!”, „Sătămâna Luminată”, „Înălțarea Domnului”, „Rusaliile”, „Izvorul Tămăduirii”, „Apocalipsa”, „Despre Apocalipsă” și altele, toate fiind frumos și sugestiv ilustrate.

Cartea poate servi în biserică și în particular enoriașilor, care simt și cred întru Sfânta Treime și în rugăciunile Maicii Preacurate.

Pentru bucuria de a vedea această carte de credință, de suflet, îl felicit pe domnul Mircea Iordache, care a cercetat, a lucrat și și-a pus harul în această carte, cu mult sârg, dăruire și credință creștinească.

Dau binecuvântare pentru această frumoasă operă, plină de har duhovnicesc.

Fie ca oamenii să primească acest dar duhovnicesc și să-și împlinească viața cu credință în Dumnezeu!

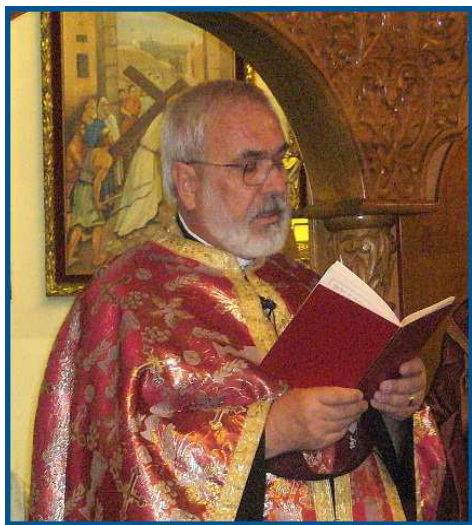
+ Irineu

Episcop de Dearborn

Vicarul Episcopiei Ortodoxe Române din America

CUVÂNT ÎNAINTE

Consider că această carte, realizată de autorul Mircea Iordache, „Credință și Apocalipsă”, este cartea de căpătâi a realizărilor lui poetice. Fără îndoială că și multe realizări poetice din domeniul laic, au rostul lor, și locul lor special în sufletul autorului și al cititorilor dumnealui, iubitori de frumos și de muză laică, însă realizarea poetică la care ne referim, are pe lângă muză și mult har, aș zice chiar inspirația Duhului

Sfânt, pe care Evanghelistul Ioan a avut-o la vârsta lui de peste 90 de ani, inspirație manifestată și exteriorizată în „Apocalipsa”. Acum, așa după cum zicea și Mântuitorul pe Cruce, „totul SĂVÂRȘITU-SA”!.

Cartea este bine structurată, așezată în ordinea prăznuirilor, potrivit Calendarului Creștin Ortodox. Câteva poezii sunt de-a dreptul săgeți pătrunzătoare în suflet, cum ar fi „Lacrimile lui Iisus”- cu rostul Postului Mare/Săptămâna Patimilor, „Hristos a Înviat!” (a doua poezie dedicată Paștilor, pe care am reprodus-o și eu în revista „Viata Creștină”, ediția de Paști, 2015), „Săptămâna Luminată”, „Înălțarea Domnului” și „Rusaliile”, să nu mai vorbim de „Apocalipsa” și „Despre Apocalipsă”, ...etc.

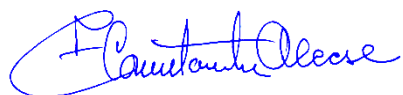
Dedicațiile poetice pentru Sfântul Acachie, pentru Părintele Arsenie Boca - Sfântul Ardealului și pentru Părintele Rizea Dobre(aș zice eu, Sfântul Buzăului, căci acolo a fost școlit), sunt foarte mișcătoare.

Capitolul Rugăciunile mele, sunt un îndemn viu la rugăciune pentru tot creștinul.

La capitolul PILDE: Autorul vrea să justifice că Dumnezeu și știința merg mână în mână. Chiar oamenii de știință recunosc faptul că DUMNEZEU(BISERICA), sau CREDINȚA în Dumnezeu sunt legate indisolubil. De aceea merită, drept motivație a demersului poetic în sfera religioasă, să dea această pildă a conceptului dumnezeirii, cu o denumire „Dumnezeu și Știința”, ceea ce reprezintă, de fapt o împlinire a poruncii Mântuitorului, care ne îndeamnă să cercetăm Scripturile.

Merită apreciat autorul, domnul Mircea Iordache, pentru lucrarea poetică religioasă, cu atât mai mult cu cât vine din domeniul ingineresc și și-a creat, la o vârstă apreciabilă, cu peste șapte decenii de viață, un mod de viață nou, de a cerceta Scripturile și de a formula într-un limbaj plastic, rezumate poetice ale cercetărilor sale.

Preot Protopop Constantin Alecse

Biserica „Sfânta Treime” – Los Angeles - CA

CUVÂNTUL AUTORULUI

Vreau să vă spun tuturor că vă iubesc și că-mi pasă de credința în Dumnezeu, ceea ce m-a determinat sufletește și mi-a dat vigoarea spirituală a cerceta viețile unor sfinți și a le reda într-o formă esențializată-poetică, accesibilă curiozității cititorilor.

Speranța mea este că vă voi deschide sufletele și ochii, cât și voința de a pătrunde în tainele sărbătorilor creștinești, de a descifra mesajele lui Dumnezeu, de a vă apropia mai mult de EL.

Aproape că în toate sărbătorile, cuprinse în Sinaxar, apar pilde grăitoare de martiri întru credința creștină. Viețile martirilor, deveniți sfinți, sunt izvoare nesecate de învățămîne, din care poate fi concluzionată puterea credinței.

În capitolul „Apocalipsa” am prezentat cronica rimată a lucrării „Apocalipsa, după Sfântul Ioan Teologul”, cât și o sinteză „Despre Apocalipsă”

Am mai cuprins în această carte și un mic capitol „Rugăciunile mele” în care am prezentat câteva rugăciuni, care mi-au fost inspirate de mediul de trăire.

De asemenea, am inclus și poveștile rimate a trei martiri (Arsenie Boca, Acachie Kavsocialivitul și Dobre Rizea).

Mulți oameni pretind că se roagă, dar în realitate nu toți o fac.

Nu uitați să vă rugați. Asta e tot ce trebuie să faceți. Rugăciunea este unul din darurile fără de preț pe care le primim. Nu implică costuri, dar în schimb aduce o mulțime de recompense.

Asigurați-vă că vă rugați, crezând că Dumnezeu o să vă răspundă.

Fie ca Dumnezeu să vă îplinească aspirațiile de bine.

Fie ca pacea și proștețimea Sfântului Duh să se odihnească în gândurile voastre, să vă călăuzească visele și să vă învingă toate temerile..

Fie ca Domnul să își facă simțită prezența în maniere pe care nu le-ați experimentat niciodată.

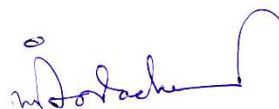
Fie ca bucuriile voastre să fie depline, visele să vă fie mai aproape de împlinire și rugăciunile voastre să primească răspunsuri.

Mă rog ca, CREDINȚA să capete noi valențe pentru voi.

Mă rog ca spațiul vostru să se lărgască, și mă rog să pășiți în destin cu ajutorul poveștelor preotului sfătuitor.

Mă rog pentru pace, sănătate, fericire, adevăr și iubire nemuritoare pentru Dumnezeu.

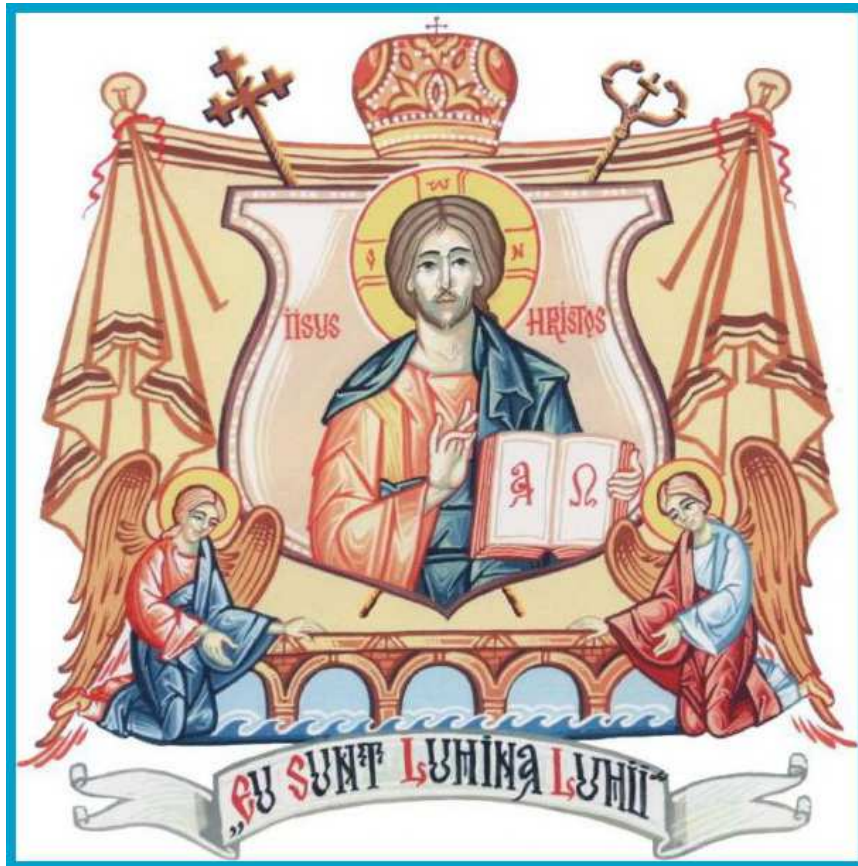
Mircea Iordache

SINAXAR

Viețile Sfinților

CRONICI RIMATE

Unele interpretări ale fenomenului Big Bang pun semn de egalitate între acest moment primordial și Iisus Hristos. Teoria Generală a Relativității enunțată de Einstein dovedește existența unui Creator.

Există Dumnezeu?

1. Complexitatea planetei noastre ne indică existența unui Creator

care nu doar a creat universul în care trăim, ci îl și menține în viață astăzi.

2. Complexitatea creierului uman indică existența unei inteligențe superioare la originea sa.

3. „Întâmplarea” sau „cauzele naturale” nu pot explica în mod credibil toate aceste lucruri extraordinare.

4. Spre deosebire de celelalte revelații ale lui Dumnezeu, Iisus Hristos este imaginea cea mai evidentă și mai directă a lui Dumnezeu.

(sursă)

SFÂNTUL VASILE CEL MARE

*Prin secolul patru al mileniului întâi
S-a ivit o stea, luminând peste căi.
Venea dintr-o galaxie strălucitoare,
Era steaua Sfântului Vasile cel Mare.*

*Lângă ea, alte stele – Grigore și Marina,
Frate și soră, cu har a lumina.
Chiar de la pubertate a moștenit avere
Și, fu ursit de Domnul cu milă și putere.*

*Școlit în Cezareea, Atena și Bizanț,
Ca cititor în astre și filosof gigant,
El, mai presus de toate strunea retorica,
Avea amprenta noimei și gânduri fabrica.*

*Episcop de Cezareea, s-a implicat total,
Adevărat părinte de cler oriental,
Cu multă iscusință a întărit credința,
Școlind în preoție dorința și puțința*

*Și, a făcut atâtea minuni și fapte bune
Încât a fost iubit, sfințit în astă lume.
A pus lângă biserici acte de caritate,
Lăcașuri de refaceri pentru prostituate,*

*Spitale de săraci, lăcașuri de leproși,
Transformând rătăciții în buni credincioși.*

*Luptat-a pentru drepturile întregului cler
Și, mers-a către Domnul ca mare mesager.*

*Pe la cincizeci de ani la Domnul a plecat
Și, Domnul, printre îngeri, ca Sfânt l-a ridicat,
Iar buna lui credință l-a ferit de dușmani,
Căci i-au urmat alaiul creștini și musulmani.*

*De anul nou creat-a Domnul o sărbătoare
Pentru acest Sfânt - Vasile cel Mare.
În scrierile sale (sunt multe de renume)
Sfântă e Liturghia ce poartă al său nume.*

*Din ea, în anul nou, molifte sunt citite
S-aducă creștinilor refaceri de minte.
În anul nou clipește cerul... de trei ori,
Creind un curcubeu peste sărbători.*

*Din străbuni se spune că Vasile cel Mare
Avea spre Zeul Bachus cam multă aplecare,
Iar lumea șuguiește cu câte o cântare:
„Sfântul Vasile cel Mare șade pe butoi călare,*

*Iar cei patru zeci de sfinți stau cu furtunele-n dinți,
Ai ha, iumpai da, iumpaidia n-o lăsați!....”
Așa-s păcatele lumești, glumesc și despre sfinți,
Și oamenii se cred cumiști atunci când sunt cinstiți,*

*Da-n prima zi de anul nou cinstesc ca sărbătoare,
Cu-nchinăciune adâncă, Sfântul Vasile cel Mare.
Doamne fă ca astă zi să ne fie ca urare:
„Sănătate la români, la mulți ani și la mai mare!”*

BOTEZUL DOMNULUI

*În Iordan, Ioan Te-a botezat Hristoase
Și, Închinarea Treimii S-a arătat.
Tu ai fost recunoscut ca Miel, Iisuse,
Când Duhul Sfânt pe umăr Ți S-a așezat!*

*Biblia, nouă ne-a spus că Ioan Botezătorul
I-a fost Domnului Iisus Înaintemergătorul.
Ioan era cam pustnic, mâncând lăcuste, miere,
Îmbrăcat ca un schimnic, da-n cuget cu putere.*

*Mulțimea-n Ierusalim și din toată Iudeea
I-admira harul divin și îi sorbea ideea.
Spovedește pe-oricine și-l botează cu apă,
Dacă, în plecăciune, cu rugăciuni s-adapă.*

*Îl Slăvește pe Iisus, spunând: „Când va sosi,
Duhul Sfânt, venit de Sus, pe Iisus va poposi!”
Iisus, botezând cu foc și cu Duhul Sfânt și Bun,
Va milui cu noroc toată credința-n Stăpân.*

*Evangelhia ne-a spus: „Din Galileea plecat,
La Ioan veni Iisus pentru a fi botezat.
Când Ioan L-a botezat a văzut cum Duhul Sfânt
Peste El s-a așezat, cu al Domnului cuvânt”.*

*Din apa Iordanului, când Iisus s-a ridicat,
Chiar cuvântul Domnului lui Ioan i-a explicat:
„Acesta e Fiul Meu, cinstiți-l căci sunt chiar Eu,
Fiindcă El va fi mereu flacăra Duhului Meu!”*

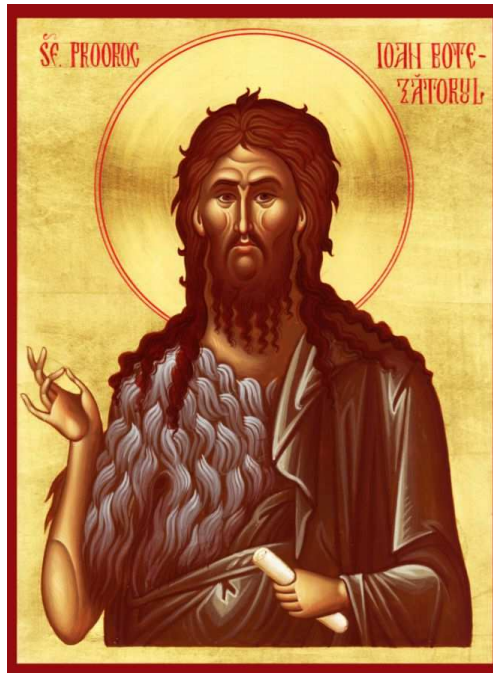
*Creștinii slăvesc, de veci, sărbătorile genezei,
Chiar de vin vremuri mai reci ca în gerul Bobotezei.
Din tradiția română se aruncă-n marea rece
O cruce de lemn străbună, pe flăcăi să îi încerce.*

*Așa este azi văzută, că Boboteaza cea Sfântă
Ne dă plecăciune multă și Îngerii în cer cântă.
Căci Ioan l-a botezat pe Domnul nostru Iisus
Și, agheasmă ne-a lăsat să ne mântuie de sus!*

*Doamne, al nostru Stăpân, mai ajută România,
Pentru un statut mai bun, redându-ne armonia!
Cu Iisus și Duhul Sfânt mai botează-ne odat'
Sfințind al țării pământ și-l fă-l binecuvântat!*

*Tatăl nostru Sfânt și Bun dă-ne nouă ani mai buni,
Sfințește mereu de-acum BOBOTEAZA LA ROMÂNI!*

SOBORUL SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

Nașterea

*În șapte-al lui Gerar să primim Soborul
Sfântului temerar Ioan Botezătorul!
Venea din familia, de preot, Zaharia,
Mama-i Elisabeta de la Aaron venea.
Născut cu șase luni 'nainte de Iisus,
Nașterea-i de Îngerul Gavril vestită,
Tatăl Zaharia n-a crezut în prezis,
Și, l-a prins muția de Domnul ursită.*

Cunoașterea lui Iisus

*Ioan tresări-n pântecul mamei când
Fecioara-L aștepta pe Hristos să vie
Și, sigur, va veni Messia în curând.
Ioan mărturisește că de la Domnul știe:
„Vei merge să botezi, vei boteza cu apă!”,
A auzit Ioan când despre Iisus află:
„Pe care vedea-vei Duh Sfânt că se-așează,
Acesta e Cel ce cu Duhul Sfânt botează!”
Ioan a fost prooroc, că Dumnezeu i-a spus
Cum îl va recunoaște pe Fiul Său, Iisus
Și Apostol a fost, văzând pe Duhul Sfânt
Pogorând pe Hristos și Domnu-a glăsuit.*

Misiunea Sfântului Ioan Botezătorul

*Când predica, procurator în Iudeea
Era Ponțiu Pilat și, Tiberiu domnea.
Pregătit-a poporul a-L primi pe Messia:
„Fiți pregătiți, vine cu Împărăția!”*

Model de Smerenie

*De sine Ioan zise: „Nu am vrednicia,
Plecat în fața lui, cureaua să-i dezleg!”
Credința și tăria îi biruiau mândria,
Jertfindu-și aproapei sufletul întreg!
Duhovnicesc comportament
Haină din păr de cămilă îmbrăca,
Lăcuste și miere sălbatică mânca.
Cămila-i rumegătoare - curată,
Necurățenia-i copita despicață.
Că se îmbrăca cu haina de cămilă,
Semnifica chemarea poporului ales,
Dar și a păgânilor la Domnul Hristos,
Spre iertarea lor și ungerea cu milă!
Cureaua provine din animal mort,
Încingerea cu ea, de-i prinsă în port,
Va simboliza omorârea patimilor.
Așa-și purta Ioan de grija tuturor.*

Soborul

*La soborului tău, azi, Sfinte Ioane,
Ne închinăm și-ți sărutăm icoane
Și mâna-ți sfântă, de la Constantinopol,
Cu plecăciune-adâncă și mare protocol!
Români de peste tot, veniți, Botezătorul,
Ne-ndeamnă cu tărie să iubim tricolorul,
Să ne iubim țara, să ne iubim poporul,
Slăvind pe Dumnezeu și pe Mântuitorul!
Azi, noi să ne urăm, sărutându-i icoana:
La mulți ani Ioane!; La mulți ani Ioana!”*

SFINȚII TREI IERARHI

*În treizeci ianuarie cinstim Sfinții Trei Ierarhi:
Pe Ioan Gură de Aur, pe Teologul Grigorie
Și pe Vasile cel Mare, prin credință, legendari,
Flacăra, aer și apă, unite întru glorie!*

*Prin veacul al unșpelea se cam făcea căutare
Pentru ale lor cinstiri, pentru zi de sărbătoare,
Care-s faptele lor sfinte, care-i dintre ei mai mare,
Chiar și la Constantinopol erau semne de-ntrebare.*

*Sfântul Ioan Mauropous - episcop în Evhaite
A avut vedenii cum că i-a apărut fiecare
Dintre cei Trei Sfinți Ierarhi, ca apoi să se prezinte,
Împreună, să susțină că-mpreună fac lucrare.*

*Și vor conlucra mereu cu Dumnezeu și-ntre ei:
„Bine-i noi să ne unim în cuvânt și în lucrare!
La Dumnezeu una suntem, nu e vrajbă între noi,
Nu vedem între noi unul că e mic sau e mai mare!”*

*Și atunci, Sfântul Ioan, a ales o zi comună
Pentru Sfinții Trei Ierarhi, ca o Sfântă Prăznuire,
Ca o mare sărbătoare, ziua care încunună
Unitatea creștinească de credință – dăruire.*

*O mienouăsutetreișase, la Congresul din Atena,
Sfinții Trei Ierarhi devin ca patroni spirituali
La-nvățământul ortodox, pentru întreagă planeta,
Căci prin scrierile lor fost-au crezului vitali.*

*Pe-acești trei luminatori, mai mari ai dumnezeirii,
Ce-aduc raze de lumină cu-ale lui Dumnezeu știri,
De-așa vorbe doritori și de aura sfințirii,
S-au rugat Sfintei Treimi. Să le aducem cinstiri!*

*Sfântul Vasile cel Mare, de prin al patrulea veac,
S-a născut în Cezareea din familie aleasă,
Tatăl său fiind ca Retor, mama lui - suflet de leac,
O familie bogată, și-avea zece frați în casă.*

*Cu studii în Cezareea, apoi la Constantinopol,
S-a finisat la Atena, retoric și filozofic,
A fost poli-științific și vorbea ca un oracol.
Grigorie de Nazianz i-a devenit bun amic.*

*Cu o milă preacreștină dă săracilor averea
Și, din dragoste-n Hristos, a devenit pelerin,
Prin Mesopotamia, Egipt, Palestina, Siria,
Vizând Locurile Sfinte și chiar Mormântul Divin.*

*De monahi cu fețe supte, dar bogați spiritual,
Oameni modest viețuind, dar cu-naltă pregătire,
Golu-i din suflet se umple și, cu spirit monahal,
Primi rasa monahală cu înaltă prețuire.*

*A fost hirotonit diacon, preot și apoi episcop,
Luptând contra ereziei, sprijinind creștinătatea,
Cheltuitu-și-a averea să-și atingă acest scop,
Salvând orașul din foame și sprijinind sănătatea.*

*Case de reeducare pentru fetele sărmene,
Cu azile de bătrâni, a sclavilor eliberare,
Spitale „Vasiliade” și-alte măreții umane,
I s-a pecetluit nume cu atributul „cel Mare”*

*Alcătuiește Liturgia care-i poartă numele
Și, ca sfânt misionar, trimite în misiuni
Dascăli încercați temeinic, cunoscându-și temele,
„Fulgere Danubiene” să le prefacă-n creștini.*

*Amic cu Teotim de Tomis, neam cu Iuliu Soranus,
Și purtătorul de grijă - Sfântului Sava de Buzău,
A trepidat de credință, de încă tânăr s-a dus,
Urcând către nemurire, cu dragostea-n Dumnezeu.*

*„În adevăr am trăit în multă sinceritate,
Din convingeri am grăit pentru Hristos dragostea,
Azi, în liniște și pace, mă-ndrept spre eternitate,
Numai Tu știi bine Doamne încotro m-oi îndrepta!”*

*Sfântul Grigore de Nazianz, în treisutetreizeci,
Născutu-s-a, ca și Vasile, din familie frumoasă,
Mamă-sa, Nona, i-a dat lumina dragostei de veci,
S-a luminat prin școli înalte și cultură sănătoasă.*

*Comorile de cultură, le vizitează, le compară,
Viața însăși îi apare învățătură creștină,
Evangelia Mântuirii, e privită drept comoară,
Că Domnul Iisus adus-a, dumnezeiasca-I lumină.*

*Primește botezul sfânt, e hirotonit diacon,
Apoi preot și, mai mult, ca Episcop de Sazima,
În contra voinței lui. Primi cel mai 'nalt „canon”,
Al Constantinopolului, Patriarh, sfințindu-și „cazna”*

*Dar, din luptele interne, s-a retras fără rezervă
În sătucul său natal ca poet întru Iisus,
Cu frământarea-i profundă și a minții sale sevă,
„Mintea Evangheliei”, dumnezeirii supus.*

*Pentru-a lui filozofie, luptând cu ereticii,
Numit Grigorie Teologul, mare sfetnic al credinței,
Sfântul a rămas în lume ca o stea pe frontispicii,
La șaizeci de ani pleacă, cu aura biruinței.*

*Sfântul Ioan Gură de Aur, strălucitor vorbitor
Și sever biciuitor al falsului credincios,
Născut în miez de veac patru, sămânță de dregător,
Și-a pierdut tatăl devreme, mamei lui i-a fost zelos.*

*Vestitul dascăl Libaniu și Andragatiu – filozoful,
Șlefuitu-i-au cultura, ca filozof și orator.
Aristotel, Platon, Socrate, cât și alții, i-au fost oful
Sufletului preacurat și de Domnul, iubitor.*

*Pentru el, Hristos e centrul preocupărilor sale,
La optușpe ani e botezat în credința cea creștină,
Îndepărtând piatra neagră din inima blândeii mame.
A refuzat preoția, iubind natura divină,*

*Mai apoi e înscăunat pe trepte ierarhice,
Chiar și la Constantinopol, ca Arhiereu titrat,
Combătând multe păcate, prin conflicte laice
Cu-mpărăteasa Eudoxia, care l-a înlăturat.*

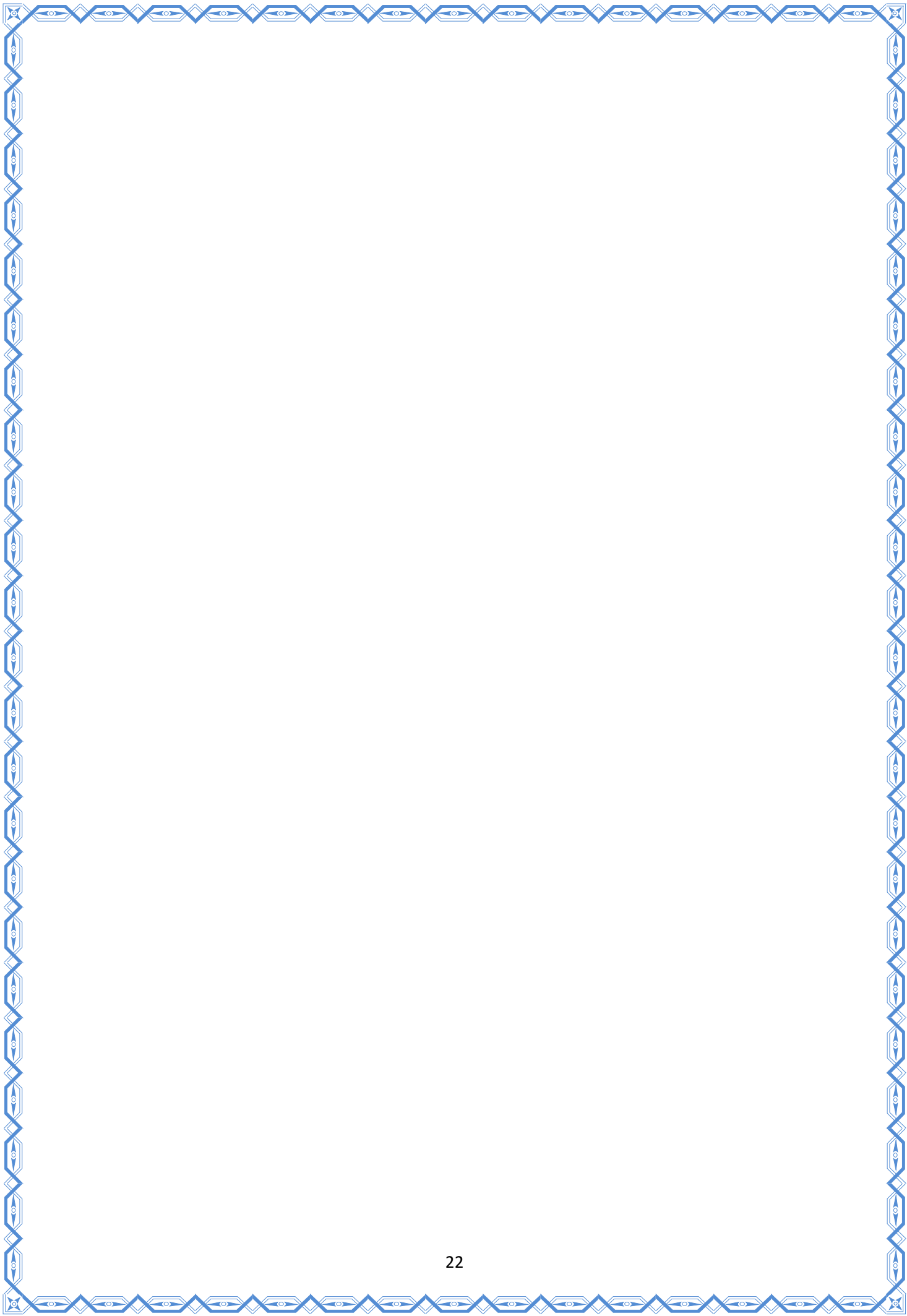
*Printre cei ce-l susțineau, Teotim I din Tomis,
Muștrându-l pe Epifaniu, cu Iuda asemuindu-l.
Mulțimea, mult, îl iubea și-o revoltă s-a încins,
De teamă, împărăția a cedat, re'nscăunându-l.*

*Dar noi intrigi s-au țesut, fu scos din înscăunare
Și exilat la Cucuz, torturat, înfometat.
Din așa povară grea, Domnul îi dete scăpare,
Sufletul i-a mers la ceruri, Iisus la El l-a chemat.*

*Sfântul Ioan Gură de Aur, pe când sufletul și-a dat:
„În liniște pentru credință, pentru cinste și dreptate,
Din dragoste în Hristos, mor cu sufletu-mpăcat,
Mulțumesc și înalț slavă, Ție Doamne, pentru toate!”*

*Sfinții Trei Ierarhi au fost cei mai mari tâlcuitori,
Cuvintelor din Scripturi, cu sublimă pietate,
Dascăli ai Teologiei , drept creștini, mari gânditori,
Pomii cei mai roditori, stele de creștinătate.*

*Voi, Sfinților Trei Ierarhi, vă fie-n veci pomenirea,
Vă rugăm să vă rugați pentru noi la Dumnezeu,
Ca-n iubire și credință să triumfe omenirea,
Lumea să iubească pacea, în sănătate, mereu!*

INTÂMPINAREA DOMNULUI

*Întâmpinarea Domnului e o mare prăznuire!
De la nașterea lui Iisus, după patruzeci de zile,
Pe două-al lui făurar, cu-a Domnului plănuire,
Iisus e suit la Templu, spre a Legii împlinire.*

*Maica Fecioara și Iosif, sus la Templu au sosit,
Fiul Iisus lui Dumnezeu afierosit să-I fie,
Însă dreptul Simeon în traducere-a greșit:
În loc a-i zice „fecioara”, el a numit-o „femeie”*

*Pentru necredința sa, Domnul i-a făgăduit,
Că nu va muri 'nainte de a-L vedea pe Mesia,
Va afla că de fecioară Sfânta Maria a născut.
Iară Simeon, smerit, văzu-mplinită profeția.*

*Îl ia în brațe pe Iisus și, atunci, Simeon spune:
„Slobozește sufletul al robului Tău, Stăpâne!”
El plecă pentru a duce morților veștile bune,
Că Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat pentru lume.*

*Bunul părinte Paraian, ne spune că noi putem
Să Îl primim pe Mesia în noi pentru veșnicie,
Iar prin proorocita Ana mari proorociri vedem,
Care-n persoana lui Iisus au fost și or să mai fie.*

*Sărbătoarea Întâmpinării fu aleasă de la Roma,
De Papa Gelasius în veacul cinci, cu sobor,
Înlocuind sărbătoarea Lupercaliilor, ce trona
În cinstea zeului Pan, al turmelor ocrotitor.*

*E scrisă-n vecie pilda Întâmpinării Domnului,
Mama să își ducă pruncul ca pentru închinăciune
După patruzeci de zile de nașterea pruncului,
Ofrandă lui Dumnezeu, la altar, în rugăciune.*

*Iar, preotul însemnează cu a crucii rugămintे
Pe mamă și pe-al ei prunc, cu liturgica rostire,
Spre „curățirea” lăuzei, primirea Tainelor Sfinte,
Pentru prunc rugându-se să primească rostuire.*

*La sat, Ziua Ursului – e-n două februarie,
Și, unși cu grăsimea lui, copiii primeau putere,
Afumând cu păr de urs, sperietura dispare,
Așa-i credința populară, cu tâlcuiri de mistere.*

*Dacă este zi cu soare, ursul iese din bârlog,
Dar, îndată se retrage speriat, umbra văzând-o
Și vreo șase săptămâni somnul îi este zălog,
Dacă-i nor rămâne-afară, primăvara anunțând-o.*

*Întâmpinarea Domnului văzută ca-n Panteon,
În Evanghelie, în icoane și după legea lui Moise:
Maica, cu pruncul în brațe, Îl dă dreptului Simeon,
Așa s-a împlinit legea, după cum Domnul voise.*

*Iar proorocita Ana în brațe pergament ține,
Pe care scrie că Pruncul a-ntărit cerul, pământul.
Iosif cu două turturele, ofrandă, la Domnul vine.
Rugăciunii se cuvine să-i dăm fapta și cuvântul!*

*Bucură-te, dar, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare,
Că din tine a răsărit, iată, Soarele Dreptății,
Hristos Dumnezeul nostru, ca o zi de sărbătoare,
Această sfântă luminare-i aura eternității!*

*Doamne Bunule Părinte, Ție slavă-Ți înălțăm
Și, Îți facem rugămintे, drept creștini să devenim,
Sănătoși să fim la minte, lucruri bune să-nvățăm,
Să promovăm pacea-n lume, pe Tine să Te iubim!*

SFINȚII PATRU ZECI DE MUCENICI

*Pe nouă al lui Mărțișor, în Biserica ortodoxă,
E sărbătoarea Sfinților Patru Zeci de Mucenici,
Din vremea lui Licinius, cu-mpărăția-i ca noxă,
Prigonitorul creștinilor, cu slujbașii lui nemernici.*

*Cei Patruzeci de Mucenici, erau soldații creștini,
Ca parte din Legiunea a douășpea Fulminata,
Unii romani, alții greci, amestecați cu armeni,
Precum oastea Domnului, cum se poate constata.*

*Guvernatorul Armeniei, Agricola, cu-a lui stirpe,
Dădea idolilor închinare. Groaznicul guvernator
Băgă Mucenicii-n închisoare, opt zile, bătuți cu pietre
Supunându-i la mari chinuri, renegând credința lor.*

*Numai semnele divine i-a întărit în credință,
Dar, în lacul Sevastiei, la moarte prin înghețare,
Au fost condamnați cu toții, dacă nu își fac căință,
Dar, numai un mucenic, la loc cald, ceru iertare.*

*Cei rămași să-ndure gerul s-au rugat la Dumezeu:
„Ajută-ne Doamne Sfinte, spre Tine nădăjduim,
Alină iuțimea climei, miluiește-ne la greu,
Să nu fim pradă rușinii, că vrem să ne mântuim!”*

*Iar în urma rugăciunii au apărut mari minuni,
Apa-n lac s-a încălzit, gheața-ndată s-a topit
Și apar strălucitoare, chiar patruzeci de cununi,
O cunună dintre toate, nu găsi chipul dorit.*

*Unul din oștenii pazei, a rămas foarte uimit,
Că-n miez de noapte-o lumină, iradiază divin
Și o cunună dintre ele, nu găsea chipul dorit,
S-a aruncat iute-n apă, declarându-se creștin.*

*Și fiindcă rămas-au vii, comandantii poruncit-au,
Picioarele să le zdrobească, cu ciocane și topoare,
Și-n urma ăstui supliciu, toți osândiții murit-au.
Trupurile le-au pus în car și le-au dus la ardere*

*Și, în lacul Sevastiei, urmînd să fie aruncate,
Însă unul dintre trupuri, al martirului Meliton,
Care încă se zbătea, în chinuri grele, de moarte,
A fost dat la mama sa, să îl scoată din canon.*

*Mama sa, prea iubitoare, dar și tare credincioasă,
Consideră ca trădare, părăsirea mântuirii,
Urcându-și fiul în car, în loc să îl ia acasă,
Astfel Meliton murit-a, pe calea dumnezeirii.*

*Pe temerarii martiri, merită să îi numim:
Chirion, Candid, Domnos, Gaiu, Isichie, Iraclie,
Chiril, Smaragd, Evnichie, Valent, Claudie, Vivian,
Filoctimon, Teodul, Eutihie, Prisc, Xantie, Sisinie,*

*Aetius, Acachie, Atanasie, Aghie, Flavie, Domitian,
Alexandru, Lisimah, Ilie, Ion, Leonte, Gorgonie,
Severian, Sacherdon, Aglaie, Hudion, Ecdit, Ilian
Nicolae, Teofil, Valerie, Meliton. Au murit în glorie!*

*În tradiția populară, Măcinicii se serbează,
Zilele babelor se-ncheie și-ncep ale moșilor,
Treaba în agricultură, de-acum se organizează
Și, se petrec ritualuri, de alungarea gerurilor.*

*Florile creștinătății, lumini de ortodoxie,
Își înalță către ceruri rugăciunile lor sfinte,
Ce ne dau speranțe mari, în mai mare omenie.
Nu ne pedepsi prea rău și mai iartă-ne Părinte!*

A SOSIT BUNA VESTIRE

25 martie

*Bate vânt de primăvară,
Cucul peste codru cântă,
Ziua cucului e iară
Ca o prevestire sfântă,*

*Ai primăverii vestitori
Sărbătoresc astă știre,
Cu miresmele din flori
Și cu triluri de iubire.*

*Natura e invitată
Să revină la trezire,
Că e de la Domnul dată
Cu prolifică menire.*

*La douăscinci din mărțișor
Natura se veselește,
Totul e cântec, fior
Și, înflorește creștinește!*

*Doar Domnul le știe toate
Câte-au fost și or să vină
Și să dreagă lumea, poate,
Cu porunca Sa divină.*

*Creștini de bună credință
Se apleacă-n rugăciune
Cu adâncă pocăință
Și cu facere de bine.*

*Veniți, Arhanghelul Gavril,
Fecioarei îi dă de știre
Că va avea Sfântul Copil
Plin de credință și iubire!*

*Mariei i s-a arătat
Că va naște Prunc curat,
Pentru creștini Împărat,
Din Dumnezeu adevărat!*

*Veniți la Nazaret, veniți,
Iisus deveni-va „fire”,
Din casa Domnului să știți:
„A sosit BUNA VESTIRE!”*

DATINA FLORIILOR

*Vestitor de vreme bună,
Cu al său farmec, Prier
Împletește o cunună
De re-nviere și mister!
Vin Floriile și-anunță
Săptămâna Patimilor,
Cu un Crez de rezonanță
Pe aleea datinilor.*

*Lazăr, tinerel fecior,
Cumnatul lui Dragobete,
Hrănind oile de zor
Cu muguri, se povestește
Că l-a prins puterea foamei
Și s-a grăbit să coboare
Pentru plăcintele mamei.
Cade din copac și moare.*

*Iar Iisus i-a dat putere
Și, din moarte l-a-nviat,
Dar, această înviere,
Pe iudei i-a mâniat.
Pilda asta ne adie,
Pilda Lazaritelor,
Cu mlădițe de salcie
Și mana Floriilor.*

*Iisus, călare pe asină
Intră în Ierusalim,
Prevestind ce va să vină,
Pentru ce să-L prețuim!
El știe că o să moară
Pentru păcatele lumii
Și, că o să vină iară
Reînvierea luminii.*

*Sărbătoarea asta sfântă,
Prevestind Jertfa pe Cruce,
Ca Florii recunoscută,
Multă credință ne-aduce.
Apostolii n-au înțeles,
Duhul Sfânt i-a luminat,
C-așa Domnul a ales
Ce-a vrut Iisus Împărat!*

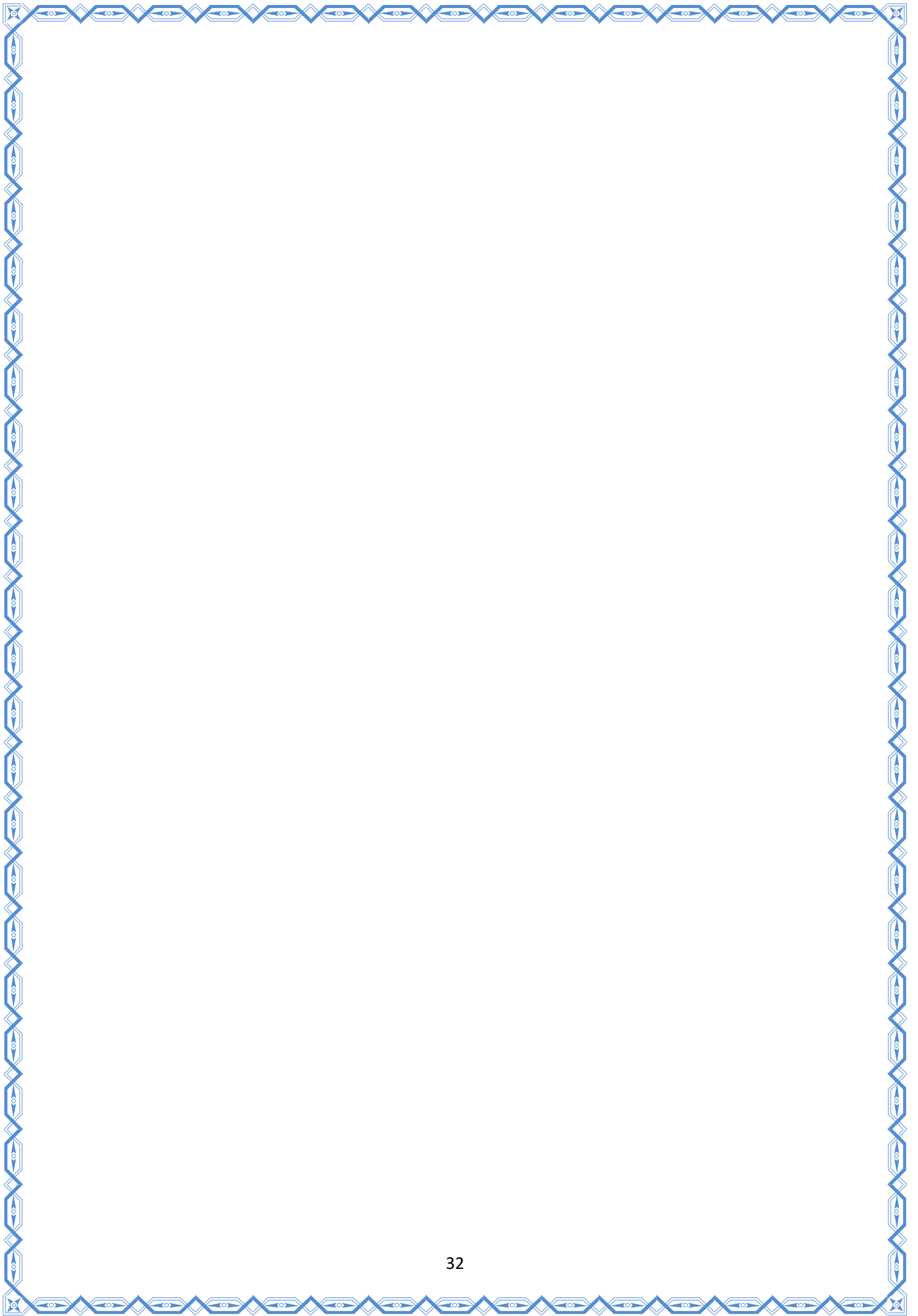
*Mântuitoru-i primit
La Ierusalim în Templu,
Mulțime mare-a venit
Să-L urmeze ca exemplu.
Lui Iisus, Fiul lui David,
Osanale I-au adus,
Și pe Domnul L-au slăvit:
„Osana 'ntru Cel de Sus!”*

*Despre asină se spune
Că-i poporul Său, iudeu,
Care nu Îl vede bine
Și-L va prizoni mereu.
Călărind mânzul asinei,
Păgânilor, spre credință
Le-a schimbat matca ursitei,
Optând pentru pocăință.*

*Oare ce-au crezut iudeii,
Că a lor e-mpărăția?
S-au lăsat pradă ideii,
Părăsindu-L pe Messia.*

*Dar Hristos, dumnezeiește,
Va reveni pe pământ,
Și pe iudei îi iubește
Că-s ai poporului sfânt!*

*Doamne, Isuse Hristoase,
Suntem creștini ortodocși,
Și, obiceiuri frumoase
Îți închinăm credincioși!
Și în astă primăvară
Ne-nchinăm cu-nalt sobor,
Dorind a regăsi iară
– Datina Floriilor!*

LACRIMILE LUI IISUS

*Lacrimile lui Iisus
S-au prelins și-n Postul Mare,
Când pravilă I s-a pus
De-a lumii neascultare,*

*Lacrimi cu amarul fierii,
Cu ale noastre păcate,
Și Lumina reînvierii,
Dovedită după moarte.*

*Biblia ne povestește
Că la creștini Postul Mare
Sufletul li-l pregătește
Cu iubire și-nchinare!*

*Trup și suflet, laolaltă,
Își impun canoane grele,
În rugăciune înaltă,
De păcate să se spele.*

*Săptămâna Patimilor
Plină-i de lacrimi de sânge,
Al nostru Mântuitor
Le-a vărsat fără a plânge.*

*El își prevede Golgota,
Crucea ce-o va duce-n spate,
Moartea care Îl așteaptă
Și, se roagă zi și noapte.*

*Săptămâna Patimilor
A dat punctul culminant
Inimilor tuturor
Întru crez determinant.*

*Toți creștinii să se-adune
În această săptămână,
S-o țină-ntr-o rugăciune
Pentru-a lui Iisus lumină!*

*Trei zile creștinii vor
În biserici să asculte
Liturghia darurilor
Mai înainte sfințite,*

*Iară joia-i Liturghie,
Sfântul Vasile cel Mare,
Și pioasa Vecernie,
Cu pilde nemuritoare.*

*Și Agnetul se sfințește,
Pe Sfânta Masă-așezat,
Cu el se împărtășește
Creștinul adevărat.*

*Și-ncă un Agnet sfințit e,
Pe întregul an să fie,
Dat la mase necăjite
Și la proaspăta pruncie.*

*Amintim Cina de Taină,
Cu Domnul Iisus Hristos,
Când înainte de cină
Cu smerenie, pios,*

*Cu pilduitoare predici
Și haina-I de Împărat,
Alor Săi buni ucenici
Picioarele le-a splălat!*

*Pilda asta a ajuns
Și la Sfinte Mânăstiri,
Că stareții s-au supus,
Cu sfinte sălășuiri,*

*Să îi spele pe picioare
Pe monahii lor supuși,
Cu dragoste și ardoare,
Ca de Iisus, însuși, puși.*

*O pildă, luni, ne vorbește
Despre Patriarhul Iosif
Că fu vândut mișelește,
În Egipt, în chip Sisif,*

*De-ai săi frați întru credinți,
Cum diavolul i-a-ndemnat,
Precum Iuda, pe arginți,
Pe Messia l-a trădat.*

*Tot luni, se mai povestește
De-un neroditor smochin,
Cum Iisus îl pedepsește,
Să-și usuce-al său destin,*

*Dovadă că Dumnezeu,
Bun e cu tot ce rodește,
Și, cu dreptate, mereu,
Nevrednici-i pedepsește.*

*Marțea este ziua care,
Pomenind zece fecioare,
Diverse prin comportare,
Sunt dovezi pilduitoare:*

*Cinci, cu candelile pline,
Au milostenie mare,
Cinci cu candelile goale,
Sunt dovezi de nepăsare,*

*Miercurea e pomenirea
Unei femei păcătoase,
Cuprinsă de remușcarea
Faptelor necredincioase.*

*Lui Iisus, cu-ale ei lacrimi,
Picioarele I-a spălat,
'Nainte de-ale Lui patimi
Și, cu mir le-a sărutat.*

*Multe, mari învățăminte
Primim din Joia cea Mare,
Dar, patru evenimente
Sunt de-naltă ascultare:*

*Iisus, din smerenie,
Ucenicilor, cu-ardoare,
Le predă o lecție,
Când îi spală pe picioare.*

*Iar la Cina cea de Taină,
Sfintei Euharistii,
Cu arhierească mină,
Sunt prevestite stihii,*

*Care vor cuprinde zarea
Patimilor lui Iisus,
Schingiuit, ducându-și crucea,
Țintuit pe cruce, sus.*

*În biserici se citesc
Douăsprezece Evanghelii,
Arhanghelii glăsuiesc
Cu-ale lor frumoase vdenii.*

*Sfânta Cruce 'n crez ceresc,
În Naos e așezată,
Din Evanghelii lucesc
Lumânări de altădată.*

*Vinerea cea Mare are
Aliturgică rostire:
Făcându-se scoatere,
Din Altar, spre nemurire,*

*Epitaful înfioară,
Alături de Crucea Sfântă,
Biserica o-nconjoară,
Când Sfântul Prohod se cântă.*

*Se fac și pomeniri multe
Ale unor sfinți creștini,
Derspre patimi suportate
Aplicate de păgâni,*

*Cumplita-i crucificare,
Tratat cu oțet și fiere,
Cu murdara lor scuipare,
Necrezând în Înviere.*

*Sfinte, înfricoșătoare,
Mântuitoarele patimi
Dau pilde înălțătoare,
Prin esența unor lacrimi.*

*Până și-un tâlhar, spășit,
Mărturisea tuturor
Că Raiul i-a fost sortit
De bunul Mântuitor!*

*Sâmbăta fu cap de drum,
Îngroparea lui Iisus.
A fost îngropat ca trup,
Sufletul la Iad s-a dus*

*Pentru a-i reînvia
Pe cei din veac adormiți,
Pe străbuni a ni-i reda,
Pe bunici și pe părinți!*

*Cu denii și vecernii,
Jeluirea cu Prohodul,
Poate Domnul va veni
Să mântuiască norodul.*

*Acum El amarnic plânge
Și viața și-o dă pe toată,
Plânge cu lacrimi de sânge,
Din păcate să ne scoată.*

*Voi, creștini de pretutindeni,
Nimic nu e la-ntâmplare,
Se petrec multe minuni,
Le primim cu contemplare.*

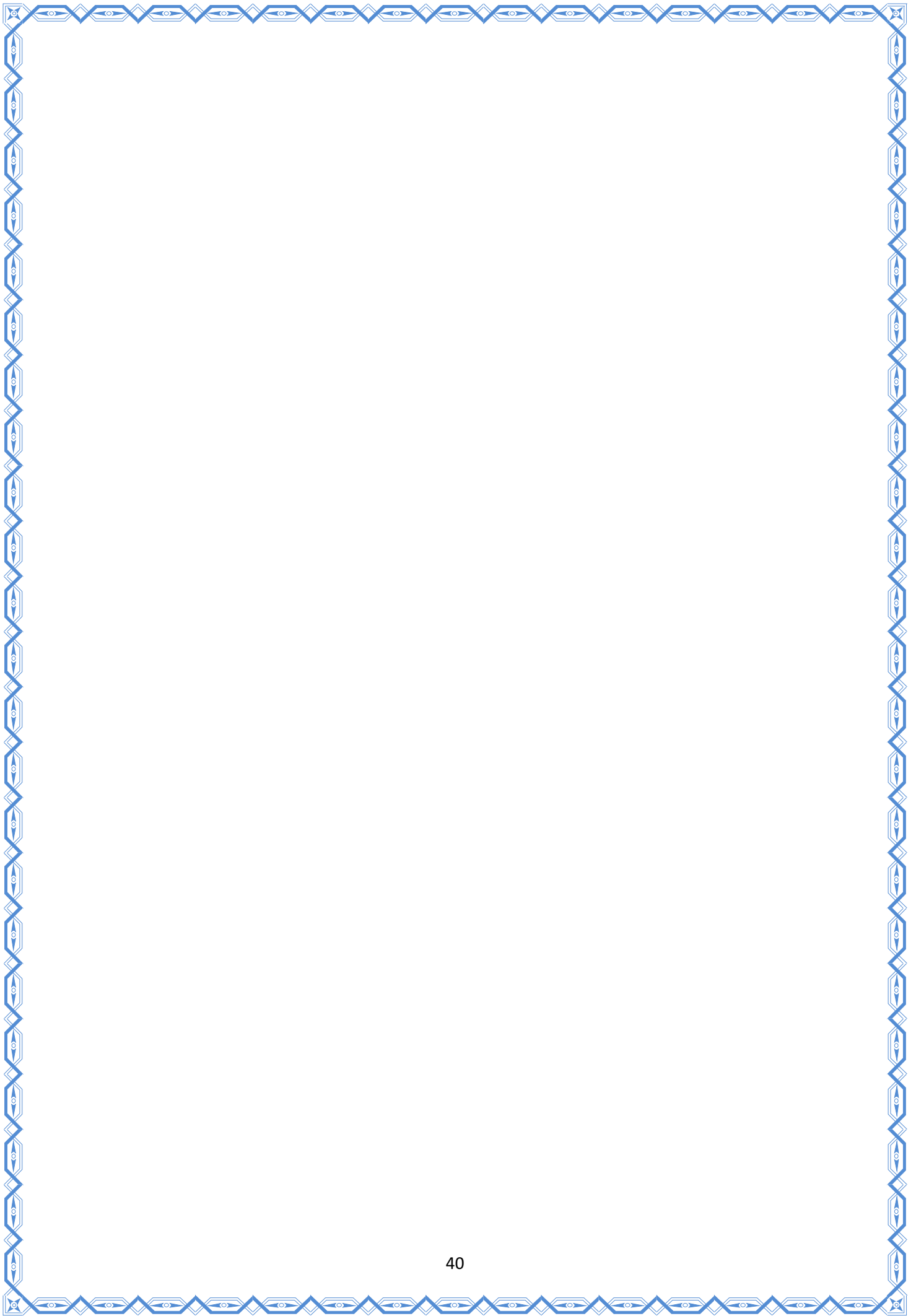
*Va veni și ziua-n care,
Va reînvia Hristos,
Prefăcând totu-a mirare
În tot omul păcătos.*

*Doamne, fă așa să fie,
Tot creștinul să primească
Vestea că Iisus învie
Și o să ne mântuiască,*

*Că de-acolo din mormânt
Va ieși ca o lumină
Să aducă pe pământ
Mântuirea Sa divină!*

*Haideți să-L întâmpinăm
În genunchi, în rugăciuni,
Credința să o-nvățăm,
Să pricepem din minuni!*

*Să-L iubim, să-L înălțăm,
Să privim mereu în sus,
Și smeriți să sărutăm
LACRIMILE LUI IISUS!*

RUGĂCIUNE PENTRU LUMINA CEA SFÂNTĂ

*O, Doamne, Stăpâne a tot universul,
Coboară-Ți privirea milostivă spre noi,
Îndrumă-ne viața, îndrumă-ne mersul
Să ocolim fărădelegi și atâtea nevoi!*

*În vremea aceasta, când Fiu-Ți iubit
Se află-ntre noi și plătește prea scump
Păcatele ce-n lume s-au înmulțit,
Tu suferi și ierți, și ierți-suferind!*

*Și știm din străbuni, că Hristos,
Este fiul Tău bun, ești chiar Tu,
Și-Ți datorăm viața noastră, prinos!
De ce crezul adesea se-ncurcă de „nu”?*

*Doamne, Te rugăm fă odată lumină,
Din pătimiri îl scoate pe Fiu-Ți Iisus
Și lasă-L cu noi, ca fereastră divină,
Să primim Lumina cea Sfântă de Sus!*

*Oprește Prea Sfinte cortegiul funebru,
Pe saduchei și farisei îi alungă
Căci răspândesc gândul lor prea tenebru,
Fă Doamne, tăcerea de veci să-i ajungă!*

*Iisus, purtând propria-i cruce, gemând,
Cu coroana de spini, transpirând numai sânge,
La locul de chin, spre Golgota, suind,
Se roagă, se roagă întruna, nu plânge.*

*Ajuns, pe fruntea Golgotei, sleit
De puteri, țintuit pe cruce, scuipat,
Se roagă la Tine, cu glasul-I topit,
Călăul să-i fie, de crimă, iertat.*

*Se roagă pentru gloata Golgotei, smerit
Cu Tine vorbește, în graiul Tău sfânt:
„Doamne, făcă-se voia ta!”, suspinând
Și, cu Duhul Său, Sus, către Tine suind.*

*Iar Maica Prea Sfântă, îngenuncheată,
Jelește cu lacrimi de rugăciuni și oftat,
Când vede că Fiul iubit, drept „răsplată”
E schingiuit, cu oțet și fiere adăpat.*

*Veni-va și ziua cea mult așteptată
Când Lumina cea Mare va radia
Căci de sub stânca ce va fi-ndepărtată
Iisus, din moartea cea grea va-'nvia.*

*Cânta-vom uimiți și plini de iubire,
„Hristos a-'nviat, din morți a înviat,
Și a rămas în noi cu nemurire,
Prin ce-a făcut, prin ce ne-a învățat!”*

*Te rugăm Iisuse, Dumnezeuul nostru,
Să vii, măcar din an în an, mereu,
Să readuci Lumina în sufletul terestru
Cu „La mulți ani!”, credință-n Dumnezeu!*

HRISTOS A INVIAT!

*Hristos a înviat din morți,
Natura să renască
Și L-am întâmpinat cu toți,
Cu ouă, miel și pască.*

*Cu moartea pre moarte, călcând,
EL pentru noi fu jertfă,
Dar ne-a lăsat, la cer plecând,
O creștinească sevă!*

*Și celor din morminte
Viață le-a promis,
Iertare de păcate
Și trai ca-n Paradis.*

*Viață dăruindu-le,
Ne-a miruit mereu
Cu, mai presus de toate,
Credința-n Dumnezeu!*

*Hristos a înviat din morți
Și s-a suit la ceruri,
De-acolo vin lumini,
Credințe și iubiri.*

*Cu moartea pre moarte călcând,
Iisuse, Tu renaști
Și, ne aduci din nou, iertând,
Și aste Sfinte Paști!*

*Și celor din morminte,
Străbuni și buni, părinți,
Le ierți multe păcate,
Și-i ocrotești cu Sfinți.*

*Viață dăruindu-le
În sufletele noastre,
La Dumnezeu rugându-te,
Îți mulțumim Hristoase!*

*Hristos a înviat din morți,
Cu moartea pre moarte călcând
Și, celor din morminte,
Viață dăruindu-le!*

*Mă-nchin la Tine, Doamne,
La Sfântul Tău Fecior,
La Maica din Icoane,
Umil ca un... mior!*

HRISTOS A ÎNVIAT!

*„Sărbătoarea sărbătorilor”-
Sărbătoarea cea mai sfântă,
Ne-aduce nouă, tuturor,
Lumina care cuvântă,*

*Natura cea omenească,
Străbătută-n nemurire,
De-așa trăsire Cerească,
De viața-n dumnezeire,*

*Explozie de bucurie,
Ucenici-au exultat,
Văzând că Domnul învie,
Stigând: „Hristos a înviat!”*

*Credincioși-s forță vie,
Se bucură necomparat,
Cu fericire și mândrie,
„Adevărat a înviat!”*

*Entuziasm și mirare,
Precum o „Sfântă beție”
O „Beție trează”, mare,
Zis-a, Sfânt Grigorie,*

*Realitatea-i frumoasă,
Și e tare minunată,
Imaginația ne lasă,
Nu poate fi exprimată!*

*Bucuria credincioșilor,
Sufletului - înviere,
E temelia tuturor,
Cu-a Domnului mângâiere,*

*Primim taina „Vinul nou”,
Ce-i sângele lui Iisus,
Să-i aducem sfânt cadou,
Rugăciuni Celui de Sus.*

*Femeile mironosite,
Aflând vestea minunată,
Alergând cu temeri sfinte
Și cu bucurie 'naltă,*

*Au primit vestea cea mare,
„Bucurați-vă!”, El spuse,
Și-n suflete-aveau o „stare!”,
De El minunându-se!*

*Femeile mironosite,
Se bucurau cum Îl vedeau
Stricând ale morții site,
În genunchi I se-nchinau.*

*La Învierea lui Hristos,
Veni lumină infinită,
Cu „Fitilu-I” radios
Și-o bucurie nesfârșită!*

*Iisus, cu a Sa putere,
Dumnezeiește-a confirmat
Mironosita iubire,
Crezul femeilor curat.*

*Noua semnificație,
A Învierii, fericire,
Atrage admirație
Și-i simbol de nemurire.*

*Învierea Domnului
Umple-a noastră existență,
Bucuria sufletului,
Durabilă și consistentă.*

*Pe noi creștinii, se știe,
Nu ne satisfac deplin
Plăceri trupești, ce ne-adie,
Ci, iubirea o iubim.*

*Bucuria Învierii,
Netrecătoare, eternă,
Uită matca plângerii
Și, o va lăsa în urmă.*

*Cu înaltă rugăciune,
Se iartă, se-mbrățișează:
„Vino la mine rumâne,
Vino, Iisus ne veghează!*

*În locul „Stâlpului de foc”,
A răsărit sfântul soare,
Readucându-ne la loc,
Lumina scumpelor odoare.*

*S-a spus că „vestea cea bună
Se propagă creștinește”,
Iisus pe creștini i-adună
Și-i mângâie părintește.*

*Cuvântul „Paști” ne cuprinde,
De „trecere”, are sens,
Se-nțelege că transcede
Rostul nostru-n univers.*

*„Astă zi Paști o numim,[....]
Aducerea din neființă
Și, vrem iar să prețuim
Credința, ca drept credință”*

*„Paștile” e chiar Hristos,
Ființa noastră-I predăm,
E Mielul blând, generos,
Cerul spre care urcăm.*

*Ridică păcatul lumii,
E jertfa vie jertfită,
Ce ne ia greul genunii
De ură, păcat, ispită.*

*Ne închinăm crucii Tale,
Ne-nchinăm Ție Hristoase,
Învierea Ta e-o cale,
Slavă Ție, Luminoase!*

*Strici blestemul lemnului,
Omorând puterea morții
Azi, cu crucea Domnului
Ne sprijinim calea sorții.*

*Că Domnul nostru Iisus,
N-a putut fi prins în iad,
Ar fi dat un sens opus,
Pe al necredinței vad.*

*S-au speriat tartorii,
Porțile deschisu-le-au
Și, atunci toți promotorii,
Din noapte ieșitu-au*

*Doamne iadul l-ai prădat,
Peste moarte ai călcat,
Pe Adam, Tu, l-ai salvat,
Din moarte Te-ai ridicat,*

*Tu, Mântuitorul nostru,
Miel jertfit vremii de-apoi,
Te-arată-n spațiul terestru,
Miluiește-ne pre noi!*

*Rănil Tale, Hristoase,
Ce de voie le-ai răbdad
Pentru ale noastre „oase”,
La ucenici le-ai arătat,*

*Punându-le mărturie
Minunii c-ai înviat.
Toma pipăi, să știe,
Văzând că-i adevărat.*

*E vreun semn de întrebare?
Răstignirea a fost mare,
Vrem să afle orișicare:
„Iubirea în veci nu moare!”*

*Iubirea nevinovată,
A Mielului, striga mult
Pentru toată plebea moartă:
„Deșteaptă-te, ai adormit!?”*

*În imnurile pascale,
Ne rugăm spre slava Lui
Aceasta e ziua care
Dedicată-i Domnului,*

*În ea să ne bucurăm,
Cu mult crez și rugăciune,
Domnului să ne rugăm,
Să slăvim Sfânta Treine!*

*Ziua învierii vine,
Să ne luminăm cu toții,
Paștile Domnului, Paștile,
Ne scoate din poala morții,*

*Că din moarte către viață,
De pe pământ până Sus,
Ne-a creat o nouă „față”,
Ne-a urcat pe noi, Iisus.*

*Acum cerul și pământul,
Umplutu-s-au de lumină,
Descoperind dedesubtul,
Cu puterea Lui divină.*

*Veniți să bem apa nouă –
Izvorul nestricăciunii,
Să ne folosească nouă
Întru slujba rugăciunii!*

*Azi luminatu-s-au toate,
Doamne, cu Învierea Ta,
Tu ne scoți din iad, din noapte,
Și-apoi Te vei înălța.*

*Raiul iarăși s-a deschis,
Zidirea lăudându-Te,
În stele așa stă scris,
Tu, singur, înălțându-Te.*

*Ziua Învierii vine,
Să ne luminăm cu ea,
Să ne urăm doar de bine
Și să-i facem prăznuirea,*

*Cozonac, pască, ouă roșii,
Cu miel și cu vin pelin
Să ne-amintim că strămoșii
Merită să îi cinstim!*

*Căci, cât este de sfințită
Și e prăznuită bine,
Devine mai strălucită,
Să ne mântuie ea vine.*

*Paștile cele sfințite,
Astăzi ni s-au arătat,
Deschid uși nebănuite,
La raiul mult căutat.*

*Sfântul Maxim mărturisește,
C-a înțes trupu-nviat,
Al Domnului și-L prețuiește –
Sfetnic spiritualizat,*

*Oglinda dumnezeirii,
E treapta cea mai înaltă
De ridicare-a menirii,
Pârga pentru astă treaptă!*

*El culminează lumină,
Unde se va ridica
Toată credința creștină,
Ce se străduie-a urca.*

*Raza Persoanei supreme,
Nu doar va iradia.
Luminând iubiri perene,
Va fi dragostei făclia.*

*Doamne, Iisuse Hristoase,
Luminează toată lumea,
S-auzim doar vești frumoase,
Luminează românimea,*

*Că prea de mult România
Stă la zidul „infamiei”
Și ne mănâncă mafia,
A noastră, a României!*

*Ne fug valorile-n lume,
Țara e vândută toată,
Grijile îs mari, pe bune,
România e furată*

*Cu pământul de sub noi
Și...ne așteaptă un război...!
Ne bălăcim în noroi,
Menajându-i pe ciocoi.*

*Iisuse, cu-a Ta lumină,
Vino și prin țara mea,
Fă ca mintea să ne vină,
Să ne folosim de ea,*

*Pentru credința divină,
Cât și pentru România,
Pentru o soartă mai bună,
Cu munca și armonia.*

*În această zi de Paști,
Când oamenii mor cu zile,
Vino, Tu, să ne renaști,
Dă-ne rosturi mai abile!*

*Se-aude, de-aici, din țară,
Că „Hristos a înviat!”
Și răspund frații de-afară:
„Adevărat a înviat!”*

*Doamne Iisuse Hristoase,
Te slăvim, ai înviat,
Adu-ne vremuri frumoase,
Că prea mult am deviat!*

*De Învierea Ta vom spune,
Că-i miracol minunat,
Și vom promova în lume,
Cu: „ **Hristos a înviat!**”*

VENIȚI SĂ LUAȚI LUMINĂ

*Azi Domnul Iisus la cer a urcat,
Cu moartea pre moarte călcând
Și-n dreapta Tatălui s-a așezat,
De-acolo se-aude grăind:*

*„Veniți pământeni, lumină luați!”
Și-o Lumină Divină apăru foarte Sus
Și, parcă din Ea toți creștinii, mirați,
L-au distins chiar pe Domnul Iisus.*

*Lumina divină prin pesah răzbate,
Căci viața peste moarte a biruit,
Învîingând întunericul plin de păcate
Și, omul rămâne de Domnul iubit.*

*„Veniți de luați Lumină, creștini!”
Așa zis-a Domnul Iisus, cu iubire,
Luați din Lumina credinței români
Și scăpați de păcate prin miruire!*

*Creștinii în biserici s-au adunat
Să primească Lumina Curată
Și, fericiți în cor au cântat:
„Hristos a înviat, a înviat și ne iartă!”*

*Ecol a prins peste mări și hotare,
Toți creștinii români, se cunoaște,
Vor primi de păcate iertare
Și vor sărbători aste zile de Paște.*

*Frumoasă e masa, împodobită,
Ouăle roșii, cozonac, miel și vin!
Familia toată, frumoasă, unită,
Savurează festinul Divin.*

*Înainte și după festinul frumos
La Domnul se fac închinări, rugăciuni,
Slăvit este Domnul Iisus Hristos:
„Hristos a înviat și face minuni!”*

*Hristos a înviat din morți,
Să ne păstrăm curați, umani,
Să ne urăm acum, cu toți:
„La anul și la mulți ani!!*

SĂPTĂMÂNA LUMINATĂ

– IZVORUL TĂMĂDUIRII

*Săptămâna Luminată
Vine precum un balsam,
Fiindcă Maica Preacurată
Vindecă al nostru neam.*

*Ne-a dat sămânța puterii
Cu izvoarele iubirii,
Vindecătorul durerii,
Izvorul Tămăduirii.*

*Zilele de Paști alină
Sufletul ortodoxiei,
Cu lumina lor divină
Și suflul euforiei.*

*Bisericile sunt pline
De creștini și de Hristos,
Cade întru rugăciune
Chiar și omul păcătos.*

*Creștinii în cor, cu toți,
Glăsuiesc cu mult avânt:
„Hristos a-nviat din morți,
Cu moartea pre moarte călcând!*

*Intră-n iad, cu lumini sfinte,
Porțile călcându-le
Și, celor din morminte,
Viață dăruindu-le!”*

*Natura-și schimbă decorul,
Totul e floare și cânt,
Susură-n codru izvorul,
Parcă-i Raiul pe pământ!*

*Creștinii din lumea largă
Își amintesc de părinți
Și, cu tot sufletu-aleargă
Să-i mai facă fericiți.*

*Masa de Paști este plină,
Ouă roșii, miel și vin,
Fericirea e deplină
La un așa sfânt festin.*

*Când vin neamurile toate,
Uită de greu și urât,
„-Vin la bunicul nepoate,
Mi-ai lipsit atât de mult!*

*Ia de colea o felie
Din sfințitul cozonac,
Și un suc care să-ți fie
De credință, dor și leac!*

*Voi copii, mergând în lume,
Spuneți-le la străini,
Că nicăieri nu se ține
Paștile ca la români!”*

*În Vinerea Luminată,
Vorba vine din străbuni,
Cum că Maica Preacurată
A săvârșit mari minuni.*

*S-antâmplat, Leon cel Mare,
Pe lângă Constantinopol,
Când era la o plimbare
În pădure, prin ocol,*

*A-ntâlnit un orb în cale,
Se apleacă și-l întreabă:
-Ce-ți trebuie dumitale?
-Mi-e sete și caut apă!*

*Atunci Leon, cu plecare,
A căutat un izvor
Să aducă alinare
Moșului nevăzător.*

*Cum era în căutare,
Se-aude ca din senin
O voce mângâietoare,
Un glas dulce feminin:*

*„-Nu căta în depărtare,
Izvorul e lângă tine!”
Leon dădu ascultare
Și văzu marea minune:*

*Un izvor cu apă rece,
Tulbure, ieși în cale,
Și-un fior prin trup îl trece,
De așa minune mare!*

*Orbul ia și bea cu sete,
Apoi se spală la ochi,
Neștiind ce leac îi dete,
Sau că-i zise de deochi.*

*Și deodată, da, deodată,
Ochii i s-au luminat
Și-n genunchi, făptura-i toată,
În rugă, a lăcrimat:*

*„Mulțumescu-ți Ție Doamne,
Ție, Maică Preacurată,
Întunericul adoarme,
Fețe sfinte mi se-arată!”*

*Iată Leon se ridică și,
Fiind uns împărat,
Zidește biserică, că,
De izvor n-a uitat,*

*El ofrandă i-a adus,
Și l-a înălțat sfințirii,
Hram bisericii i-a pus,
Izvorul Tămăduirii.*

*Justinian, împăratul,
Din izvor s-a adăpat
Și văzu că adăpatul,
Din izvor, l-a vindecat.*

*Ca semn de recunoștință,
Sălaș mare-a ridicat
Drept izvor întru credință,
Cu hramul sus arătat.*

*Prin secolul cincisprezece
Păgânii l-au dărâmat,
Pângărind izvorul rece,
De Maica lumii donat,*

*Dar cum credința revine,
Prin al nouășpelea veac,
Izvorul iarăși devine
Credință, lumină, leac.*

*Izvor nesecat de daruri
E Hristos, pe plai terestru,
El stă-n ale vieții valuri,
Mereu în mijlocul nostru.*

*Născându-L pe Dumnezeu,
Maica Sfântă-a tuturor
Cinstită va fi mereu,
Slăvită înălțător.*

*Credincioșii care astăzi
La Istambul or s-ajungă,
În paraclis vor găsi
Izvorul de viață lungă,*

*La subsol, bine păstrat,
Toată lumea-i vindecată,
Dacă bea, cu gând curat,
În Vinerea Luminată.*

*Multe biserici, mănăstiri,
Au primit același hram,
Prin ele, tămăduiri,
Primește întregul neam.*

*Apa-n biserici, sfințită,
Devine aghiasma mică,
Cu ea lumea e stropită
Și tropar i se dedică:*

*„Mântuiește, miluiește
Doamne pe poporul Tău,
Binecuvântează Sfinte
Moștenirea Ta, mereu,*

*La creștin, spre cel potrivit,
Biruință-i dăruiește,
Crucea-Ți de Atotputernic
Poporul Tău îl păzește!”*

*Lacrimile Maicii Sfinte,
Peste pământuri vărsate,
Au zidit izvoare multe,
Ca leacuri adevărate.*

*Săptămâna Luminată,
Sfințind-o-n al ei décor,
A dat lacrimă curată,
Izvor tămăduitor.*

*Născătoarea ne iubește,
Rămâne Maica Luminii,
Să o slăvim creștinește,
Mereu, ca izvor al lumii,*

*Cum a mărit-o Dumnezeu
De a ales-o să nască,
Cum a ales-o Fiul Său,
În ea să sălășluiască,*

*Cum a mărit-o Îngerul:
„-Binecuvântată ești!”
Să o mărim precum Clerul,
Altarul cu Sfinți Cerești!*

*Prin tradiții se înseamnă
Ca izvor plin de lumini,
Legende-I dau Icoană,
Făcătoare de Minuni.*

*Veniți creștini din lume,
Ca în Vinerea Luminii
Să ne fie rugăciune
Pentru Fecioara Minunii!*

*Să serbăm ca și-altă dată,
Cum stă în datina firii,
Săptămâna Luminată
– Izvorul Tămăduirii!*

RUGĂCIUNEA LUI TOMA NECREDINCIOSUL

*Doamne, Iisuse Hristoase,
Vin în fața Ta spășit,
Că îndoiala mă roase
Până când Te-am pipăit!*

*Acea mare îndoială,
Sămânță de necredință,
Mi-a știrbit zestrea loială
Și mă plec cu umilință!*

*Văzut-am și-am pipăit
Semnele de cuie, toate,
Semnul că ai fost rănit
Cu o suliță în coaste.*

*Cum de am avut idei
De a nu te recunoaște,
Doar știam că pe iudei
Necredința îi va paște?!*

*A lui Lazăr înviere
Pe iudei i-a învrăjbit,
Cum o să se creadă, oare,
Că din moarte Te-ai trezit?*

*Asta nu am priceput,
Eu, Apostolul Tău Toma,
De parcă m-aș fi născut
În Gomora sau Sodoma!*

*Oare cum de n-am gândit
Că iubirea Ta profundă
Are un tâlc erudit,
Cu nimic nu se confundă?!*

*Te-ai arătat celor care
De-aproape Te-au însoțit
În lunga peregrinare
Către Tatăl Tău iubit!*

*Pentru a Te detașa
De tulburări de prisos,
N-ai vrut a Te-nfățișa
La tot omul păcătos.*

*Ai lăsat lumii sămânța,
S-o semene potrivit
Și, s-o ude cu credința
Creștinismului smerit.*

*Apostolilor le-ai dat parte,
Rostul de a face bine,
Minuni - scoatere din moarte,
Folosindu-se de Tine!*

*La orice minune mare
Apostolii Tăi au spus,
Făcând minunii chemare:
„În numele lui Iisus!”*

*Toate minunile lor,
În numele Tău, Hristoase,
Aveau importanța lor,
Au adus multe foloase.*

*Grăind la slăbănog, Petre:
„În numele lui Iisus,
Scoală-te și umblă!” merse,
Slăbănogul s-a supus!*

*Ce mai adevăr se vrea,
Că Iisus a înviat?
Minunea nu se putea
Făr' a fi adevărat.*

*„Adevăr vă zic Eu vouă,
Cel ce va crede în Mine,
Cu minuni va să îl plouă,
Mai înalte și mai bune!”*

*Așa grăit-a Cel care,
Călcând cu moartea pre moarte,
Ne-a adus la fiecare
O spălare de păcate.*

*Și El merse, tam-nesam,
La iad, cu lumină mare,
Să îl scoată pe Adam,
Călcând porțile-n picioare!*

*Purtând Crucea Învierii,
Înălțată-n mâna stângă,
În muțenia tăcerii,
Prăvăli din iad o stâncă,*

*Cu dreapta pe Adam scoate
Și-l redă pe plai lumesc,
El însemnând, doar și poate,
Întreg neamul omenesc.*

*„Am trăit în preajma Ta,
Ceva, mai mult de trei ani,
Cum să mă mai poți răbda?
M-am pierdut printre profani!*

*Știu cât de mult am greșit,
Te rog Doamne să mă cerți,
Vin la tine, iar, spășit
Și Te rog să mă mai ierți!*

*Primește-mă iarăși, Doamne,
Să slujesc pe lângă Tine,
Supune-mă la canoane,
Te voi sluji cât mai bine!*

*Stăpâne, dă-mi iertăciunea,
Mie, mare păcătosul!”
Asta este rugăciunea
Lui Toma necredinciosul.*

SFÂNTUL GHEORGHE

*În veacul al treilea,
De la venirea lui Hristos,
S-a născut acel ce-avea
Să fie-un mare credincios.*

*Domnul a mai pus o mână,
Gheorghe fiind acel uns,
Pentru zodia creștină,
S-aducă un crez în plus.*

*Pe-atunci în Cappadocia,
În stil de mare tiran,
Ca împărat conducea
Durul Dioclețian.*

*Intrat în oastea romană,
Pe-un cal alb, cu paloș iute,
Gheorghe, cu a sa „icoană”,
A fost remarcat în lupte.*

*Dar răsplata i-a fost crudă,
Dioclețian i-a dat-o,
La creștini le-a dat osândă,
Existența le-a sfidat-o!*

*Gheorghe fu chemat la curte,
I s-a cerut, cu cinism,
Să renunțe, pe nevrute,
La sfântul său creștinism.*

*Dar credința sa adâncă,
Pătrunsă până-n rărunchi,
Avea sufletul de stâncă
Împlântat în al său trunchi.*

*Și-a mărturisit, în public,
Credința ce-o poartă-n sânge
Și, purta ecuson biblic,
Nimeni să nu-l poată-nvinge.*

*Din ordin imperial,
A fost crâncen torturat
Într-un cadru infernal
Dar credința și-a păstrat.*

*Că avea doar un crez sfânt
Și privea la Cel de Sus,
Cu mare cinste-n cuvânt
Și cu credință-n Iisus.*

*Cu sulite înțepat,
Lespezi pe piept așezate,
Pe o roată sfârtecat,
Ghete cu... cuie, 'ncălțate,*

*În groapa de var băgat,
Băutură otrăvită,
Cu vâna de bou, bătut,....
Nu a căzut în ispită!*

*Peste toate-a izbutit,
Moartea nu l-a curățat,
Dar cezaru-a poruncit,
De cap să fie scurtat!*

*Astfel biblia ne spune,
Pentru câte-a îndurat,
Creștinii din marea lume,
Ca Sfânt l-au acreditat.*

*În conștiința română,
Gheorghe e divinizat
Ca nume de-naltă stimă
Și ca Sfânt adevărat.*

*Nouă sute mii prenume
În România se poartă,
Cu al Sfântului renume,
Pentru martirica-i soartă.*

*Pentru toți români-n lume,
Pe-un cal alb, întru Iisus,
Cu o sulită, se spune,
Balaurul l-a răpus.*

*Balaurul necredinței
A fost demonul păgân,
Iară Sfântul Biruinței
Are nume de român.*

*El stă pe steagul Moldovei,
Marelui Ștefan cel Mare,
Ocrotitorul armatei,
Cu... la Athos înălțare.*

*El ne-a dat o pildă sfântă,
Ne păzește în nevoi,
Cu credință ne-nfierbântă
Și, mereu va fi în noi!*

*Domnului să-i mulțumim,
Osana-ntru Cel de Sus,
Pentru acest Heruvim,
Un martir întru Iisus!*

*Pentru jertfa sa supremă,
Ce-n credință ne-a-nălțat,
Sfântul Gheorghe e emblema
De martir martirizat!*

*Fraților, doresc și sper
Că oriunde v-ați afla,
Toți, în douăstre prier,
Sărbătoriți jertfa sa!*

*Pentru cei cu acest nume,
S-aducem frumoase vorbe,
Și să le urăm pe lume:
„La mulți ani, de Sf. Gheorghe!”*

HRISTOS S-A ÎNĂLȚAT

*La Înviere, Mesia,
Fu chemat de Tatăl Său,
Să vină la dreapta Sa,
Să lumineze mereu.*

*După Înviere, mult,
Chipul și-L va lumina,
Și va fi recunoscut
De Maria Magdalena.*

*Joi, la patruzeci de zile,
După Sfânta Înviere,
Apostoli-au prins de știre
Că Iisus la Cer se cere!*

*Minunea s-a petrecut,
Potrivit Scripturilor,
La Ierusalim, pe-ascuns,
La Muntele Măslinilor.*

*L-au văzut cu ochii lor,
Toma, chiar, L-a pipăit
Pe bunul Mântuitor
Și, așa le-a glăsuț:*

*„-Voi ruga pe Tatăl meu
Duhul Sfânt să vă trimită,
Eu voi fi cu voi, mereu,
În credință nesfârșită!”*

*Hristos, la Cer S-a înălțat,
Duhul Sfânt lăsându-ne,
Din dreapta Tatălui, urcat,
Ne vede, luminându-ne.*

*În locul de înălțare,
O capelă, azi, se vede,
În a cărei închinare
Chiar și musulmanul crede.*

*Reveni-va pe pământ,
Cu împărăție mare,
Să revadă-al Său mormânt,
Cu-a Sa sfântă lumânare.*

*Judecând viii și morții,
El, va împărți dreptate,
Va alege calea sorții
Cuvenită după moarte.*

*Doamne-Ți mulțumim nespus,
Pentru cât ne-ai minunat,
Că pe Messia Iisus
La Ceruri L-ai înălțat!*

*Hristos, la Cer, ridicat,
Stă de-a dreapta Tatălui,
Iubindu-ne neîncetat
Cu toată dragostea Lui!*

*A lumii vibrație,
El o va desăvârși
Și, a Sa Împărăție,
Veșnic, nu se va sfârși!*

*Creștinii s-au bucurat
Și-ntr-un crez s-au salutat
Cu: „-Hristos S-a înălțat!”
„Adevărat S-a înălțat!”*

*Creștini, haideți să-L cântăm,
Pe Domnul nostru Iisus,
Credință să-I înălțăm,
Precum în Crez este spus!*

*Să ne bucurăm cu toți
De-așa mare sărbătoare,
Să transmitem la nepoți
Bucuria noastră mare!*

*Te slăvim neîncetat
Doamne Iisuse Hristoase
Pentru cât ne-ai învățat
Și pentru datini frumoase,*

*Luminează țara mea,
Să prefacă-n crez și fapt
Tot ce-o poate libera,
De ce-i rău, de ce-i inapt.*

REFREN

*Hristoos, Hristoos,
Hristoos, credință ne-a lăsat,
Hristoos, Hristoos,
Hristoos, Hristos S-a înălțat!*

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

- RUSALIILE

*Pogorârea Sfântului Duf, în popor – Rusaliile,
Numită-i și Cincizecimea, cu praznice-mpărătești,
Comunitatea creștină și-a-nceput istoriile,
Prefăcându-se-n nucleul Bisericii creștinești.*

*Cuvântul Sfântului Petru a condus la convertire,
Și cam trei mii de oameni la creștinism au trecut,
Comunitatea creștină, pentru-a Domnului cinstire,
Ca nucleu de nemurare, prin credință-a renăscut.*

*Duhul Sfânt s-a pogorât precum niște limbi de foc
De i-a umplut pe Apostoli cu-ale sale daruri multe,
Și-au devenit înțelepți transformându-se pe loc,
Cu Iisus, în limbi străine, glăsuind de cele sfinte.*

*Și, ieșind în lumea largă, mari minuni au săvârșit,
Combătând credința-n idoli, creștinându-i pe păgâni.
Nu numai pentru biserici Duhul Sfânt e dăruit,
Oricărui creștin în parte - (ca una dintre minuni).*

*„Rusalii” vin din romani ca ziua trandafirilor,
Duhul Sfânt ne mai aduce și-a morților pomenire,
Pentru morți și pentru vii e ziua pomenilor:
Oale 'nflorate și colaci, farfurii cu-'mpodobire.*

*Tot de Rusalii, în biserici, ramuri de tei și de nuc
Se-aduc, binecuvântate-s și date la credincioși,*

*Simbolizând limbi de foc, reprezentând Sfântul Duh
Pogorât peste Apostoli, făcându-i mai luminoși.*

*Că, Rusaliile creștine cu Legământ sunt legate,
Aduc sărbătoare sfântă lăuntriceii încheieri,
Nou Legământ al iubirii și haruri adevărate
Aduse de Duhul Sfânt și de un sobor de Îngeri.*

*În ajunul de Rusalii, Moșii de vară-i prăznuim
Pentru ziua de Rusalii, mai e o zi consacrată.
Luni este ziua a doua, Sfânta Treime slăvim,
Cosacrată-i și Biserica, de Iisus întemeiată.*

*Minunea Rusaliilor e frumos sărbătorită
Și-n Biserică, rodind în taina Sfântului Mir,
Preoțimea-n devenire poate fi hirotonită,
Creștinimea adunată se roagă mai abitir.*

*Rusaliile-s și sărbătoare agricolă, de bucurie,
În care oferim pârgă din roadele pământului,
Facem rugăciuni la Domnul, roade bogate să fie,
Luminarea vine în noi din lumina Sfântului.*

*Doamne de Viață Făcătorul, Care de la Tatăl vii,
Tu, cu Tatăl și cu Fiul ești închinat și slăvit,
Care-ai grăit prin prooroci, nouă Spirit să ne fii,
Dă-ne înțelepciune multă cu un crez mai erudit!*

*Binecuvântat, Hristoase, Tu, al nostru Dumnezeu,
Cela ce prea înțelepți pe pescari i-ai arătat,
Trimițând pe Duhul Sfânt! Noi, Te vom slăvi mereu,
Iubitorule de oameni, prin ei oameni ai vânat!*

*Doamne, Bunule Părinte la Tine cădem smeriți,
Mai trimite Duhul Sfânt, cu-ale lui flăcări divine,
Calea către mântuire să o primim fericiți,
Dă-ne-n vremurile triste, sămburele de mai bine!*

SFÂNTA TREIME

*Pater, Filius, Spiritus,
E Trinitatea lui Deus,
Nu există sens opus,
Credința vine de Sus.*

*Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt,
Formează Dumnezeirea,
Este greu într-un cuvânt
Să descriem nemurirea.*

*Se fac calcule complexe
Unde este rădăcina,
Cine a fost mai 'nainte,
A fost oul sau găina!?*

*Pilda asta este mare,
Merită să luăm aminte
Că numai Dumnezeu are
Sfaturile potrivite.*

*Geaba Arie încearcă
Să-mpartă Treimea 'n trei,
Credința să o împartă
Ca pentru trei dumnezei,*

*Trei Persoane diferite
Existau în crezul său
Și, pe veci ierarhizate,
Tatăl fiind Dumnezeu.*

*În Sinodul din Niceea
Și-n cel din Constantinopol
S-a consolidat ideea,
S-a convenit protocol:*

*Dumnezeu cel viu e unic
Și întreit în Persoane,*

*Fiul Său - homosius
A parcurs aceeași cale.*

*Una e Dumnezeirea,
Compusă din trei Persoane,
Unică este menirea,
E atotcuprinzătoare,*

*Ea a venit înainte
De-a sosi eternitatea,
Să luăm bine aminte,
Ea este Divinitatea!*

*Creația, mântuirea
Și spiritul dau veșmânt,
Pentru tot ce omenirea
Are-n crez și-n legământ.*

*Ziua-n care Duhul Sfânt
A pogorât pe pământ,
E al Sfintei Treimi cânt,
O primim sărbătorind.*

*Rugăm Prea Sfânta Treime
Să ne mai miluiască,
Înălțându-I rugăciune,
De rău să ne păzească,*

*Oriunde ne-aflăm în lume,
Cu puterea Sa cerească,
Să facem doar fapte bune
Și, să ne mântuiască!*

**SFINȚII CONSTANTIN ȘI ELENA,
Împărați ai creștinismului**

*Prin anii trei sute, durul Dioclețian
În tron se-mpăuna cu stilul său tiran,
Trona ca Împărat în Nicomidia
Prigoana-i era cartea, crudă-i era domnia.*

*În apusul imperiului, cu scaunul la Roma,
Maxențiu, din ambiții creat-a o „Sodoma”,
Iar, Împăratul Constantin folosit-a creștinii
Să își conducă țara în pace cu vecinii.*

*Maxențiu, plin de ură, dornic de-acaparare,
I-a declarat război lui Constantin cel Mare,
Făcându-l pe acesta să cadă-n rugăciune,
Cu oastea-i mai mică decât hoardele păgâne.*

*Răspuns la rugăciune, o Cruce, sus, pe Cer
Cu înscris citeț „Prin acest semn vei învinge!”
Și-n vis i-a apărut Însuși Iisus. I-a spus:
„Pe steag cu Semnul Crucii, vei fi de neînvins!”*

*Pe arme, semnul crucii făcut-a mari minuni,
Pierzătorul Maxențiu, umilit, s-a'necat,
Iar păgânismul crâncen căzut-a în genuni
Și, tot imperiul Romei a fost eliberat.*

*Marele Constantin, întronat împărat,
Cu literă de lege consfințind credință
Prin Decretul de la Milan, Lege a dat,
Oprirea prigoanei creștinilor, ca o sentință.*

*Mutându-și capitala din Roma la Bizanț,
Zidind nouă cetate și dându-i mare rol,
A rupt al păgânismului negrul și greul lanț,
Sfințind-o cu-al său nume, Constantinopol.*

*Și pentru unitatea credinței creștine,
Împăratul Constantin în Sinodul de la Niceea
Pe răcăcitul Arie, ce-avea de Iisus neștire,
L-a combătut și, „Crezul” apăru după aceea.*

*De-atunci, noi, Crezul îl avem rugăciune,
Rostindu-l la trezire, la culcare, la greu
Și, parcă ne dă rouă de flori și-nțelepciune
Și ne simțim iubiți de tot ce-i Dumnezeu.*

*Vorbind despre creștina, Împărăteasa Mamă,
Cu faptele-i alese, călcând prin locuri sfinte,
Sfințind multe lăcașuri cu aur și aramă,
Adus-a pentru Domnul iubirea ei fierbinte.*

*Sfințiți și slăviți, de Domnul încoronați,
Constantin și mama sa Elena, Împărați,
Ai Romei făclii și-ai lumii luminați,
Slujit-au cu credință pe creștinii curați.*

*Și astăzi creștinismul, cu-ntreaga-i ființă,
Pentru Împărații Constantin și Elena
Își aduce înaltul prinos de recunoștință
Și, se pleacă în rugă din toată inima!*

*Iar pentru purtătorii de-aceste nume sfinte
Toți creștinii se roagă, cu urături de bine,
Să fie pace-n lume, să fie sănătate:
„Să ai parte de bune, întru mulți ani, creștine!”*

IATĂ VIN SÂNZIENELE

*Ca un dor în rugăciune,
Îmi scormonesc visele
Să mai readuc în mine
Noaptea cu Sânzienele,*

*Să revăd cerul albastru,
Când balanța noapte-zi,
Ca mișcată de-un piastru,
Noptii creștere-i va fi.*

*Ce frumoase arătări
Din adâncuri de păduri
Care se prefac în flori,
Ghirlande de sărbători!*

*Sânziene plutesc în aer
Și, coboară pe pământ,
Cu-al lor farmec și mister,
Pentr-un viitor fecund.*

*Ele au puteri divine,
Natura o re-ntregesc,
Prefăcând totul în bine
Pentru cei care iubesc.*

*Pe păcătoși îi lovesc
Cu „Lanțul Sânzienelor”,
Cu necazuri îi stropesc
Pentru necredința lor.*

*Prevestesc ziua cea sfântă,
Douăşpatru cireşar,
Când Îngeri-n ceruri cântă
Credinţa făr' de hotar,*

*Că s-a născut „Cineva”
-Înaintemergătorul,
Cel care-L va boteza
Pe Iisus – Mântuitorul!*

*Multe datini ilustrează
Speranţa neamului meu,
Din strămoşi reverberează
Credinţa în Dumnezeu!*

*Coroniţe cu Sânzienne,
Puse-n cruce, sunt sfinţite
Pentru vremuri, pentru vreme
Şi a neamului virtute.*

*Dimineaţa de Sânzienne,
În răsărituri frumoase,
Florile prinse-n coroane
Sunt aruncate pe case.*

*Dac-acolo vor rămâne,
Se zice că e de bine,
Că vor trăi mult pe lume
Cei ce cred în Sânzienne.*

*Femei goluţe, prin iarbă,
Se rostogolesc prin rouă,
Sperând că or să absoarbă
Sâmburii de viaţă nouă.*

*Fetele, cu flori sub pernă,
Se culcă mai decuseară,
Cu dorinţa lor perenă
Ca flăcăii să le ceară.*

*Iată vine și culesul
Plantelor medicinale,
Zi când amuțește cucul,
Cu prevestirile sale.*

*În târguri și iarmaroace
Și pe muntele Găina,
Mulți vin aici să se-mpace,
Perechile își dau mâna.*

*Nu îmi dispare din minte
Și păstrez în vis mereu
Sărbătoarea zilei sfinte
La Drăgaica din Buzău.*

*Doamne ce copil eram,
Zgomotos ca o flașnetă
Și, tare mă bucuram
De-așa mare forfotă!*

*De Sânziene, Creatorul
Ne-a adus décor sublim,
Să cinstim Botezătorul
Și pe Hristos să-L iubim!*

*Doamne, bunule Părinte,
Slavă Ție-ți închinăm,
Vrem ca Sânzienele sfinte
În pace să le păstrăm!*

*Să putem mereu a spune,
Cu deplină bucurie,
Să audă-ntreaga lume
Despre sfânta armonie,*

*Că revin la noi anume
Vremuri când sirenele
Peste tot au să răsunе:
IATĂ VIN SÂNZIENELE!*

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

*Douășnouă iunie
E zi mare și sfântă
Când credința biruie
Și Îngeri-n cer cântă,*

*Slăvind întru Hristos
Pe doi dintre martirii
Care-au murit „frumos”
Dându-se nemuririi!*

*Simon, un om sărac,
Pescar din Betsaida,
Nu se vedea ca mag,
Nu-și prevedea ursita.*

*Cu Andrei, al său frate,
Era la pescuit
Cînd Iisus îi atrase
Și-n crez i-a alduit.*

*Le-a spus să Îl urmeze
A fi pescari de oameni,
În crez să se boteze
Și-n martori, de asemeni.*

*Au mers după Iisus,
Mărturisind credință,
Slăvind pe Cel de Sus
Cu multă iscusință.*

*Lui Simon i-a zis Chefa
(În aramaică - Piatră)
Și, Petru-l va chema
Pentru menirea-i sacră.*

*Ca propovăduitor
Slujit-a creștinismul
Și, a fost ne-ndurător
Cu răul și cinismul.*

*Pelerin prin Iudeea,
Prin Pont și Galatia,
Purtând Evanghelia
Și-n Anatolia,*

*Prin Bitinia, Asia,
Până-n Capadocia,
Mergea pentru Mesia,
Spre a-L elogia.*

*Ajunse pân-la Roma
Pentru a sa credință,
Vroind, mult, a-ntrona
A Domnului cerință.*

*Reușea să uimească
La Roma, stăruind
Pe Simon să-l strunească,
Vrăjitorii stricând.*

*Dar Nero, împăratul,
Cu credința-i aparte,
A săvârșit păcatul
De-a-l condamna la moarte.*

*Petru primi sentința
Ca pe un bun prinos,
Exprimându-și dorița
Crucii cu capu-n jos.*

*Și era alb la față,
Dorind să-și ștearg-o pată,
Sperând că EL îl iartă,
Că L-a trădat o dată.*

*Pe când Mântuitorul
Fost-a crunt judecat,
El, Apostolul Petru,
De EL s-a lepădat.*

*Cam prin secolul șapte
Se născu și Saul,
Venit parcă din noapte,
Un evreiaș credul,*

*Din neamul Veniamin,
Școlit de Gamaliel,
Spre Hristos cu venin,
Un necreștin „fidel”*

*Și martor nemilos
Când Ștefan fu lovit
Cu pietre, dușmănos,
În crezu-i erudit!*

*În drumul spre Damasc,
De-a aresta creștini,
Visuri cu Iisus nasc
Cercări a-l preveni:*

*„Creștini-s trupul meu,
Iar capul sunt chiar Eu,
Dacă-i supui la greu,
Lovești în capul Meu!”*

*Mantia-I lucitoare
Ce Hristos o purta,
Vorba îmbietoare,
Schimbă lui Saul soarta.*

*Din mintea cea netrează,
De-anticeștin „model”,
Anania-I botează
Creștin, pe nume Pavel.*

*Misionar devotat,
Trei ani prin Antiohia,
De iudei fu vânat
Și-nchis în Cezareea.*

*Ca cetățean roman,
Pavel fu extrădat,
La Roma, sus, la divan,
De Nero judecat,*

*La moarte fu condamnat
Și-apoi decapitat,
Prin moarte împăcat,
Pentru vechiu-I păcat.*

*Apostoli lui Iisus,
Petru și Pavel, s-au dus,
Să păstorească nespus
Credința-n Cel de Sus.*

*Martiri în aceeași zi,
Sunt venerați deolaltă
Și-s înălțați ca sfinți
De creștinimea toată.*

*Petru, prefăcut în piatră,
A-ntărit Biserica,
Pavel, e vas care poartă
Toată pocăința sa.*

*Îmbinarea e o artă,
Ce-n credință prinde glas,
În ceruri e scrisă cartă,
Ce-a sfințit „piatră” și „vas”.*

*Deosebiri între ei
Au mai fost pe timpul vieții,
Venind pe diverse căi,
În matca creștinătății.*

*Petru, cel dintâi chemat,
Prins în Noul Testament,
Apostol Adevărat,
Cu Iisus fu permanent,*

*Iar Pavel n-a apucat
Să-L cunoască pe Messia,
Fiind ultimul chemat,
După pocăirea sa.*

*Petru-a fost căsătorit
Până-L urmă pe Hristos,
Pavel necăsătorit,
Mai învățat, mai sfătos.*

*Petru și-a răscumpărat
Lepădarea de Iisus,
Pavel s-a recuperat
De creștinii ce-a răpus.*

*Cu aceeași pocăință
Ei au propovăduit
Și, cu mare- ngăduință,
A lor moarte și-au primit.*

*Creștinii din lumea toată
Dau slavă Apostolilor,
Și îi cinstesc laolaltă
Pentru martiriul lor,*

*În biserici, mănăstiri,
Chiar și pe muntele Athos
Acești Sfinți au mari cinstiri
În fiecare Naos.*

*Iată, acești Sfinți Apostoli,
Cu Moaștele Sfinte
Vor fi veșnic discipoli,
Prin minuni și cuvinte.*

*Prin rugăciunile lor,
Vom fi scoși din nevoi,
Doamne fii îndurător,
Miluiește-ne pre noi!*

SFÂNTUL ILIE

*În vremea de demult a regelui Ahab,
Din Regatul de Nord al lui Israel,
Cerul s-a luminat intens, până la alb,
Cuprins ca de un amplu și straniu mister.*

*Din haosul vremurilor un sfânt se ivi,
Proorocul Ilie, un înger luminos,
Fiul lui Sovac, preotul din Tesvi,
Cu opt sute de ani înainte de Hristos.*

*Domnul l-a creat, pe Ahab să îl certe,
Și pe-adepții lui Baal, zeul cel păgân.
La rugile lui Ilie apar făclii ardente
Trei ani și jumătate, secând al ploii sân.*

*La naștere fu învelit în scutece de foc,
La botez i s-a dat să-nghită o flacăra,
Râvna pentru Domnul fiindu-i ca soroc,
Și întreaga-i viață fiindu-i drept pavăză.*

*Încă din pruncie ținea porunci cu-ardoare
Și, își păstra continuu fecioria-i curată,
Prin post neîncetat, rugăciune-arzătoare,
Ce-i picura-n suflet credință-nflăcărată.*

*A devenit modelul vieții mănăstirești
Și prooroc de seamă, prin cugetu-i aparte.
Izabel, prin Ahab, cu răutăți lumești,
A prigonit neidolii lui Baal și-ai lui Astarte.*

*Din porunca Domnului, Ilie s-a-nvelit
Cu piele de vițel și cu piele de oaie,
Apoi, din Israel plecă la râul Kerrith,
Dincolo de Iordan, cu ciudatele-i straie.*

*Bea apă din cascadă, iar corbii îl hrăneau
Cu pâine dimineața și ceva carne seara
Și, mila proorocului mereu i-o stimulau,
Să alungeurgia și seceta cea rea.*

*Multe și mari minuni proorocul a-mplinit,
Reînviind din moarte prin mare rugăciune,
Și însuși, fără moarte, la Domnul a suit,
Că, Dumnezeu a vrut asemenea minune.*

*Cu cinstire, credință, curaj demn de urmat,
În gândirea populară de holde-ocrotitor,
Sfântul Mare Prooroc este considerat,
Cinstit fi-va de-a pururi ca sfânt izbăvitor.*

*Superstiții, credințe despre Sfântul Ilie,
Născociri populare, minunate povești,
Au fost, mai sunt și vor să mai fie,
Sunt păstrate ca datini și spirite lumești.*

*Când norii se adună și fulgeră și tună
E semn că proorocul cu carul lui de foc
Cutreieră prin ceruri și norii îi îmbună,
S-aducă ploaia caldă, de bine și noroc.*

*Se zice că atuncea când tună și fulgeră,
Sfântul prooroc Ilie mai omoară un drac,
Geamurile și ușile de diavoli se-asigură,
În dimineața zilei se strâng plante de leac.*

*Să ne ferim de diavol, prin rugă și prin cruce,
Căci poate fi oriunde, iar crucea ne ferește,
Că alungă dihonია, pericolul ce-aduce
Mânia Sfântului Ilie, ce cu foc îl lovește!*

*Sunt multe alte datini și obiceiuri multe
Ce-s legate de Sfântul Mare Prooroc Ilie
Și, trebuie păstrate ca pe odoare sfinte,
Tradițiile toate, credință să ne fie!*

*Biserica Ortodoxă pe douăzeci iulie
E-n sărbătoare sfântă, că a urcat la cer,
Cu carul său de foc, Sfântul Prooroc Ilie,
De-acolo ne trimite iubirea lui de înger.*

*Iubiți credincioși, Domnul are platanul,
Cântărind de-a pururi credință și fapte,
Sfântul Mare Prooroc Ilie Tesviteanul
Se roagă pentru noi, întruna, zi și noapte!*

*Voi ce purtați cu cinste numele de Ilie,
Vă fie viitorul fericit întru toate,
Prosperitate multă și multă bucurie,
„La mulți ani cu bine și multă sănătate!”*

DUMNEZEIASCA ÎNFRUMUSEȚARE

*Cei trei evangheliști: Marcu, Matei și Luca
Descriu în Evanghelii minunile văzute,
Când, prin misiunea Sa, Iisus va aburca,
După vestirea Apostolilor despre patimi ursite.*

*Însoțit de ucenicii Săi, Petru, Ioan și Iacov,
El merse la Muntele Tabor spre a se ruga,
Și atunci ucenicii au descoperit un miracol,
Cum că Iisus, ca fiu al Domnului, se întrupa.*

*Pe când Iisus se ruga, Apostolii au adormit,
Iar când s-au trezit, o „nemaivăzută” priveriște
Li s-a arătat și, s-au minunat când au văzut
Fața Lui strălucind ca soarele, dumnezeiește!*

*Atunci, Apostolii s-au speriat dar s-au iluminat,
Și li s-a arătat lor Moise și Ilie, cu EL vorbind.
Petru a prins curaj și lui Iisus s-a adresat:
„Doamne, bine-i să fim noi aici? La Tine venind,*

*Vrem să facem trei colibe: Ție, lui Moise și lui Ilie!
Un nor s-a coborât asupra lor și un glas a strigat:
„Acesta este Fiul meu Cel iubit, ascultat să fie!”
Și-atunci ucenicii cu fața la pământ s-au plecat.*

*Așa a fost Schimbarea la Față, cu adevărat,
Fața ca soarele, hainele - lumină albă strălucitoare,
Atunci Iisus s-a apropiat de ei și i-a îndemnat:
„Sculați-vă și nu vă teneți!”, și avea vechea-I înfățișare.*

*Și, pe când coborau din munte, Iisus, le-a poruncit:
„Până ce vedea-veți că se va scula din morți Fiul Omului,
Să nu spuneți ceea ce-ați auzit și ceea ce-ați văzut!”
Acum două milenii, fu Schimbarea la Față a Domnului.*

*Sărbătoarea datează de prin secolul al patrulea,
Când Sfânta Elena zidește biserică la Muntele Tabor,
Și-i menționată-n documente în veacul al cincilea,
Stabilindu-se ziua de șase august cu mare sobor.*

*Sărbătoarea Schimbării la Față nouă ne dovedește
Că Iisus a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.
În acest praznic luminos al credinței se slăvește
Credința și dragostea creștină, să lumineze mereu!*

*Tradițiile spun că sărbătoarea trebuie bine trăită,
În rugăciuni, pentru sănătate și bune împliniri,
Prin stoparea patimilor, răutăților, prin conduită,
Prin mersul în pelerinaje la biserici și mănăstiri.*

*Se duc la biserică struguri, mere, pere și prune,
„Pârگا” din struguri e numită această recoltă,
Se fac și colive din struguri și se împart la lume
În memoria rudelor plecate în lumea cealaltă.*

*Nu spălați rufe în Sărbătoarea Schimbării la Față
Căci vă vor intra în casă gânganii și toate relele,
„Evitați călătoriile, chiar și scurte!”, străbunii ne-nvață,
„Că vă veți rătăci și, veți reveni odată cu berzele!”*

*Sărbătoarea este zi de hotar între vară și toamnă,
Este ultima coasă la fân, cerbul gârла „botează”,
Toamna-și intră încet în drepturi ca o mare „Doamnă”,
Păsările migratoare în stoluri plecarea-și formează.*

*Dacă ziua e-nsorită, vom avea toamnă bogată,
Dacă plouă și-i urâtă, va fi toamnă mohorâtă.
Obrejenia-i schimbarea de la Dumnezeu lăsată,
Prin crez și binecuvântare, pentru lumea amărâtă.*

*Doamne, Iisuse Hristoase vino iarăși pe pământ,
Să aduci lumii schimbare în ce „drege” și-n ce face,
Să fie cinstită-n toate prin faptă și prin cuvânt,
Să-și sfințească existența în sănătate și pace!*

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

*Hristos, vrând s-o ia la El pe Maica Sa Sfântă,
Pe Arhanghelul Gavril îl trimite s-o prevină.
Maica primi vestea asta având bucurie multă
Că Îl va avea aproape, cu-a Lui dragoste divină.*

*„Vremea este a muta pe Maica Mea la Mine,
Nu te teme, căci viața îți va fi nemuritoare!”
Așa a socotit Domnul că pentru Maica Sa-i bine,
Spuse Îngerul Gavril Prea Sfințitei Născătoare.*

*Maica Preacurată urcă Muntele Măslinilor,
Cum adeseori mergea cu rugăciunile-i sfinte,
Chiar și pomii au primit-o cu plecăciunile lor,
De parcă ar fi fost vii, niște slugi însuflețite.*

*După sfânta-i rugăciune Maica s-a întors acasă
Și, aprinzând lumânări, Domnului I-a mulțumit,
Apoi, chemând rudele, cu pregătire frumoasă
Așteptă moartea să vină, cum Domnul a rânduit.*

*Spuse Îngerul Gavril, al Lui Hristos ucenic,
Că va merge sus la ceruri să stea lângă Fiul său,
Și i-a oferit ofrandă o stâlpăre de finic,
Recunoștință eternă de dragoste-n Dumnezeu!*

*Iar femeile chemate, dac-au auzit acestea,
Plâns-au mult cu tânguire și au suspinat cu jale,
Dar, Prea Curata le-a spus să își lepede durerea
Și, le alină tristeșea prin vorbe mângâietoare!*

*Două veșminte-ale sale dă la două văduve,
Care stăteau lângă dânsa și pe care le hrănise,
Apoi venit-au nori mari, cu mari semne și cu vâlve,
Pe ucenicii lui Hristos din depărtări îi aduse.*

*Dionisie Areopagitul, Ierotei și Timotei
S-au tânguit, lăcrimat-au și greu s-au îndurerat,
Totuși mult s-au bucurat, pentru cele date Sfintei.
„Nu faceți bucuria-mi plângere!”, Maica i-a încurajat.*

*A sosit și Sfântul Pavel, fiind vasul cel mai cel
Și, căzând în fața Maicii s-a închinat și a zis:
„Bucură-te Maică Sfântă, vrut-am să Îl văd El,
Dar, văzându-te pe tine parcă Îl văd pe Iisus!”*

*Luând Fecioara iertăciune, s-a întins ușor pe pat
Pentru a-și rostui trupul, pregătit și preacurat,
S-a rugat mult pentru oameni și i-a binecuvântat,
Fiului și Tatălui în crez sufletul și-a dat.*

*Orbii îndat' s-au luminat, surzii auz au primit,
Ologii s-au îndreptat, patimi, boli s-au lecuit,
La cântarea de ieșire și-alți Apostoli au sosit,
Ducând patul și făclii, din cer îngeri au venit.*

*Ei, în satul Ghetsimani, au pus trupul în mormânt,
Trei zile au stat de pază, în jur...glasuri îngerești!
Toma, 'ntârziind trei zile, cum Domnul a hotărât,
Era trist că nu văzuse cele stări dumnezeiești.*

*Locașul a fost deschis și mult s-au mai minunat
Că mormântul era gol, doar giulgiul a mai rămas,
Mărturii nemincinoase – că Maica-n Cer s-a mutat,
Și-i locaș de-nchinăciune și de sfânt pelerinaj.*

*De-atunci în luna gustar, în ziua a cincisprezecea,
Sărbătorim Adormirea Preasfintei noastre Stăpâne,
Născătoarei de Dumnezeu, cu a credinței pecetea,
Pururea Fecioara Maria, când Fiul o ia la Sine.*

*Maică Sfântă Preacurată, rugăciunile ți-ndreaptă,
Pentru crteștinii din lume, pentru toți oamenii buni,
Pentru o credință bună, pentru o viață mai dreaptă,
Dumnezeu să ne mai ierte, să ne facă mai „români”!*

CITATE ORTODOXE

"Cel ce o hulește pe Maica Domnului nu-i om bun. Cine o hulește pe Maica Domnului? Că mai tare se scârbește Mântuitorul când o hulește cineva pe Maica Sa decât când Îl hulește pe Dânsul. Așa de mult ține El la Dânsa."

Părintele Selafii de la Noul Neamț 1908 - 2005

"E mai scumpă dragostea Maicii Domnului față de noi decât toată averea, toate rangurile, toată sănătatea și tot ce este pe pământ de mare preț. Amin! Închipuie-ți să ai avocat pe Maica Domnului! Eu vi-l recomand."

Părintele Ioan Iovan 1922 - 2008

"Așa cum înainte oamenii de pe pământ se uitau la cer și se închinau lui Dumnezeu din pricina faptului că se spune că Acesta locuiește în cer, căci zice [Psalmistul]: „Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei" [Ps 122, 1], tot așa mai apoi îngerii din cer se uitau la pământ și la Fecioara din el și Îl slăveau și se închinau lui Dumnezeu, pentru că în Ea Cel Nearătat S-a făcut arătat, Cel Neîmpărtășit S-a făcut împărtășibil, Cel Nevăzut S-a făcut văzut de infinite ori infinit mai mult decât mai înainte în ceruri (...)"

Sfântul Teofan al Niceei 1300 - 1380

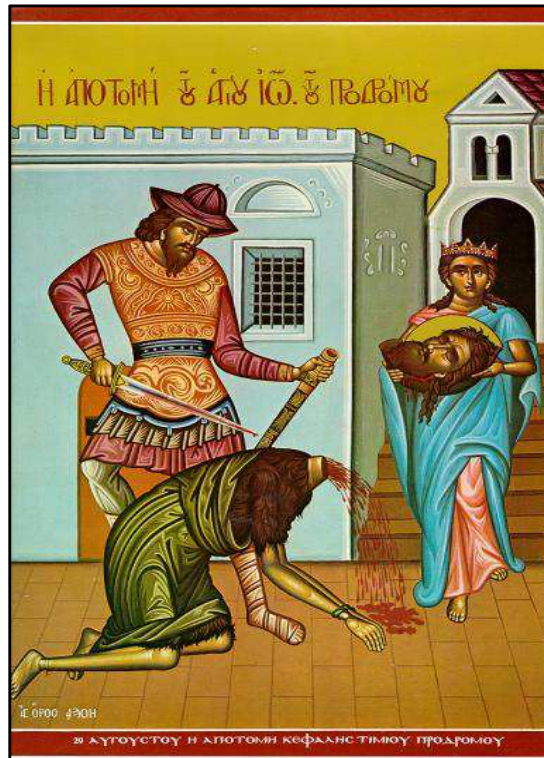
"Acesta e adevăratul paradis pregătit sfinților prin sfatul prehotărât / predestinat al lui Dumnezeu mai înainte de întemeierea lumii, și acesta e adevăratul Pom al Vieții: Cuvântul Dumnezeu-Om dat din Maica Domnului spre desfătare și viață veșnică și numit „pom" din pricina trupului și "al vieții" din pricina Dumnezeirii unite cu el potrivit persoanei, și Care face vii toate."

Sfântul Teofan al Niceei 1300 - 1380

"Așa cum nimeni nu poate să vină la Tatăl decât numai prin Fiul (Ioan 14, 6), tot așa nici la Fiul, Care e Izvorul natural al Duhului Sfânt, din Care vine toată procurarea celor bune, nimeni nu poate să vină decât prin Mama Lui, care e partea dinăuntrul catapetesmei, sfânta sfințelor, din care Dumnezeu vorbește cu toată firea creată."

Sfântul Teofan al Niceei 1300 - 1380

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

*Evangelia ne spune că, una, Irodiada
Cu, cumnatul împărat, îl trăda pe al său soț.
Ioan zise lui Irod că nu este bună treaba,
Cu soața fratelui său, să facă așa dezmăț.*

*Și, atunci, Irodiada uneltit-a bestial,
Cerând fiicei, Salomeea, să îi aducă în dar
Capul Sfântului Ioan, luat în chip criminal,
Că orgoliul ei cel mare fuseseră fript pe jar.*

*Pe atunci Sfântul Ioan era greu înțemnițat
De Irod, în turnu-nalt al castelului Matherus,
Că-i stătea ca nod în gât, pentru crezul său curat,
Pentru că Îl preaslăvea pe Domnul Nostru Iisus.*

*Evangelia ne spune, că Irod, la un ospăț,
La ziua-i de naștere ce fastuos și-o serba,
A dat capul lui Ioan ca trofeu de mare preț,
Ca forțat de Salomeea, ofrandă că o iubea.*

*Irod, ucenicilor, dădu trupul Sfântului,
Care a fost preluat și-ngropat în Sevastia.
Irodiada-n curtea sa, a îngropat capul lui,
Să n-ajungă lângă trup, Sfântul ar reînvia.*

*Și atunci Sfânta Ioana, a unui dregător, soție,
În vas de lut luă capul, la Ierusalem îl puse,
În Muntele Eleonului, pentru loc de veșnicie.
Prima aflare a capului, asta e, precum se spuse.*

*În vremea Împăraților, Sfinții Constantin și Elena,
Doi monahi au luat capul și dusu-l-au la Emesa,
Episcopul din Uranie, bisericii îl va dona.
A doua aflare a capului, consfințită, e așa.*

*În vremea luptei acerbe contra sfintelor icoane
Capul Sfântului Ioan a fost dus, pus la Canoane
Apoi la Constantinopol, Sfântul Ignatie l-a dus,
Asta-i ultima aflare unde capul a fost pus.*

*Prin omiedouăsutepatru, în vremea cruciadelor,
Din capul Sfântului Ioan, latinii luând o parte
O duse-n Franța la Amien, pentru cruciada lor,
Și astăzi se află-acolo, așa cum scrie în carte.*

*În douăjnouă-al lui gustar să ne fie aspru postul,
Nu se mănâncă nici pepeni, pepenele-a cap aduce,
Lăsăm cuțitul de-o parte, numai mâna-și are rostul,
Pentru păcătoși e postul „de la cruce, pân-la cruce”.*

*Doamne, fă așa să fie, Sfântul Ioan Botezătorul,
Pe pământ să reînvie, să se roage pentru lume,
Să ne-ndrepte din păcate, să mângâie tricolorul,
România să devină mândră de frumosu-i nume!*

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI

*Protoevanghelia lui Iacov, lucrare iudeo-creștină,
Prin anul osutăpatruzeci, zice de Fecioara Maria,
Fiind prima amintire, dar nu-i chiar legitimă,
Că atunci s-ar fi născut, pe undeva prin Iudeea.*

*Tatăl se numea Ioachim, urmaș al regelui David,
Mama ei se numea Ana, fiică de preot, Matthan,
Arhanghelul Gavril vestește de copilul dobândit,
După post și rugăciuni, cu efort suprauman.*

*Povestea este mai lungă, presărată cu minuni,
Căci pentru Ioachim și Ana fu o viață zbuciumată,
Fiind renegați de lume, stând în post și-n rugăciuni,
Că nu puteau zămisli un copil, băiat sau fată.*

*Crezându-se blestemați a nu avea un copil,
Ioachim cu Ana 'n Seforis, la casa lor au plecat.
Ca un urgisit, Ioachim, având sufletul febril,
N-avea tragere spre casă, sus, la munte a urcat.*

*Amândoi, invocând Cerul și legea dumezeiască,
Că, de la Adam și Eva s-a creat un legământ,
Cum bărbatul și femeia trebuie să se unească,
S-aducă perpetuarea omenească pe pământ:*

*„Doamne, Bunule Părinte, Te coboară și la noi,
Ascultă-ne rugăciunea, vrem un copil, o comoară,
Să simțim c-avem în suflet un trifoi cu patru foi,
Fiindcă-naintăm în vârstă și dorința ne omoară!”*

*Îngerul Gavril se-arată, vestindu-i că rugăciunea
Bine le-a fost ascultată și a fost bine primită,
Pentru care Dumnezeu va înfăptui minunea,
Ca un vas ales al Lui, va veni steaua sfințită.*

*Ziua opt al lui răpciune aleasă-i de prăznuire,
S-a sfințit biserică pentru Fecioara Maria,
La Ierusalem aflată, împărătească construire,
În pragul veacului cinci, a bunei Eudoxia.*

*Ziua Nașterii Fecioarei, astronomic, e-un hotar,
Trecere de anotimpuri, de la vară către toamnă,
Vin răcirile de climă, roadele intră-n hambar,
Păsările călătoare către alte zări se poarnă.*

*Sfânta Fecioară Maria este cea mai îndrăgită,
Divinitate feminină, în Panteonul românesc.
Făcătoarea de minuni de la Domnul e venită
Ca o sfântă rugăciune pentru neamul omenesc.*

*Prin SÂNTĂMARIA MICĂ vedem o scară la cer,
Pe ea urcă și coboară îngerii lui Dumnezeu,
Pe ea coboară Hristos, ca al Marelui Sfat, Înger,
El urmând a deveni, ÎMPĂRATUL, FIUL SĂU.*

*Bucură-te scara cerului că-L aduci pe Dumnezeu,
Bucură-te ușa care, ne îndreptă către Hristos,
Bucură-te scara, care, credincioși-i urci mereu,
Ție ne-nchinăm Fecioară cu plecăciuni pînă jos!*

*Nașterea-ți Sfântă Fecioară ne cade ca un balsam,
De mană Dumnezeiască, la ceruri, de legătură,
Dumnezeu să ne ferească de făr'delegi și sarcasm,
Să ne mai ierte, Fecioară, de greșeli, răutăți, ură!*

ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

*E marea sărbătoare a slăvirii Lui,
O zi plină de semnificații vaste,
Închinată cinstirii Crucii Domnului,
Altarul Jertfei Mântuirii noastre.*

*Începutul astei sărbători creștine
Legăm de numele marilor împărați,
Constantin și Elena, cu-a lor viziune,
Care a devenit ordin pentru soldați.*

*La porțile Romei, în ajunul luptei
Contra lui Maxențiu, în vis se ivise
O cruce pe cer, pecetea victoriei,
Pe care sta scris: „In hoc signo vinces”*

*Constantin, soldaților, ordin le-a dat
Să deseneze semnul crucii pe scuturi,
Și cu victorie, lupta s-a încheiat,
Așa-s descrise ale crucii 'nceputuri.*

*Constantin, ajutorul divin n-a uitat,
Lansând la Milano un Edict important,
Dându-l credincioșilor ca bun meritat,
Că-n împărăție creștinul e acceptat.*

*A fost doar ca începutul convertirii
Unuia dintre cei mai de seamă cezari,
Cel care-a făcut mult bine creștinării,
Reparând nedreptățile unor veleitari.*

*Pe Sfânta Elena, istoria o arată
Ca pe o femeie foarte credincioasă,
Care prin locuri sfinte pașii își poartă,
Pe urmele Domnului, cu rută aleasă.*

*Împărăteasa găsi Mormântul Lui
Și Crucea 'nălțată de un mare creștin,
Patriarhul Macarie al Ierusalemului.
Înălțarea Crucii e-un suvenir divin,*

*Ne este simbol al credinței creștine,
Pe frontispiciul Bisericii lui Hristos,
Amintindu-ne de jertfa-n astă lume,
Cu mântuirea fiecărui credincios.*

*„Cel ce voiește să vină după Mine,
Să-și poarte Crucea și să urmeze Mie,
Să creadă-n Domnul, să lepede pe sine!”
Așa rosti Iisus ca pentru veșnicie.*

*Primul înțeles al Crucii e-al lemnului
Suit de Iisus cu-a noastră mântuire,
Este semnul Jertfei Mântuitorului,
Unealta călăilor prefăcută-n sfințire.*

*Al doilea înțeles - destinul personal,
Ce e scris în frunte, e doar o poveste.
De la Matei primim răspunsul ideal:
„Fiți desăvârșiți cum și Tatăl este!”*

*Crucea înseamnă și încercările vieții,
Semne care ne duc către mântuire,
Încercările ne sunt crucea virtuții,
Unică fiecăruia, pentru mărturisire.*

*A-ți lua Crucea înseamnă și altceva,
A primi destinul pământesc și ceresc.
Viața pământească îți dă orizontala,
Pe ea e verticala, vector dumnezeiesc.*

*E și armă spirituală împotriva răului,
Rugându-ne Domnului pentru ocrotire.
Rostind. „În numele Tatălui și al Fiului
Și al Sfântului Duh!”, aducem smerire.*

*14 septembrie - Înălțarea Sfintei Cruci,
În mijlocul bisericii, este împodobită
An de an, de la treisutetreizecișicinci,
Crucea e-nchinată și-n suflet cinstită.*

*„Mântuiește Doamne poporul Tău
Și binecuvântează moștenirea Ta,
Biruință binecredincioșilor creștini...
Și cu crucea Ta, păzește poporul Tău!” AMIN!*

SFÂNTA CUVIOASĂ PARASCHEVA

*Sfânta Cuvioasa Parascheva
Se născu-n veacul al unșpelea
Lângă țărmul Mării Marmara,
În satul Epivat din Tracia.*

*Pe la zece ani, chemare simte
Cu-ale Mântuitorului cuvinte:
„Cine vrea să vină după Mine,
Trebuie să se lepede de sine,*

*Să-și ia crucea și să-mi urmeze..!”
Și dăruindu-și săracilor hainele,
Ascultă de Domnul fără să cuteze
Și, a pornit să descifreze tainele.*

*Cu credință, în pustie se retrage
Ca, în crez creștin să se boteze,
Și creștinește, la Cer să se roage,
Întru credință vrând să vegheze.*

*La sfaturile unor viețuitori, avea
A se-ndrepta spre ținutul Pontului
Și, se va ruga cinci ani în Heracleea,
La o mănăstirea a Maicii Domnului.*

*A plecat, apoi, spre Țara Sfântă,
Și după ce a văzut Ierusalemul,
La loc pustiu, în Iordan se avântă,
La mănăstire căutându-și destinul*

*La douăscinci de ani, un înger, în vis,
Scrie Sfântul Varlaam în Cazania sa,
Sfintei Parascheva așa i-ar fi zis:
„Lasă pustia, revino la moșia ta...”*

*Acolo mergi să lași trupul pământului,
Să treci din astă lume la Dumnezeu,
Că, meriți să-ți dai sufletul Domnului,
Pe Care L-ai iubit și-L vei iubi mereu!”*

*Din Constantinopol plecă la Epivat,
Fără a spune cine-i și de unde vine,
Și-mpăcată cu sine sufletul și-a dat,
Iubită de Domnul, iubită de lume.*

*Necunoscută, fu îngropată ca o străină,
Dar un marinar de pe-un vas a murit
(A fost întâmplare sau Mâna Divină?)
Și, pe țărm o groapă i s-a pregătit.*

*Acolo săpând, deci, o groapă adâncă,
Trupul Cuvioasei Parascheva au aflat,
Neputrezit, plin de mireasmă și, încă,
Cu dumnezeiască strălucire, luminat.*

*Acolo îngropară trupul corăbierului,
Dar, în noaptea următoare i s-a arătat,
Unuia dintre dezgropătorii misterului,
O împărăteasă pe-un scaun luminat,*

*În juru-i cu îngeri, iar unul îl mustra
Pentru că nu a scos din groapă
Trupul Prea Cuvioasei Parascheva
Și, la loc de cinste, să-l ducă degrabă.*

*Credincioșii, primind semn dumnezeiesc,
Luară trupul Cuvioasei și după aceea,
La biserică, l-au pus în chip ecumenesc,
La „Sfintii Apostoli” din Kallicrateia.*

*Îndată, avură loc vindecări minunate
Și mulți creștini primit-au mântuire,
După rugăciuni lângă sfintele moaște,
Pelerinaje multe adusu-le-au slăvire.*

*În pașpe brumărel, omiedouăsutetreișopt
În Biserica cu hramui Maicii Domnului,
Moaștele Sfintei Parascheva puse au fost,
La Târnovo, în numele creștinismului.*

*Vremi de războaie, moaștele le-au purtat,
De la Vidin, la Belgrad, la Constantinopol
Și, în sfârșit, Patriarhiei Ecumenice îi fu dat,
Să primească moaștele, cu sfânt protocol.*

*Ctitorind la Iași „Sfinții Trei Ierarhi”,
Domnul Vasile Lupu cumpără moaștele,
Azi aflându-se la Mitropolia din Iași.
Omule, în rugăciune te du și cunoaște-le!*

*Bisericile, unde Sfânta-i ocrotitoare,
Se bucură de mare și sfântă căutare,
Sunt multe și în lume-s fără' de hotare,
Multe pelerinaje cer sfântă alinare.*

*Veniți la Iași la Catedrala Metropolitană,
La Moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva,
Să vă rugați la moaște și la icoană,
Păcate și neazuri multe veți lăsa!*

*Doamne Sfinte, fă lumea mai bună,
Ca, pentru sănătate și multe altceva,
Cu rugăciuni și căutări de lumină,
Să vină la Moaștele Sfintei Parascheva!*

SFÂNTUL DUMITRU - IZVORĂTORUL DE MIR

*La Tesalonic a stat
Voievod adevărat,
Din voievod adevărat,
Un creștin făr' de păcat.*

*Pentru credința lui mare,
Dumnezeu i-a dat cuvânt,
S-aducă lumii-alinare
Și, l-a prefăcut în Sfânt.*

*În secolul al treilea,
Dumitru, s-a întrupat,
Când Dioclețian trona
Ca necreștin împărat.*

*Părinții lui, buni creștini,
În credință l-au creat
Și, cu teamă de păgâni,
În ascuns l-au educat.*

*Tatăl lui l-a luat la oaste
Și, devenit luptător,
Săvârșit-a 'nalte fapte
Pentru bunul său popor.*

*Dar cum lumea e făcută
Pasageră pe pământ,
Viața tatălui fu scurtă,
Preluată de mormânt.*

*Pentru istețimea-i mare,
Dumitru, a fost numit
Voievod, cu ascultare,
Cum împăratu-a dorit.*

*În voievodatul său
El n-a fost o întâmplare,
Ci credința-n Dumnezeu
Cu fapte miruitoare.*

*Mai înainte de-a venit
Maximian împărat,
Dumitru, al său venit
Lui Lupu i l-a donat,*

*Folosind toată averea,
Pe nevoiași să-i ajute,
Căci Sfântului i-a fost vrerea
Necredința s-o înfrunte.*

*Ca ostaș al lui Hristos,
Dumitru n-a acceptat,
Precum un servant fricos,
Codul dat de împărat.*

*El a răspândit credința
În Domnul Iisus Hristos,
Nu a respectat sentința
De-a da creștinismul jos.*

*Aflând, păgânul împărat,
Că Dumitru își susține
Credința, cu-adevărat,
A hotărât să-l suprime,*

*Așa că a lansat ordin
Să fie întemnițat,
Să-l supună-n chin păgân,
Cu crezul îngenunchiat.*

*Și cum durul împărat
Savura jocuri cu crime,
În Tesalonic a dat
Un spectacol....de rușine.*

*Lie, un vandal de sânge,
Omora tot ce prindea,
Nimeni nu-l putea înfrânge.
Împăratul exulta.*

*Să aduci atâta lume,
Să nu-ți pese de nimic!?
Aștepta ca o minune,
Poporu-n Tesalonic.*

*Un viteaz, pe nume Nestor,
Un creștin adevărat,
S-a înscris ca luptător,
Să-l învingă pe „pirat”*

*Însă se temea cumva,
N-avea cum ști dinainte,
Dacă se putea curma
Profanarea celor sfinte,*

*Așa că merge în taină
La Dumitru și îi spune
Că ar vrea să intre-n luptă
Și-i nevoie de-o minune.*

*-Du-te Nestor, Sfântul zice,
Pe Lie îl vei învinge,
Ești viteaz, nu te dezice,
Creștinismul tău nu plânge,*

*Îți vei ține legământul,
Pe Iisus mărturisindu-L,
Vei cutremura pământul,
Pe împărat înspăimântându-l!*

*Și Nestor a strigat tare
Când intră în așa luptă:
-Doamne-al lui Dimitrie,
Pentru dreptate m-ajută!*

*Se minună împăratul,
Foarte tare s-a mâhnit,
Dar află că „vinovatul”,
Dumitru, a biruit!*

*Și atunci, el, ca turbat,
A dovedit înc-o dată,
Păgânul de împărat,
Dând sentința lui turbată.*

*La ostași le-a odonat
Cu sulite să-l împungă
Pe Sfântul adevărat,
Tot sângele să îi scurgă!*

*Sfântul Dimitrie a stat
Și, zâmbind a suportat.
La-nceput când fu-nțepat,
Dreapta sus și-a ridicat,*

*Parcă i s-au arătat
Patimile lui Hristos,
Și la ceruri s-a urcat
Sufletu-i mărinimos.*

*În barbara lor purtare,
Ostașii-mpăratului
Aruncară, la-ntâmplare,
Trupul mucenicului.*

*Creștinii din Tesalonic
L-au luat, l-au îngropat
Și pentru martiriul unic,
Un lăcaș i-au înălțat.*

*Sluga lui, Lupu, cu drag,
Luă inelul, hainele,
Cu sânge le-a îmbibat,
Să alunge bolile.*

*În mormânt le-a așezat,
Biserică i-a zidit
Și la Domnul s-a rugat:
„Fie în veci pomenit!”*

*Dar Maximian, aflând,
Iar tare s-a mâniat,
Lupu fu luat la rând,
Pe loc capu-i fu tăiat.*

*Îar mânia lui murdară,
Cu sufletu-nviermoșat
Și pe Nestor condamnară
Să fie decapitat.*

*Doame, câtă necredință
La un mare-nscăunat,
Dă-i a Ta dreaptă sentință,
Sufletul să-i stea în iad!*

*Să-i fie țărână grea
Acelui crud împărat,
Pentru necredita sa,
Pentru sângele vărsat!*

*Vindecăt din boală grea,
Un boier, Leontie
Ce din Iliric era,
Citindu-și în zodie,*

*Zidi un sălaș mai mare,
Cu raclă încăpătoare,
Ca să facă o mutare
Ca pentru veșminte rare.*

*Când se făceau săpături
Apăru lumină mare
Și toți se dădură-n lături
Pentru divina mirare.*

*Ce proaspăt era mormântul
Și din el mirul curgea
Și, ce frumos dormea Sfântul,
Ce plăcut parfum avea!*

*De-atunci Sfântul Dimitrie,
De Mir Izvorătorul,
E slăvit pentru vecie
De Iisus Mântuitorul!*

*Sfântul Dimitrie vine
La români, cu-ntreg soborul,
Să miruiască destine,
Patria și tricolorul!*

*Leontie vru, din moaște,
Să ducă și-n a lui țară,
Dar, din flăcări, glas se naște
Și dojeana-l deșteptară.*

*Luă giulgiul Sfântului,
Muindu-le în mirul lui
Și, luă calea înapoi,
Să dea leac poporului.*

*Dar, pe furtună, la Istru,
Râul nu putu să-l treacă
Și, numai Sfântul Dumitru
Ieși în calea-i să-l petreacă:*

*„-Leontie, cu giulgiul sus,
Apa râului o trece!”
Și, parc-a răspuns Iisus:
„-De-acum, Leontie, merge!”*

*Sfinte Mare Mucenic,
Dimitrie fii slăvit,
Din părinți buni rășărit,
Cu îngerii asemuit,*

*Veșnic în Tesalonic
Și-n tot locul iubit mult,
Pe EL ai mărturisit,
Ai fost Înger pe pământ!*

*Prin faceri de bine, lacrimi,
Demoni ai înfricoșat,
De primejdii și de patimi,
Pe creștini i-ai apărat.*

*Celor care cred în tine
Le ești mult folositor,
Creștinismului din lume
I-ai fost binefăcător!*

*Doamne Sfinte, Îndurate,
Cu slăvire Te rugăm
Șterge a noastre păcate,
Să putem să Te urmăm,*

*Fie-ne în veci alături,
Cu crezu-i, mai abitir,
Sfântul Mucenic Dumitru,
Izvorătorul de Mir!*

SFINȚII ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIL

*Sărbătoarea îngerilor
E pe opt al lui brumar,
Cinstirea Arhanghelilor,
În lumea făr' de hotar.
Sfinții Mihail și Gavril,
De prin al cincilea veac,
Ne aduc un crez stabil
Și ne sunt rugă și leac.*

*Azi Biserica ne-nvață
Că sunt slujitoare duhuri,
Că e lumea nevăzută,
Că-s ființe fără trupuri.
La început, toți îngerii,
Fost-au de Domnul făcuți,
Cu neimpuse ectenii,
Buni, strălucind de virtuți.*

*Stăpânul Universului
I-a supus la încercări,
Ca, liberi, Stăpânului,
Să-I dovedească ascultări,*

*Dar o parte dintre îngeri,
Cu Lucifer în frunte,
S-a arătat fără temeri,
Pe Domnul să Îl înfrunte.*

*Scriptura ne povestește
Căderea lui Lucifer,
Cu ai săi îngeri pornește
Un mare război în cer.
Mihail, cu ai săi îngeri,
Pe acel balaur crunt,
Vitejește, prin învingeri
Îl răpune la pământ.*

*Și urmă ca Lucifer,
Din arhanghel, ce a fost
Să se prăvale din cer,
Să își caute vreun rost.
Îngerii lui, demoni sunt,
El, satană-n crezământ,
Se opun cât pot de mult
Mântuirii pe pământ.*

*Dar Arhanghelul Mihail,
Fie pururi lăudat,
Ca o slugă-n mod stabil,
La Domnul s-a arătat,
Cetelor fără de trupuri
Căpetenie le-a stat,
Cu soborul său de îngeri,
Mântuirii ne-a chemat.*

*Sfântul Gavril, ca Mihail,
Luă chipul nevăzut
Și, ca dregător capabil,
Faceri de bine-a făcut,
Arhanghelul Gavril e-un nume,
Tălmăcind vedenia,
Lui Daniil, timpu-i spune,
Pân' ce va veni Messia,*

*Spune lui Ioachim și Anei
Că vor naște pe Maria,
Sfânta și Stăpâna lumii,
De Dumnezeu Născătoarea,
Că se va naște Maria
Din Duh Sfânt al Domnului,
Și, preotului Zaharia,
Nașterea Botezătorului.*

*De Sfântul Gavril se spuse,
A coborât pe pământ
Îmbrăcat în alb, se duse
Până la Mormântul Sfânt,
Răsturnând piatra din ușă
Și așezându-se pe ea,
A fost cel dintâi ce-adusă,
Mironosițelor, vestea.*

*Arhanghelul Gavril, mereu,
De la-nceput la sfârșit,
Cuvântului lui Dumnezeu
Cu credință l-a slujit.
Cei doi arhangheli, cinstiți,
Slujitori ai lui Hristos,
Împreună-s prăznuiți,
Meritând acest prinos.*

*Să-i rugăm pe amândoi,
Prin rugăciunile lor,
Să aducă pentru noi
Harul lor vindecător.
Arhanghelii, sus vor merge,
Domnul a ne izbăvi,
Relele a ni le șterge,
Alături de noi vor fi.*

*În ajunul sărbătorii,
Când „Moșii” Arhangheli sunt,
Vin praznicele iertării
Celor duși de pe pământ*

*Și, pentru cei vii se-aprind
Lumânările-n biserici,
Cu lumânări luminând
Calea drumului de veci.*

*Spirit ortodox, cu har,
Vru sfinții pictați să fie
Pe uși la Sfântul Altar,
Mântuirii cheazășie,
Gavril, crinii albi ținând,
Ca al „Bunei Vestiri” semn,
Mihail, sabie - arzând,
Semn al pazei la Eden.*

*Arhanghelii din calendar,
Șefi ai cetelor de îngerii,
Poartă dumnezeiesc har,
Nu au parte de înfrângeri,
Cu aripi, săbii de foc,
Călăuzesc la Dumnezeu
Spre biruință și soroc,
Credinței - sfânt curcubeu.*

*Sfinților, azi, pe pământ
Relele se înmulțesc,
Veniți cu discernământ,
Cu paloș dumnezeiesc,
Să alungați anticristul,
Spre binele omului,
Redați-ne creștinismul
În numele Domnului!
AMIN!*

INTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ

*Sfinții Ioachim și Ana,
Rugându-se tot mereu,
Și-au ținut promisiunea
Făcută lui Dumnezeu,*

*Ca părinți ai Maicii Sfinte,
Ei la Templu au suit-o,
La trei ani ce-i împlinește
Și, Dumnezeu a primit-o.*

*Tatăl Botezătorului,
Marele preot Zaharia,
Face voia Domnului,
Întâmpinând pe Maria*

*Și-ntr-o încăpere sfântă
O sui ca pe-un odor,
Cincisprezece ani de viață,
Sus în „Sfânta Sfințelor”.*

*Biserica, în cântul ei,
Spune de Sfânta Maria:
„Celei ce-avea cu temei
Credința și curăția,*

*Celei ce-n Sfânta Sfintelor
A stat și s-a luminat,
Cu cinstea fecioarelor,
Gavriil i s-a-nchinat.”*

*Părintele Ene Braniște,
Afirma că sărbătoarea
Primi semn de naștere
În veacul al șaselea,*

*Când Justinian zidi
Biserica Sfânta Maria,
Sfânta Fecioară i-a fost
Hramul și sărbătorirea.*

*Pe doășunu brumar,
În cincisutepatruștrei
Ni se oferă în dar
Primirea-n templu a Fecioarei.*

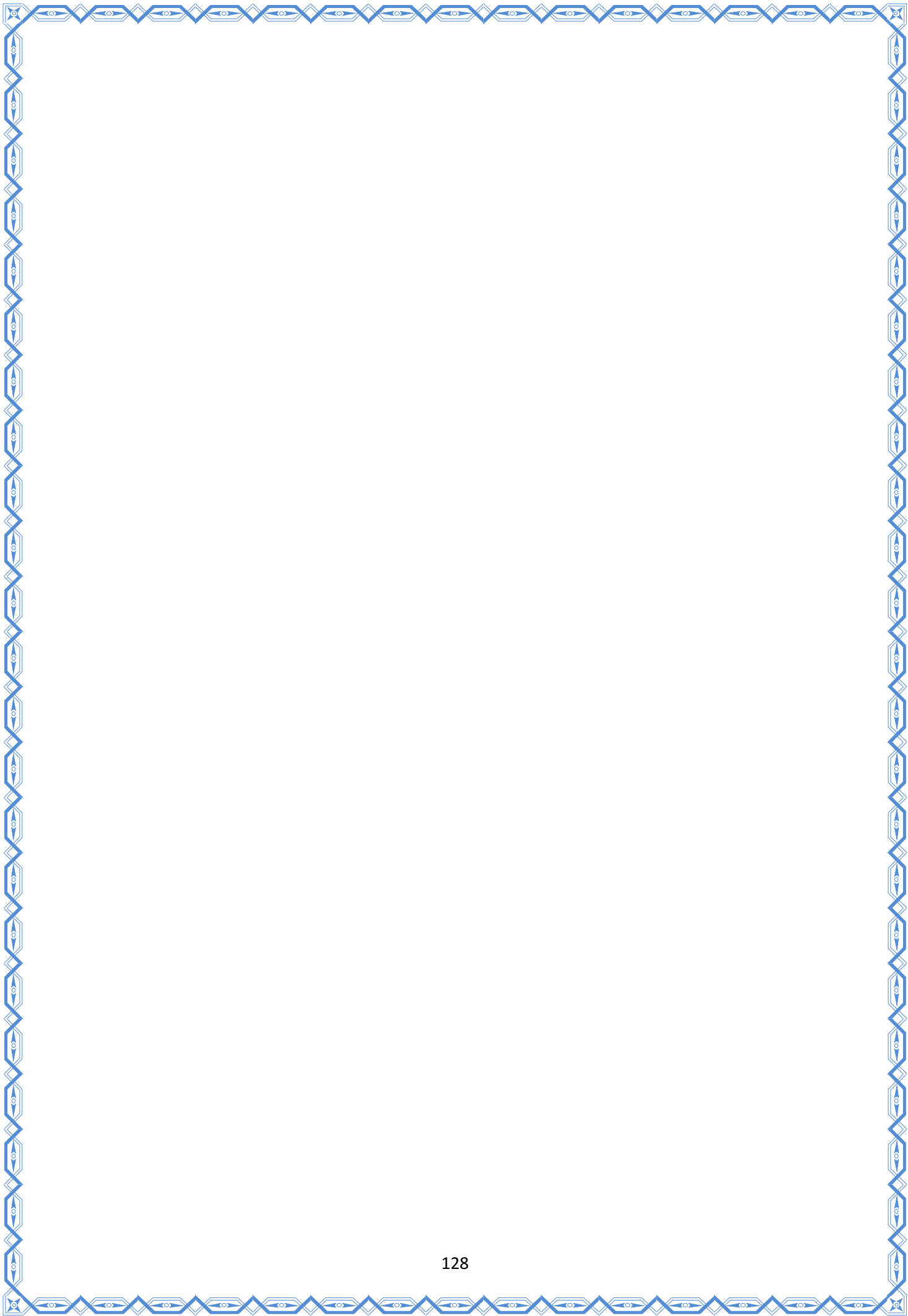
*În cadrul slujbei Utreniei,
Catavasiile se cântă,
Hristos se naște în noi,
Să-I slăvim Coroana Sfântă!*

*În astă zi copiii pun
Cregi de măr în vas cu apă,
Până înfloresc se țin,
Raze de soare le-adapă,*

*Din ele sorcovele
Ne-aduc anul nou pe umăr,
Ne aduc colindele
„Florile dalbe, flori de măr” .*

*Cuvântul lui Dumnezeu
Este hrana sufletului,
Copiii vor fi mereu
Marea grijă-a Domnului.*

*Voi părinți de peste tot,
Rugați pe Bunul Părinte,
S-aducă al luminii spot,
În copii, spre Cele Sfinte!*

CRUCEA SFÂNTULUI ANDREI

*Pe treizeci al lui brumar,
Omule fii bun, să vrei,
Rugăciuni s-aduci în dar
Crucii Sfântului Andrei*

*Venea-n Betsaida - Galileia,
La Lacul Ghenizaret,
La nordul țării Iudeia,
Vas lui Iisus din Nazaret!*

*Întâi i-a fost ucenic
Lui Ioan Botezătorul,
Care i-a dat crezul unic
Spre Iisus Mântuitorul:*

*„Iată Mielul Domnului,
Cel ce ia păcatul lumii,
Vei găsi-n lumina Lui
Flacăra înțelepciunii!”*

*Chemarea-n apostolie
Ceva mai târziu îi vine,
Când Hristos avea să-i fie
Cu chemarea către Sine.*

*Într-o zi Andrei și Petru
Se aflau la pescuit,
Iisus cu mersu-i pedestru
I-a găsit și le-a grăit:*

*„Veniți după Mine și,
Pescari de oameni veți fi!”
Și, ei mrejele lăsându-și,
Să pescuiască vor ști.*

*Au însoțit Mântuitorul
În drumurile Țării Sfinte,
Uimindu-se de adevărul
Dumnezeieștilor cuvinte.*

*În Biblie, ni se spune,
Andrei la apostolat
Lui Iisus i se supune,
A fost „Cel dintâi chemat”.*

*S-a implicat și la-nmulțirea
Pâinilor și peștilor
Și, a predicat trăirea
Tuturor minunilor.*

*Sfinții Apostoli au fost
Împărțiți în toată lumea
Și, Andrei și-a găsit rost
Să slujească-n Sciția.*

*Sfântul a mai predicat
În Pont și în Tracia,
Și, pe unde n-a umblat,
Purtând Evanghelia!?*

*Umblând, a hirotonit
Pe mulți episcopi și preoți,
Pe geto-daci i-a slujit
Și pe credincioșii, toți.*

*În Grecia e păstor,
Împlinind misiuni mari,
„Apostol ocrotitor
De pescari și marinari”*

*Pentru români, acest nume,
Andrei, e de lupi legat,
De la daci având insemne
Ce-n sanctuare au stat.*

*Vechiul nume-al dacilor,
Daoi(lupi), cu lup pe steag,
Mai marele lupilor
Pe apostol l-a vegheat.*

*Colindele pomenesc
Că Traian și Decebal,
Cu suflu duhovnicesc
Și cu crezul ancestral,*

*Au umblat la schitul lui,
Traian la slujbă a stat,
Pentru faima Sfântului,
Pentru sfântu-i predicat!*

*Peștera „Sfântul Andrei”,
De lângă Ioan Corvin,
Ne aduce bun temei,
Că ne-a fost sfânt heruvim.*

*Întru semn de prețuire,
Duhul Evangheliei
E numit în nemurire
Apostolul României.*

*Multe pelerinaje,
Obosindu-l, s-a retras,
Încărcat cu sfinte raze,
În Grecia, la Patras.*

*În a doua jumătate,
Veacu-ntâi după Hristos,
Apostolul avu parte
De-un tratament păcătos.*

*Persecutat, schingiuit
Și tratat precum un sfinx,
Moartea i s-a alduit
Pe-o cruce-n formă de „X”.*

*Făcând mult pelerinaj,
Moaștele vin cu temei,
La biserica din Patras –
Lăcașul „Sfântul Andrei”.*

*Prin tradiții, pe la noi,
Casa, porțile și strunga
Sunt unse cu usturoi,
Pentru lupi, a-i alunga.*

*Nimic nu dăm împrumut
Și nemica de pomană
Și-ncă alte reguli sunt,
Lupii fiind puși pe goană.*

*În ajun de sărbătoare,
Prin sat bântuie strigoii,
Noaptea strigoilor are,
Sperietoare prigonii,*

*Se mănâncă usturoi
Și cu el pe trup se unge,
Unii astupă hornul sobei,
Strigoii să îi alunge.*

*Iar în noaptea sărbătorii
Fetele-s cam aiurite,
Multe fac vrăjitorii,
Aspirând să se mărite.*

*Unele, în miezul ei,
Cu farmece-și cer sortitul
Răsădind faimosul „ai”
Să-și adulmece iubitul,*

*Altele, merg la fântână
Cu-o lumânare vrăjită,
Și găleata o afundă,
Să vadă fața iubită:*

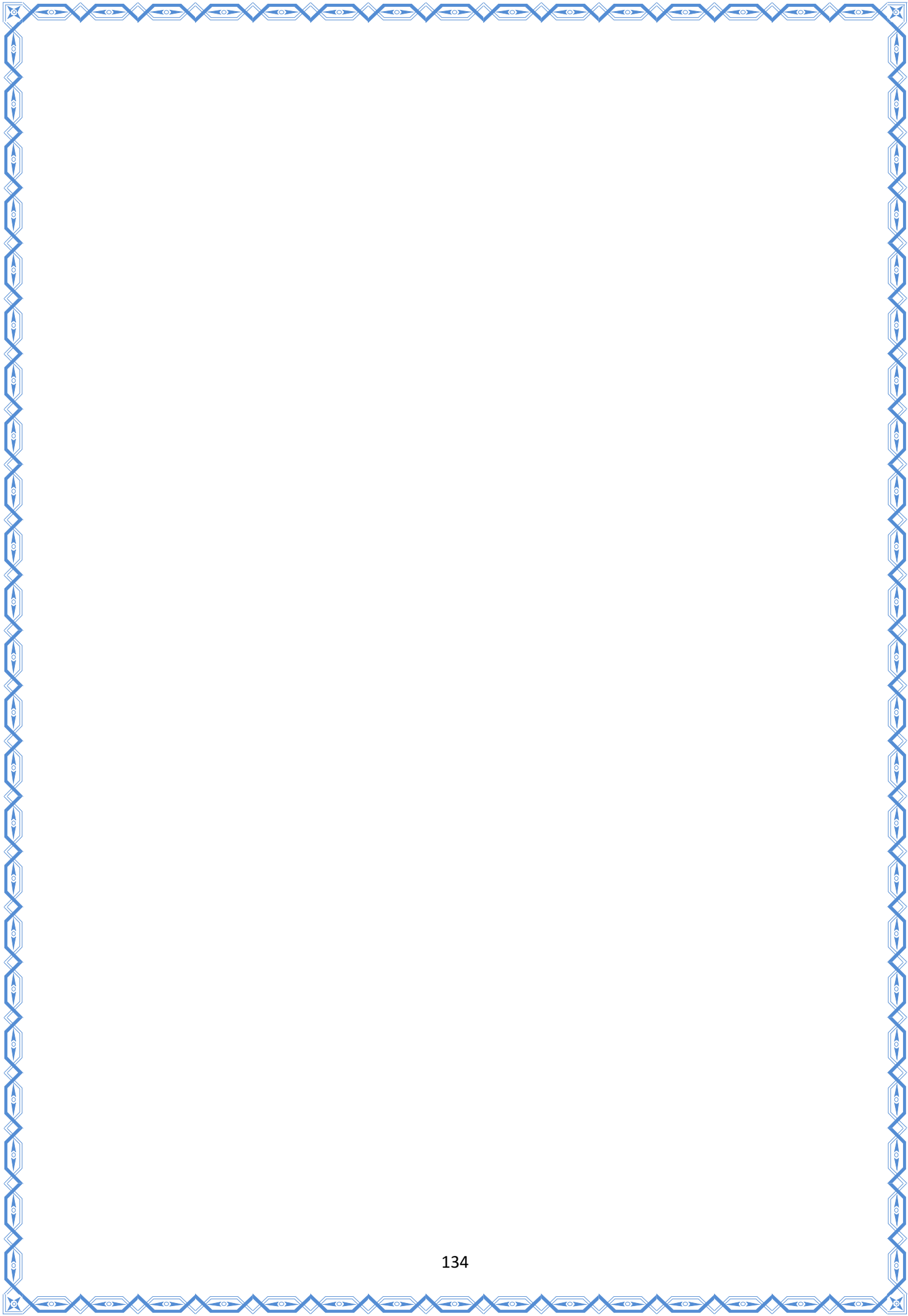
*„Sfinte Apostol Andrei,
Ca în vis să îl visez,
Scoate-i chipu-n fața apei,
Ca aievea să îl văz!”*

*Peste toate câte sunt
Și peste tot ce se spune,
Să închinăm acestui Sfânt
O înaltă rugăciune!*

*Te rugăm Sfinte Andrei,
Ca slujitor la români,
Dă-ne puterea credinței,
Să fim sănătoși și buni!*

*Doamne, Bunule Părinte,
Trenul vieții este iute
Și, ca oameni fără minte,
I-o cam luăm înainte,*

*Asculă-ne rugăciunea
Și să ne ajuți, de vrei,
Să vedem la timp lumina
Crucii Sfântului Andrei!*

SFÂNTUL NICOLAE

*S-a petrecut la Patras
Prin două sute patru zeci,
Domnul fostu-i-a părtaş
Minunii facerii de veci.*

*O stea pe ceruri se ivea
Cu lumina-i vâlvătaie,
Se născu acel ce-avea
Să fie Sfântul Nicolae.*

*Cu bunătate sa multă,
Pustnic pân' la Dumnezeu,
Mantia-i fu prefăcută
În straie de arhiereu.*

*Și a mers după aceea
Să-și exprime 'naltu-i scop,
La Sinodul din Niceea,
Cu-al său har de Episcop*

*Ca Episcop peste Demre,
Lecuind pe mulți din foame,
Multe pilde-a dat și semne
De credință-n Tine, Doamne!*

*A plecat Moșul din lume
La o vârstă 'naintată
Și, sfințit fu al său nume,
Cu credință-adevărată.*

*La o mie-optzeci și șapte,
La Catedrala din Bari,
Puse-au fost moaștele-i sfinte,
Să nu le fure barbarii.*

*Domnul, prin el mai lucrează,
Credincioși-i miluiește,
De primejdii îi veghează
Și-i mângâie creștinește.*

*S-a creat și-o zi anume,
Zi sfințită de creștini,
„Sfântul Nicolae”, nume,
„Făcătorul de minuni”.*

*Șase decembrie-nseamnă
Zi dată de Dumnezeu,
Care spre credință-ndeamnă,
Pururea, poporul meu.*

*S-au creat și mituri multe,
Că Moș Nicolae 'nseamnă
Deschizătorul de frunte
Sărbătorilor de iarnă.*

*Chiar din seara de ajun,
Deci din cinci decembrie,
Mai ales, copii-și pun,
Ghetele-n vecernie,*

*Fiindcă Moșul, peste noapte,
Trecând pe la fiecare,
Lasă cele meritate,
Daruri, care mai de care*

*Și, Moșul grijă mai are
Și de cei ce nu se „simt”,
Oferindu-le, atare,
Nuielușe de argint.*

*Doar pe vremuri era teama,
Tot școlarul să-nțeleagă,
Sfânt Nicolae, 'nseamna
„Nuielușa - Ion Creagă”*

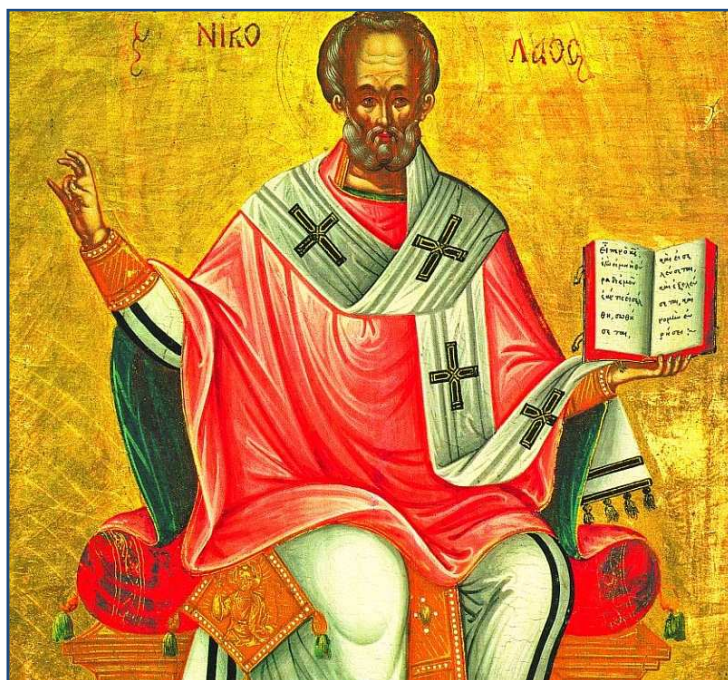
*Moș Nicolae le aduce
Copiilor neștiutori
„Codul etic” ce deduce
Nuia pentru 'nvățători.*

*Sfinte Nicolae, știm
Că faci minuni multe, mari,
Că ești patronul creștin
De copii și marinari.*

*Noi românii te rugăm
Să ne faci un singur dar,
Nuielușa s-alungăm
Guvernanții fără har!*

*Doamne sfinte, ne mai iartă
Din păcate mari și grele,
Te rugăm dă bună soartă,
Odă națiunii mele!*

*Miluieste România,
Căci prostia o îndoiaie,
Adu-ne iar bonomia
Și... pe Sfântul Nicolae!*

NAȘTEREA DOMNULUI

*O stea mare s-a ivit
Cum nu s-a văzut nicicând
Când Fecioara a născut
Mântuirea pe pământ!*

*Venea Soarele Dreptății,
Răsăritul cel de Sus,
Trupul sfânt al libertății,
S-a născut Domnul Iisus!*

*Trei Magi de la răsărit,
Văzând steaua vestitoare,
Spre Vifleim au pornit
Cu rugăciuni și odoare*

*Într-un grajd cu animale,
În iesle sclișea Messia,
Încălzit de-a lor suflare
Și-l sorbea din ochi Maria.*

*Nașterea ca trup a Lui,
Numită-n popor Crăciunul,
Dă praznicul cel dintâi,
Care-i ținut pentru Domnul.*

*Douăzecișicinci decembrie,
S-a născut Lumina Lumii
Ce pentru noi va să fie
Flacăra înțelepciunii!*

*„Aceluia, e drept să crească,
Mie, să mă micșorez!”
Zise Ioan, ca să-L cinstească
Pe Iisus, cu al său crez.*

*Lumina zilei tot crește,
După solstițiul de iarnă,
Iar Ioan, prăznuit este,
După solstițiul de vară.*

*Postul de Crăciun produce
Curățirea trupului,
Dar, mai presus, ne aduce
Curățirea sufletului.*

*Se țin patruzeci de zile:
Post, rugăciuni și abțineri,
Și Catavasiile –
Ale canoanelor Lui imnuri.*

*În ajun de sărbătoare
Cu Icoana Facerii,
Pe la case primitoare
Cu Troparul Nașterii,*

*Slujbașii bisericilor
Umblă și anunță vestea,
Cu cântec înălțător,
Că se va naște Messia!*

*Irozii, Steaua, Viflaimul,
Sunt colinde vechi, creștine,
Ce-aduc Crăciunului Ier-ul
De minuni, daruri divine.*

*Ortodoxia românească,
Populara-i sărbătoare,
Cu aură dumnezeiască
Ne dă suflet și splendoare.*

*Dumnezeu, privea de Sus,
Nașterea Împărătească,
Îngerii și i-a trimis,
Cu sobor, să o slujească.*

*An de an se prăznuiește
Minunea lui Dumnezeu,
Fiindcă Domnul ne iubește
Și ne mântuie mereu!*

*Dă-ne Doamne sănătate,
Multă credință și minte,
Să ne-nchinăm cu dreptate,
Să nu Te uităm Părinte!*

*Fă ca bine să ne fie,
S-avem credință, mereu
Să primim cu bucurie
Nașterea Fiului Tău!*

VINE, VINE MOȘ CRĂCIUN!

*Iarna vine cu de toate,
Cu ninsori, viscol și ger,
Cu tradiții neuitate
Și cu.... veșnicul mister.*

*-Bunicule te rog spune
Oare vine Moș Crăciun?
-Dragul bunicului vine
Că ai fost harnic și bun!*

*Vin ai noștri românași
Din lumea îndepărtată,
Căci le e dor de ai lor
Și, de-o iarnă-adevărată.*

*Fiindcă le este foarte sfânt
Crăciunul de acasă,
Căci leri-i ler aici, oricând,
Când stau cu-ai lor la masă.*

*Bunicul mi-a spus cum este
Când vine iarna la sat,
Cu sărbători ca-n poveste
Și Crăciun de neuitat.*

*-Dragul bunului, privește,
Cerul s-a înseninat,
Ceva parcă strălucește,
Miracol adevărat!*

*Se spune că sus în ceruri
O stea mare s-a ivit,
Îngerii s-au strâns în coruri
Să-I colinde bun venit,*

*Căci la Viflaim, Maria,
În ieslea plină de fân,
Născu pe Iisus, Mesia,
Fiul Marelui Stăpân.*

*Steaua asta o urmară
Trei Crai de la Răsărit
Și, tare se minunară
Când pe Iisus L-au găsit!*

*Daruri sfinte Îi aduse,
Cu plecăciuni se-nchinară:
-Miluiește-ne Iisuse,
Pe noi și a noastră țară!*

*Crăciun vru să se căiască
De nemernicia sa,
C-apucă s-o pedepsească
Pe băbuța, Crăciuneasa,*

*Fiindcă o primi pe Maică,
Fără ca lui să-i fi spus,
Pentru a putea să-L nască
Pe Domnul nostru Iisus.*

*Minune dumnezeiască
Fost-a în baia pruncului,
Crăciuneasa să primească
Mâini, din mila Domnului!*

*Când văzu așa minune,
Moș Crăciun, pentru vecii
S-a jurat să ducă-n lume
Bucurii pentru copii.*

*Povestea e mai demult,
De undeva, din neant
Și, nouă, prin tradiții, cult,
Ne e dar adevărat.*

*-Bunicule, uite-n zare,
Lumina ceea zboară,
Din înaltă depărtare
O sanie coboară!*

*Dar tot mai puțin se vede,
Cerul s-a acoperit
Cu nori denși și se prevede
Un ignat deosebit.*

*În zorii zilei de mâine
Aș vrea să fiu acasă
Pentru că ignatul vine
Ca o datină frumoasă.*

*În sat se mai vorbește
Numai de steaua sfântă,
Și o presimțire crește
În tot ce nu cuvântă.*

*Doar prin guiț, cotcodăcit,
Mai multe dobitoace
Își spun: „Ignatul a venit
Și nu avem ce face!”*

*Prin curți fumuri se deznoadă,
E pârlitul porcului,
Cărnuri în untură 'noată,
Deliciul creștinului.*

*Țuica este închinată,
Tradiție din străbuni,
Că nu e în lumea toată
Datină ca la români.*

*Și-n alaiul de pe uliți,
Ninge, ninge, peste sat,
Priviți, copiii uluiți
Om din nea și-au înălțat!*

*Și în bucuria mare
Colindul de Moș Ajun
Prevestește cu urare:
„Vine, vine Moș Crăciun!”*

*Încărcat cu daruri multe
Pentru copii necăjiți,
Moș Crăciun vine din munte,
În zbor, cu renii grăbiți.*

*Din sanie când coboară,
Îmbrăcat cum știm noi, toți,
Caută, cu-a sa comoară,
Bunici, părinți și nepoți.*

*Află de necazuri multe,
De multe fapte bune,
De povești neauzite,
De poezii și glume.*

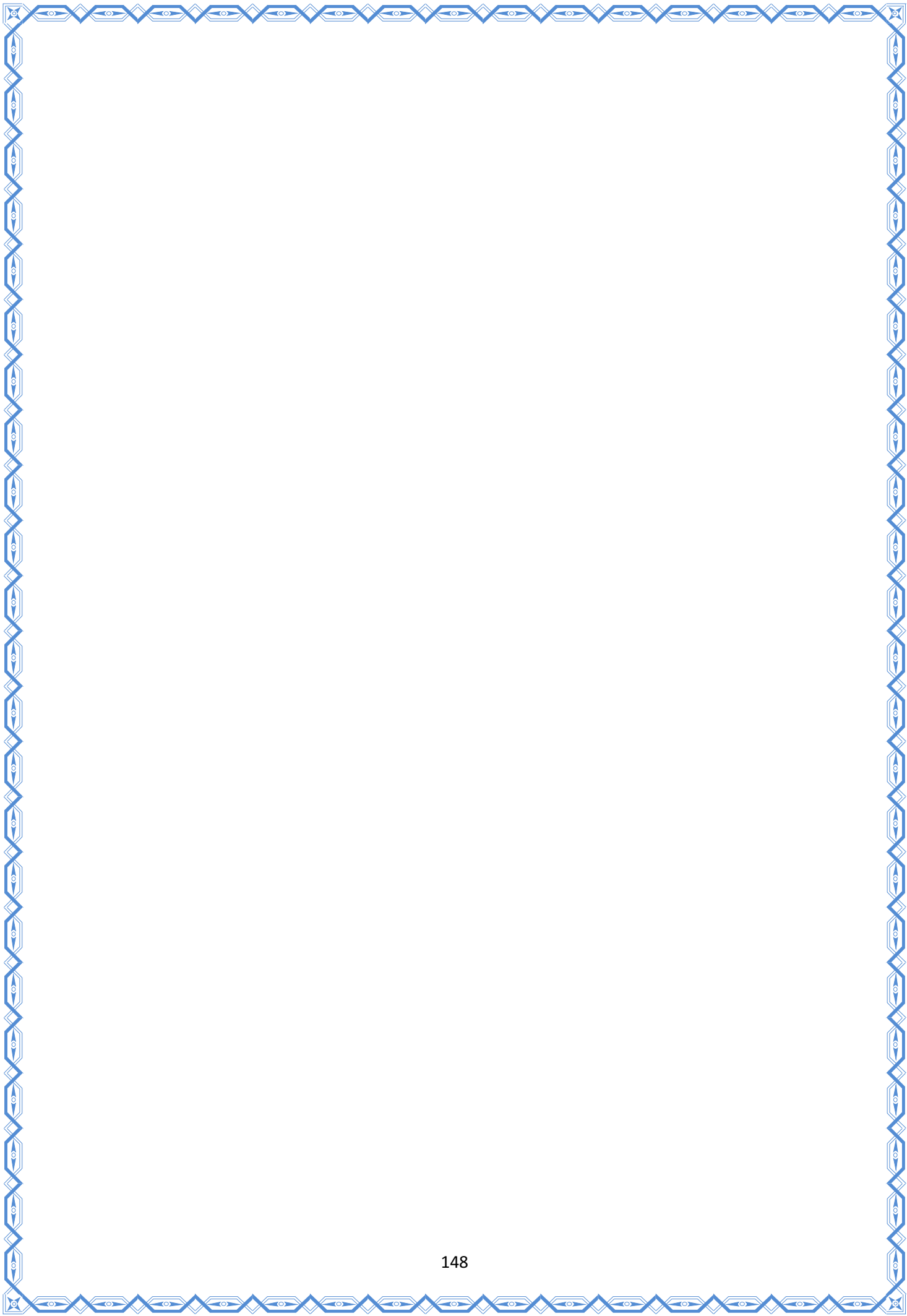
*Se veselește Moș Crăciun
De datini și credință,
Din tolă dă ce e mai bun
La orice preferință.*

*Și în fiecare casă,
Cu copiii-n jurul lui,
Cu rugăciune frumoasă,
Mulțumește Domnului.*

*Apoi, țâncii îi țin struna,
Mulțumind cu: „Venit bun!
An de an să vii întruna,
Să vii mereu Moș Crăciun!*

*Noi te așteptăm acasă
Cu colinde și cuminți,
Cu rezultate la școală
Și-ascultându-i pe părinți!”*

*Ne rugăm la Dumnezeu
Să avem un an mai bun.
Și vom tresări mereu:
„Vine, vine Moș Crăciun!”*

SOBORUL MAICII DOMNULUI

*După nașterea cea Sfântă,
A doua zi de Crăciun,
Un sobor de Îngeri cântă
Pentru Fiul Sfânt și bun.*

*„Soborul Maicii Domnului”,
De prin al cincilea veac,
Aduce preaslăvirea Lui,
Este, pentru suflet, leac.*

*Biserica ne dă fiorul,
Maica este pomenită
Împreună cu soborul
Și slava-i binevenită.*

*Adunarea cea cerească
În astă zi se unește
Cu adunarea pământească
Și, pe Maica o slăvește.*

*Este drept să fie-așa,
că am prăznuit ieri Taina,
Când Maica un prunc năștea,
Și-n El, Messia venea.*

*Imensă era cântarea,
Doamne, ce frumos era,
S-a unit dumnezeirea
Cu întreagă omenirea!*

*Maica-i iubirea milostivă,
Smerită, ocrotitoare,
Cu haina-i sfântă, festivă,
Icoană prea „Făcătoare”!*

*Ocrotitoarea credincioșilor,
A familiei creștine,
E Maica noastră a tuturor
Întru crez și rugăciune!*

*Cuvine-se să te mărim
De Dumnezeu Născătoare,
Cuvine-se să te iubim
Maică Sfântă, iubitoare,*

*Că ne-ai însoțit mereu,
Scoțându-ne din nevoi!
Născătoare de Dumnezeu
Miluiește-ne pe noi!*

SFÂNTUL ȘTEFAN

*În veacul cel dintâi de după Hristos
Venea pentru lume, în Ierusalim,
Ștefan (cunună), un om credincios,
Care va fi primul ca martir creștin.*

*Era unul dintre cei șapte bărbați
Plini de Duh Sfânt și de înțelepciune,
Aleși ca apostoli și fiind desemnați
Ca diaconi ai lumii creștine.*

*Ștefan, fost-a unul dintre ucenicii
Care l-au urmat, atent, pe Iisus,
Judecând drept multe nemernicii,
Fiind al lui Iisus credincios supus.*

*Gânditor adânc și în vorbă versat,
Luminat și de creștinism pătruns,
Cu minuni Domnul l-a înzestrat,
Sfinții Apostoli, Arhidiacon l-au uns.*

*Unii dintre iudei ceartă i-au căutat,
Că vorbele-i spuse aduc blasfemie
Lui Moise și lui Dumnezeu, cu păcat,
Și cer ca, amară, moartea să-i vie.*

*Caiafa-l întreabă, cu vorba lui strâmbă:
-Ștefane, îți menții credința-n ce spui?,
Dar el în Iisus credința nu-și schimbă,
Arătând valoarea Legii și profețiilor Lui.*

*Ștefan înfierează pe fariseii iudei:
-Voi, pururi stați contra Duhului Sfânt,
Ca voi părinții voștri au fost farisei,
Au ucis pe cei care pe Iisus l-au vestit!*

*În fața sinedriului, aspru judecat
La șase luni de la sacrilegiul Fiului,
Martori mincinoși contra lui au jurat,
Caiafa făcând judecarea murdară a lui.*

*Ștefan a fost târât afară din cetate,
Bajocorit, scuipat, cu pietre bătut,
Saul(Pavel) păzea, mai de-o parte,
Hainele călăilor care l-au omorât.*

*„Cei ce stăteau în sinedriu, au văzut
Fața lui luminată, ca o față de înger!”
Spunea Evanghelistul Luca, că mult,
Martiriul lui Ștefan, avea ecoul în cer.*

*„Să piară de pietre așa cum se cade
Hulitorilor..... Să piară!.....Să piară!”
Dar, iată că Ștefan minune mare vede:
„Iată, văd cerurile deschise, prima oară,*

*Văd la dreapta Domnului pe Fiul Său!
Doamne, iartă-le lor, că, ce fac nu știu!
Doamne Iisuse, primește duhul meu!
Maică Prea Sfântă, slăvit fie-al Tău Fiu!”*

*Iudeii lăsat-au trupul lui Ștefan să zacă
La locul acela, de animale să fie mâncat.
Fiarele nu s-au atins de-așa lumină sacră,
Și, Gamaliel, în Cafaraganda l-a îngropat.*

*Inima-i văpaie, mai mare decât moartea,
Pe care n-a putut-o stinge potopul de ură,
Completă și biruitoare i-a fost dragostea,
A rodit în el fructul iertării fără măsură.*

*Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea curată
Și, pe Saul l-a prefăcut în apostol creștin,
Pe colina Văii Iosafat, biserică fu înălțată.
Poți merge să te rogi iubite pelerin!*

*În luna lui ningău, anul patrusutecinspe,
Gamaliel apăru-n visul părintelui Lucian,
Arătându-i locul îngropării, „de obște”,
Atunci a fost dezgropat Sfântul Ștefan*

*Și, o mireasmă dulce, peștera a umplut.
Moaștele-au fost duse pe Muntele Sion.
Minuni de vindecare, multe s-au făcut,
Dar, vremi de restriște purtat-au ghinion,*

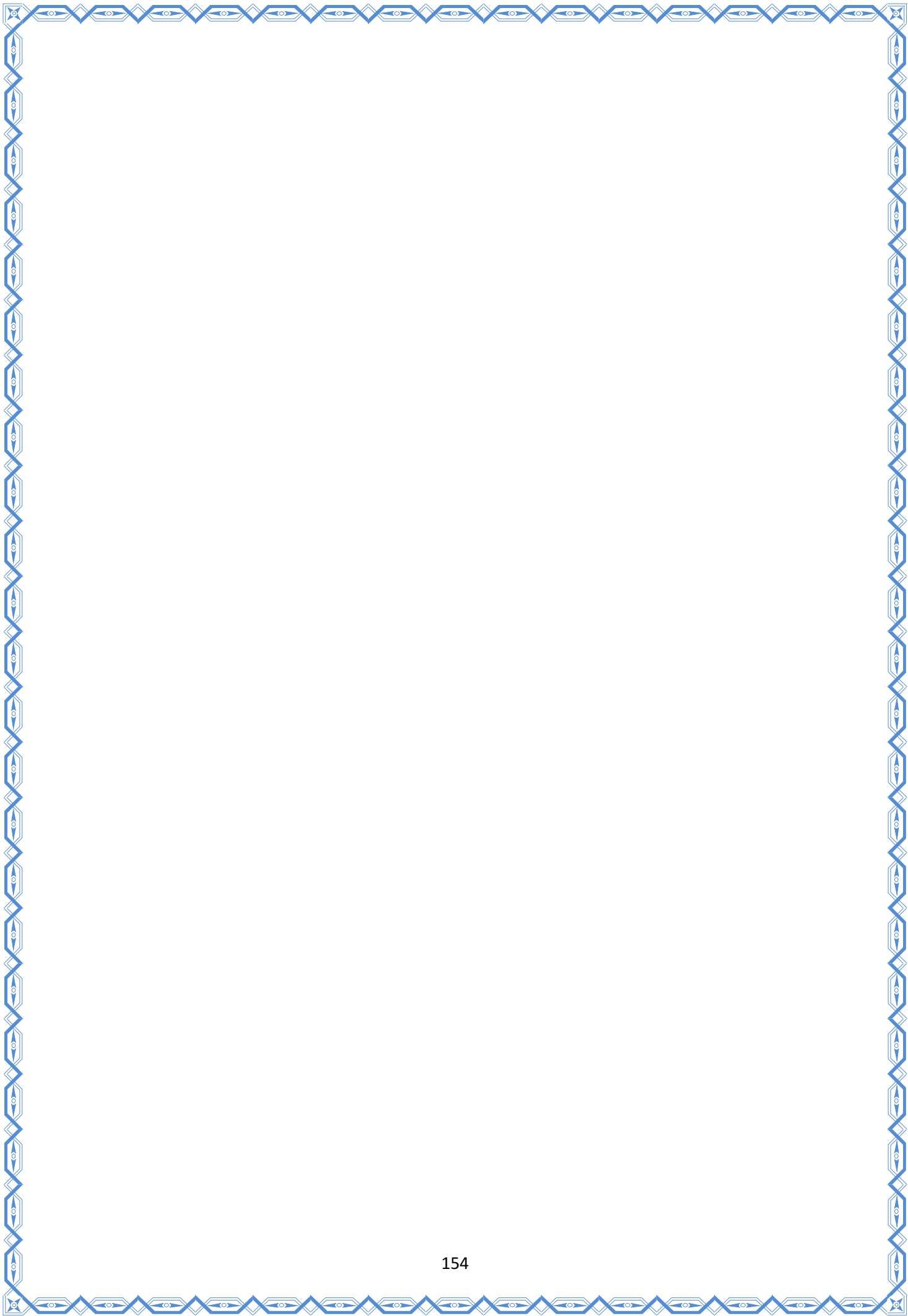
*Constantinopolul fiind de cruciați luat,
Făcând ca moaștele să fie-mprăștiate,
Capul la Soissons – Picardia, fu dat,
Picioarele, la Veneția au fost preluate,*

*Brațul drept, în Rusia la biserica Lavra,
Altele, la bazilica San Lorenzo din Roma,
Dar, multe-n Constantinopol vor refigura,
Că împăratul Teodosie își onora coroana.*

*În anul patrusuteșaizeci s-a construit
O mare bazilică la poarta Ierusalemului,
Împărăteasa Eudochia, cu crezu-i smerit,
O ridică unde-i fu martiriul, spre slava lui.*

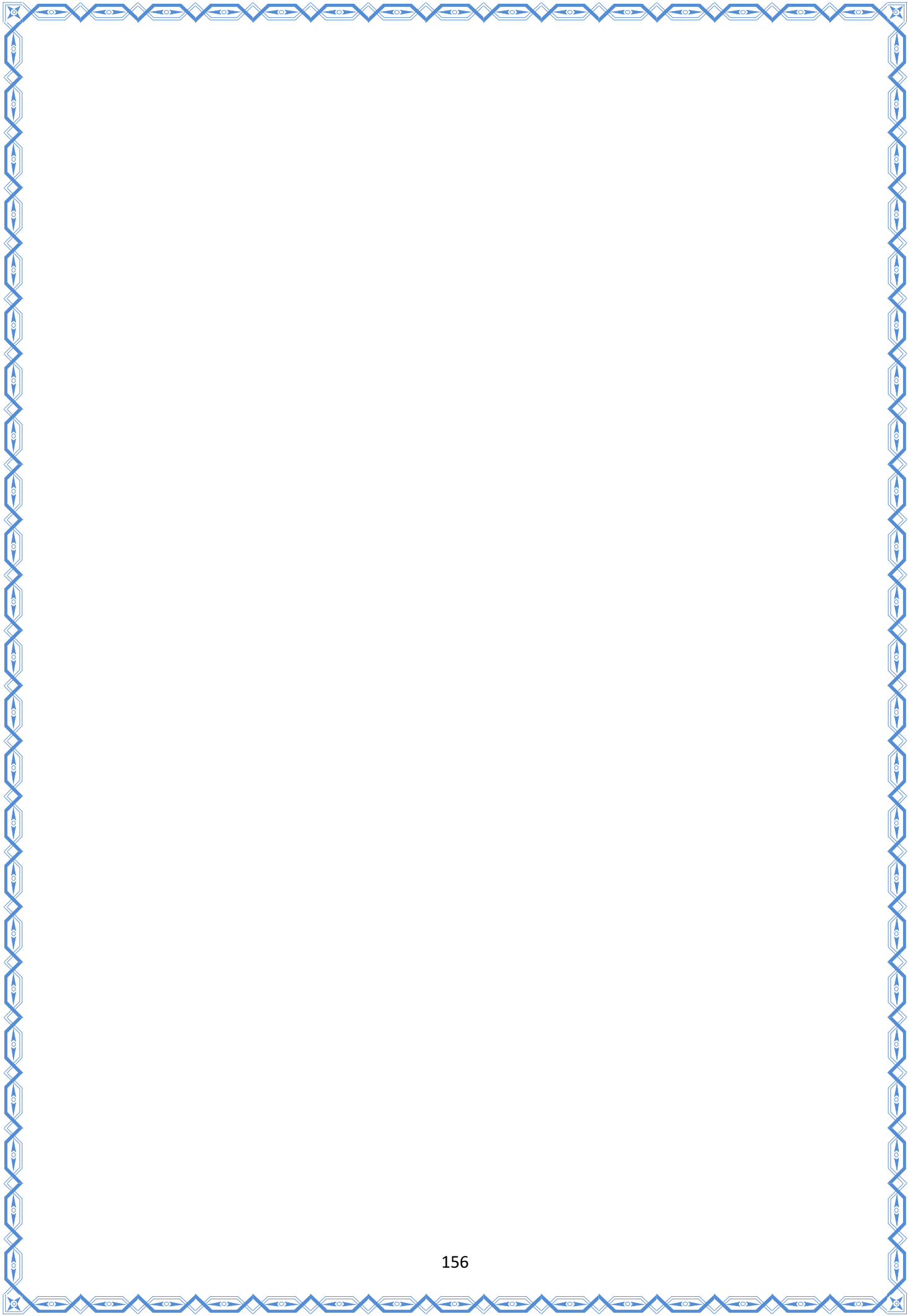
*Martiriul Sfântului Ștefan este sărbătorit,
În douăzecișisapte decembrie, cu fast,
În ziua în care prin moarte s-a săvârșit
Și, numele lui sfânt răsună ca un toast.*

*Bunule, Sfinte Ștefan, te roagă pentru noi
Să fim teferi la minte și credincioși mereu,
Să ieșim din păcate și din multele nevoi,
Să nu uităm nicicând credința-n Dumnezeu!*

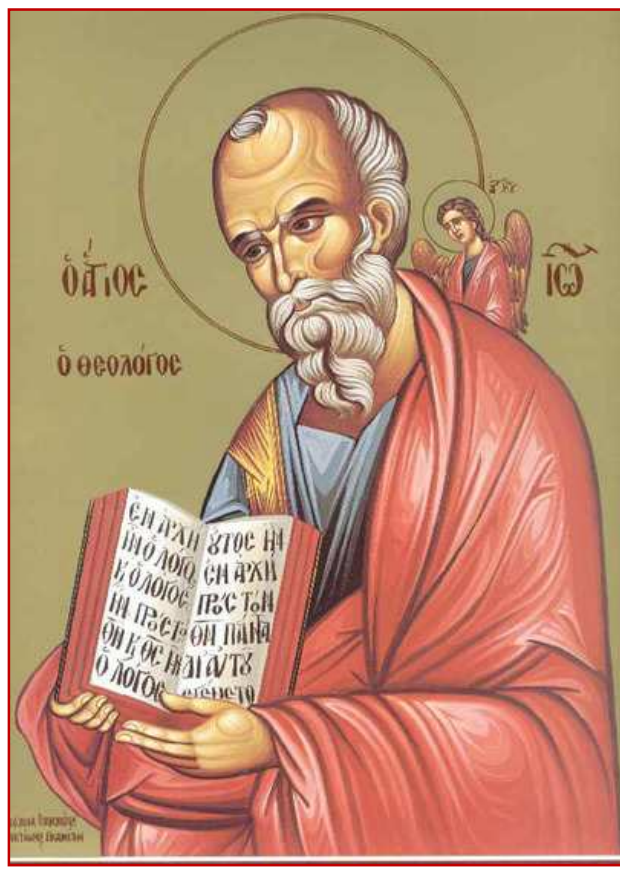

APOCALIPSA

APOCALIPSA, DUPĂ SFÂNTUL IOAN TEOLOGUL

CAPIT. I

PROLOG

Ioan trimite urări de bine la 7 biserici. In Patmos are cerească arătare. El vede pe Fiul Omului între 7 sfeșnice, având în mână dreaptă 7 stele

*Această descoperire a Domnului Iisus Hristos
A fost de la Dumnezeu dată, spre robii Săi plecată,
Să le arate cele ce trebuie să se petreacă,
Sol fiind îngerul, pentru Ioan, robu-I credincios..*

*Care a mărturisit al Domnului Cuvânt Ceresc
Și-a Domnului Iisus Hristos mărturie,
Cu câte a văzut și câte pe lume o privesc,
Pentru viitorul ce-o așteaptă, pentru veșnicie.*

*Fericit este cel ce va cunoaște proorocirea,
Fericit cel ce va păstra tot ce stă scris în Ea,
Căci vremea este aproape și omenirea,
Tot ce prezis-a Domnul va ști și va vedea!*

*Ioan spune celor șapte Biserici din Asia:
- Har vouă și pace de la Cel ce este și Cel ce era,
De la Cel ce vine și de la cele șapte duhuri, da,
Cei ce sunt înaintea scaunului Lui, suflu-I vor respira!*

*Și de la cel întâi născut din morți, Domnul Hristos,
Domnul împăraților pământului, Martorul credincios,
Lui, care ne-a miluit și ne-a dezlegat de păcate,
Prin sângele Său trecând peste moarte, prin moarte*

*Și ne-a făcut pe noi ca pe o mare împărăție,
Preoți ai Dumnezeului și ai Tatălui Său,
Lui fie-I slava și puterea, învingând tot ce-i rău,
Cu-a Sa lumină vie, în a veșnicilor veșnicie ! Amin*

*Iată, el vine cu norii și orice ochi Îl va vedea
Și-L vor vedea și ce-i ce L-au împuns
Și, din pricina Lui, vor fi pornite pe plâns
Toate semințiile pământului! Fi-va așa. Amin*

*„Eu sunt Alfa și Omega, zice Domnul Dumnezeu!
Sunt Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine,
Atotțiitorul, să știți că e numele Meu
Și stă-n tot ce fac pentru cer, pentru lume!”*

*Eu, Ioan, fratele vostru și împreună cu voi
Părtaş la suferința, împărăția și răbdarea în Iisus,
Fost-am în insula numită Patmos spre a voi
Să aflu cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui Hristos.*

*Am fost în duh, în plină zi de duminică,
Și-am auzit în urma mea glas mare,
Așa zicea Ioan, de parcă ar fi păstrat încă
Glasul Lui de trâmbiță asurzitoare.*

*„Ceea ce vezi, scrie în carte și trimite celor șapte
Biserici: la Efes și la Pergam și la Filadelfia,
La Smirna și la Tiatira și la Sardes și la Laodiceea!”
Așa povestit-a Ioan, precum scris era-n carte.*

*Și m-am întors să văd al cui este glasul,
Care vorbea cu mine și întorcându-mă,
Văzui șapte sfeșnice de aur, de sta ceasul!
De parcă-ar fi spus Ioan, uluit: „minunându-mă!”*

*Și în mijlocul sfesnicelor am văzut pe Cineva,
Îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare
Și, încins pe sub sân, un brâu de aur avea,
Asemenea Fiului Omului și-o lumină amețitoare!*

*Capul Lui și părul Lui erau alb-lucitoare,
Ca lâna cea albă, zăpada pufoasă, curată
Și ochii Lui ca a focului pară vie-strălucitoare.
Așa povestit-a Ioan, trăirea-i adevărată.*

*Picioarele lui semănau, uimitor, de aramă
Arsă în cuptor, șlefuită și dată cu ceară,
Iar glasul Lui, vuiet, de ape multe, ce zboară!
Povestea, blând, Ioan și parcă din inimă.*

*În mâna Lui cea dreaptă avea șapte stele
Și, din gura Lui ieșea o sabie ascuțită,
Cu două tășuri, iar fața Lui era ca soarele
Când strălucește în puterea lui împlinită!*

*Și când L-am văzut I-am căzut la picioare
Ca un mort și, El puse pe mine mâna cea dreaptă,
Zicând: „Sunt Cel dintâi și Cel din urmă, ce-apare,
Nu te teme!” Și, încet, vorba Lui mă deșteaptă.*

*Mai spuse: „Și cel ce sunt viu, sunt tot Eu,
Am fost mort și iată sunt viu, în vecii vecilor,
Și cheile morții și ale iadului le am mereu!”,
Așa se destăinuie Ioan, tuturor ascultătorilor.*

*Și El mă-ndemna: „Scrie cele ce ai văzut
Și cele ce-s și cele ce vin după acestea!”
Așa El a spus, așa am dedus și-am crezut,
A continuat Ioan să își spună povestea.*

*El zise despre taina a șapte stele din dreapta-I
Și a celor șapte sfeșnice de aur sadea:
„Că stelele-s îngerii a șapte biserici păzite,
Iar sfeșnicele sunt biserici de Domnul sfințite”.*

CAPIT. II

*Porunca dată lui Ioan de Domnul, ca să scrie îngerilor,
adică episcopilor Bisericilor din Efes, Smirna, Pergam,
Tiatira. Poruncile Domnului, lipsurile Bisericilor*

*„Trimite-i îngerului Bisericii din Efes scrisoare!”,
Așa zice Cel ce ține șapte stele-n mâna dreaptă,
Cel ce umblă între șapte sfeșnice de aur, lucitoare,
Povestește Ioan, cu privirea-i aprinsă-mirată.*

*„Știu faptele tale, osteneala-ți și răbdarea
Și cum că nu poți suferi pe cei ce-s răi
Iar celor de sine apostoli le-ai încurcat cărarea,
Le-ai doveit minciuna, cu-adevărate căi.*

*Și stăruiești în răbdare și mult ai suferit
Pentru numele Meu, să lupți n-ai obosit,
Dar împotriva ta, pentru că ai părăsit
Dragostea dintâi, te cert, te iert, nu uit!*

*De-aceia amintește-ți de unde ai căzut
Ia și te pocăiește spre fapte ca-nainte,
De nu, la tine vin, mă vei vedea curând
Și sfeșnicul tău îl voi mișca. Ții minte?*

*Partea-ți bună e că urăști ale nicolaiților fapte,
Pe care le urăsc și Eu!” Cine are urechi să audă:
Duhul Bisericii zice: „Biruatorului îi voi da fructe
Din pomul vieții, din Rai cu de la Domnul laudă!”*

*Ioan primi poruncă, la Smirna să facă scrisoare.
- Scrie-i: „Acestea zice Cel dintâi și Cel din urmă
Cel care a murit și a înviat, măreț, în soare!”
Și parcă văd îngenunchind la Domnul, marea-i turmă:*

*„Știu de necazul tău și știu de toată sărăcia ta,
Dar ești bogat și fără hula pornită de la falși iudei.
Oricând, oricum, tu vei urma învățătura, calea Mea,
Nu ca iudeii adunați în sinagogi ale satanei!*

*Și nu te teme, pătimi-vei, că diavolul va să arunce
O temniță cu ispitire și necăji-veți zece zile,
Tu să rămâi cum ești, moartea-n credință să te-apuce
Și îți voi da cununa vieții, sfințită prin aghesmuire!”*

*Cine are urechi să audă ce Duhul zice Bisericii:
„Biruatorul nu va fi rănit de moartea cea de-a doua
Scrie îngerului Bisericii Pergam, să citească de zor!”
Așa zice Cel ce are sabia tăioasă pe părțile-amândouă:*

*„Știu unde sălășluiești: unde este scaunul satanei
Și ții numele Meu și n-ai tăgăduit credința Mea
În zilele lui Antipa, unul din martorii buni ai Mei,
Care a fost ucis la voi, unde locuiește satana.*

*Am împotriva ta lucruri, că ai pe un învățaț Balaam.
Pe Balac l-a învățat să pună oprire fiilor lui Israel
Ca să mănânce carne jertfită idoliilor, păcătuind taman.
Ai și tu pe unii care, ca nicoliții, păcătuiesc la fel.*

*Ia și te pocăiește, că de nu vin la tine curând
Și voi face cu ei război, cu sabia gurii Mele!”
Cine are urechi s-audă Duhul, către Biserici, zicând:
„Biruatorului îi voi da o pietricică albă, ruptă din stele*

*Cu un nume nou scris, ce-l va afla doar primitorul.
Iar îngerului Bisericii din Tiatira să-i scrii:
Acestea zice Fiul Domnului, cu ochii roșii ca focul,
Și picioarele ca arama strălucitoare. Să-i spui!”:*

*„Știu ale tale: dragostea, credința, slujirea, răbdarea.
Faptele-ți de pe urmă sunt mai multe ca cele dintâi,
Dar o lași pe Izabela, care-i de sine proorocită și vrea
Să-i amăgească și să-i atragă-n desfrâuri pe robii Mei.*

*I-am dat timp să se pocăiască, dar nu voiește.
La patul de moarte va fi, cu tot ce-nseamnă desfrâu
Și, pe fii ei îi voi ucide și Bisericile vor cunoaște
Că Eu sunt Cel, cercetător-judecător a tot ce e viu.*

*Iar vouă și altora din Tiatira, fără asemeni păcate
Vă zic: peste voi cei fără de păcate nu pun greutate,
Vreau ca ceea ce aveți să țineți până vin, cu răbdare,
Nu vă lăsați amăgiți și atrași de satana în întunecare!*

*Biruatorului și păzitorului, mereu, a faptelor Mele,
Îi voi da stăpânire peste neamuri și multă putere
Și, va păstori cu un toiag de fier, oprind faptele rele
Precum și Eu am putere, cu a Tatălui Meu vrere.*

*Și-i voi da lui și numai lui, steaua de dimineață.
Cine are urechi, aude ce Duhul, către Biserici spune!"
Așa grăit-a El, solemn, să pună rost în viață
Să dea credinței drepturi, să-nvețe-ntreaga lume.*

CAPIT. III

*Epistola a cincea către Biserica din Sardes,
a șasea către biserica din Filadelfie.
Numele noului Ierusalim. Epistola a șaptea,
către Biserica din Laodiceea*

*Să-i scrii îngerului Bisericii din Sardes, așa:
Acestea zice Cel ce are cele șapte duhuri de Sus,
Și cele șapte stele: „Știu faptele tale, identitatea ta
Că trăiești, dar ești mort, cum în carte stă scris.*

*Priveghează și întărește ce mai e de murit,
Căci n-am găsit faptele-ți înaintea Domnului Meu,
De-aceea adu-ți aminte cum ai primit și auzit,
Pocăiește-te, că fără veste voi fi judecătorul tău!*

*Dar ai și câțiva oameni cu hainele nemânjite,
Vrednici de a umbla în veșminte albe cu Mine.
Biruatorul fi-va în cartea vieții, cu albe veșminte
Și, numele lui la Tătăl și la îngeri-I îl voi spune!"*

*Îngerului Bisericii din Filadelfia, să îi scrii:
„Zice Cel Sfânt și Real, Cel cu cheia lui David,
Unicul ce va închide-deschide, pentru faptele-I vii:
Păzirea cuvântului Meu, numele Meu nu l-a lovit.*

*Îți dau din sinagoga satanei pe de sine iudei
La picioare, în închinare și, vor ști că te-am iubit.
Te voi păzi de ora ispitei, ce vine cu șerpi răi,
Că ai păstrat cuvântul răbdării Mele pe pământ.*

*Vin curând! Păstrează, să nu îți ia cununa!
Biruatorul va avea stâlp la templul Domnului,
Voi scrie numele Lui, cetății Lui și va urma
Pogorârea noului Israel și al Meu – numele noului”*

*Îngerului Bisericii din Laodiceea, va afla :
„Faptele tale nu-s nici reci și nici fierbinți,
Că ești căldicel, am să te vărs din gura Mea.
Îți zici bogat, îmbogățit și că nu ai trebuinți,*

*Dar ești cel ticălos și cel vrednic de plâns,
Că tu ești sărac și orb și gol și nu crezi.
Cumpără aur și veșminte albe, în adins,
Goliciunea-ți s-astupi, și alifie ca să vezi!*

*Pe cine iubesc, îi mustru și-i pedepsesc.
Bat la la ușă și cine Mă va auzi și va deschide,
La cină, Biruatorul să șadă cu Mine, îl poftesc
Pe tron, cum și Tatăl Meu a cinat cu Mine!”*

CAPIT IV

*Privești cerească. Tronul lui Dumnezeu
cu 24 de bătrâni și cu 4 heruvimi*

*Apoi am văzut o ușă deschisă în cer, și striga,
Glasul care vorbise cu mine: „Urcă și vei afla!”
Îndat-am fost în duh, pe un tron El era, ședea.
Semăna cu piatra de iasp și sardiu, cu arama.*

*Un curcubeu împrejmua tronul, în jur strălucind
Și două zeci și patru bătrâni, stăteau pe scaune,
Înconjurau tronul, în haine albe cu aure lucind,
Și din tron ieșeau fulgere și glasuri tari și tunete.*

*Șapte făclii în fața tronului - duhurile Domnului,
Și ca o mare de cristal era înaintea tronului,
În mijloc și împrejur, pline de ochi și privind
Dinainte și dinapoi, toată mișcarea observând.*

*Cele patru ființe semănau: cu leul, cu vițelul,
Una avea față de om, alta, de vultur zburător,
Cu ochi peste tot și tot timpul repetau în tot felul,
Slăvind pe Cel Sfânt, Sfânt, Sfânt și Atotțiitor.*

*Bătrânii, căzând înaintea Celui ce pe tron ședea,
Se închinau, aruncându-și cununile pe tron, zicând:
„Vrednic ești Tu, primești slava, puterea și cinstea
Tu ai zidit totul și prin a Ta vrere, toate s-au făcut!”*

CAPIT.V

*Cartea cu șapte peceti este dată Mielului.
Mielul este lăudat cu cântări cerești.*

*Văzut-am în mâna dreaptă a Celui ce pe tron ședea
O carte scrisă înăuntru și pe dos cu șapte peceti,
Și-am văzut un înger puternic care, tare, răcnea:
„A deschide cartea și rupe pecetele, sunteți vrednici?”*

*Dar nimeni nu putea s-o deschidă, să vadă în ea.
Și-am plâns mult, că nimeni n-a deschis cartea.
Unul dintre bătrâni mi-a zis să nu plâng, să ascult
Căci leul, din seminția lui Iuda, biruind, a putut.*

*Între tron, patru ființe și-ntre bătrâni, văzui eu,
Un Miel, ca tăiat, avea ochi și coarne, câte șapte,
Reprezentând cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu
Care fusese trimise pe pământ în zările toate.*

*Din dreapta Celui de pe tron, merse de luă cartea
Și cele patru ființe și bătrânii I-au căzut înaintea.
Fiecare, alăută și cupă din aur cu tămâie, purta,
Care indică rugăciunile sfinților, cu suflet fierbinte.*

*Și-I făceau o nouă cântare: „Vrednic să iei cartea
Și să o deschizi, căci ai fost tăiat și cu sângele Tău
Ai răscumpărat de la El oameni de toată specia.
Și ai făcut împărăție și preoți, ca pentru numele Său”.*

*Văzut-am și auzit-am în jurul tronului îngerii,
De mii și mii, zeci de mii, ca număr și cu glas mare,
Ziceau: „Vrednic e Mielul să ia bogăția, frâul puterii,
Înțelepciunea, cinstea și slava!”, zise Ioan, cu mirare.*

*Ființe din cer, din pământ, de sub pământ și din mare
Au zis: „Celui de pe tron și Mielului, că, în veci de veci,
Măririle și le-au dat spre a lor eternă binecuvântare.
Bătrânii se-nchinară, zicând: Amin!” au zis ființele, deci.*

CAPIT. VI

*Desfacerea celor dintâi șase peceti. Împărații și domnii
lumii se ascund în peșteri și în crăpăturile stâncilor.*

*Văzut-am, Mielul a deschis prima dintre peceti.
Una din ființe, cu glas de tunet, zise: „Vino, de vezi!”
Și iată, un cal alb și Cel de pe el avea un arc încordat!
I s-a dat lui cununa și ca Biruitor, să biruiască a plecat.*

*Și când deschise a doua pecete am auzit zicând
Pe-a doua dintre cele patru ființe: „Vino, de vezi!”
Pe-un cal, ca focul, călărețul lua pacea de pe pământ,
Să fie măcel. Și-un paloș avea al doilea din călareți.*

*Când deschise a treia pecete, a treia ființă zicea:
„Vino, de vezi!” Și pe-un cal, călărețul, un cântar avea
Și din mijlocul celor patru ființe glas mare-i spunea
Preț pentru orz și grâu. „De untdelemn și vin nu te lega!”*

*Și când deschise a patra pecete, a patra ființă zicea:
„Vino, de vezi!” Pe un cal galben-vânăt ședea Moartea
Și-n urmă-i iadul și, pe-o pătrime de Tera li s-a dat puterea
Ca să ucidă cu fiarele pământului, cu foamete și cu sabie.*

*Și când deschis-a pecetea a cincea, sub jertfelnic
Erau sufletele junghiaților pentru cuvântul Domnului
Și pentru mărturia ce-au dat-o. Și glasul lor puternic
Cerea răzbunarea sângelui lor față de locuitorii pământului.*

*Și fiecare dintre ei au primit câte un veșmânt alb
Și, li s-a cerut ca încă puțină vreme să aibă calm
Până când vor împlini numărul cei împreună-slujitori,
Cu ei și frații lor, cei ce vor fi omorâți de ucigători.*

*La deschiderea pecetei a șasea, fu mare cutremur,
Soarele era ca un sac negru, iar luna ca sângele
Și, stelele-au căzut pe pământ, toate-ntr-un tremur,
Ca și cum smochinul, de vijelie, leapădă, verzi, fructele.*

*Cerul s-a dat în lături ca o carte de piele, sul făcută
Și, toți munții, toate insulele, s-au mișcat din locurile lor
Și, împărații, domnii, căpeteniile de oști, tagma bogătașilor,
Puternicii, robii, slobozii, din peșteri și stânci făcură redută.*

*Strigând munților și stâncilor: „Cădeți peste noi,
Ne ascundeți de Cel de pe tron și de mânia Mielului!
Că a venit ziua cea mare a mâniilor lor și apoi,
Cine are putere ca să stea pe loc în fața destinului?”*

CAPIT. VII

*Pecetluirea a o sută și patruzeci și patru de mii
din seminția lui Israel.*

*Văzut-am patru îngeri în patru unghiuri ale pământului,
Ținând să nu se-abată peste pământ, sau peste mare,
Sau peste vreun copac, mânia, tăria, pagubele vântului.
Și un alt înger care se ridica măreț din răsărit de soare.*

*Îngerul avea pecetea viului Dumnezeu și tare a strigat
Către îngerii cărora li s-a dat să vatăme pământul și marea:
„Să nu lăsați vântului: marea, pământul, copacii, spre vătămat,
Până ce, pe frunțile robilor Domnului, nu vom aplica pecetea!”*

*Aflai numărul pecetluiților – o sută patruzeci și patru mii
De peste tot și din, chiar, toate semințiile fiilor lui Israel,
Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii de pecetluiți și...
Din seminția lui Ruben și din seminția lui Gad, la fel.*

*În semințiile: lui Aser, a lui Neftali și a lui Manase, tot așa,
Asemenea și în semințiile: lui Simeon, lui Levi și a lui Isahar,
Și în acelea ale: lui Zabulon, Iosif, Veniamin, la fel era.
Și apăru mulțime mare, de număr nimeni nu avea habar.*

Mulțimea celor din ceruri

*Mulțimea era din tot: neam, seminții, limbi, popoare,
Înaintea tronului și a Mielului în veșminte albe avea stare,
Având în mână ramuri de finic. Mulțimea striga tare:
„Mântuirea, de la Domnul de pe tron și de la Mielul, apare!”*

*Toți îngerii stăteau adunați în jurul tronului bătrânilor
Și al celor patru ființe și, au căzut înaintea tronului.
Pe fețele lor, se vedea mare închinare în fața Domnului,
Slăvindu-I toate mărețiile și puterea, din tot sufletul lor.*

*Unul dintre bătrâni m-a întrebat: „Cine-s aceștia,
Îmbrăcați în veșminte albe și de unde au picat?”
I-am zis: Doamne, Tu știi. Iar El mi-a spus așa:
„Ei vin din strâmtoarea cea mare. Straiele și-au spălat*

*Albindu-le cu sângele Mielului și pentru aceea
Sunt înaintea tronului Domnului, noaptea și ziua
Și, Îl slujesc, în templul Lui și de pe tron, într-una,
Îi va adăposti în cortul Său, acum și întotdeauna.*

*Nicicând nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta,
Nici nu va mai cădea soarele peste ei și nici cutuma,
Căci Mielul, Cel din mijlocul tronului îi va paște și adăpa
La izvoarele vieții și Domnul le va șterge din ochi lacrima.”*

CAPIT. VIII

A șaptea pecete. Șapte îngeri cu șapte trâmbițe.

*Și când Mielul a deschis a șaptea pecete, în neant
S-a lăsat tăcere timp de cam o jumătate de ceas,
Cei șapte îngeri din fața Domnului trâmbițe au luat
Și, veni alt înger, cu cădelniță de aur și fără popas,*

*După ce primi multă tămâie, a adus-o împreună
Cu rugăciunile sfinților, înaintea tronului, pe altarul de aur
Și, fumul tămâiei s-a suit, din a îngerului mână
Înaintea Domnului, alături de rugăciuni, ca un divin abur.*

*Îngerul luă cădelnița și a umplut-o cu al altarului foc
Și, aruncând pe pământ, porniră tunete, cutremur, fulgere,
Iar cei șapte îngeri trâmbițau din șapte trâmbițe-n acel loc
Și, a trâmbițat primul înger și se porni grindină, durere*

*Și foc amestecat cu sânge și au căzut, aprig, pe pământ.
A ars a treia parte din pământ și copaci și iarbă în floare.
A trâmbițat și al doilea înger și ca un munte mare arzând,
S-a prăbușit în mare, prefăcându-se sânge, o treime din mare.*

*Și a pierit a treia parte din făpturile din mare, aflate în viață,
Și a treia parte din corăbii a fost sfărâmată și scufindată.
A trâmbițat al treilea înger și din cer a țâșnit o stea măreață,
Arzând ca o făclie și peste izvoarele apelor a fost picată.*

*Absintos era numită și o treime din ape ca pelinul s-a făcut
Și, mulți oameni din cauza apelor au fost vătămați și-au murit.
Și a trâmbițat al patrulea înger, și soarele pe o treime fu lovit,
Și a treia parte din lună și a treia parte din stele a suferit,*

*Întunecând a treia parte ziua și micind a treia parte, noaptea.
Am văzut și auzit un vultur din înaltul cerului, cu glas tare:
„Vai, vai, vai vouă pământenilor, din cauza zgomotului mare
Al trâmbițelor celor trei îngeri, care pentru trâmbițare sunt gata!”*

CAPIT. IX

Trâmbița a cincea și a șasea.

Cele ce se întâmplă după ce au sunat.

Cei patru îngeri de la Eufrat.

*Și a trâmbițat al cincilea înger și din cer a căzut o stea,
Și i s-a dat cheia fântânii adâncurilor și a deschis,
Fum s-a ridicat din fântână. Ca fumul unui mare cuptor era.
De acel fum, soarele și văzduhul, acoperite, parcă s-au stins.*

*Din fum ieșit-au lăcuste și li s-a dat putere cât scorpiilor
Și, li s-a poruncit să nu vătămă iarba, copacii, verdeța,
Ci numai pe oamenii fără pecetea Domnului pe fruntea lor
Și, nu li s-a dat să-i omoare, ci să le chinuie, cinci luni, viața.*

*Și chinul lor este la fel cu cel când l-a înțepat pe om scorpia,
Și-n acele zile oameni-și vor căuta moartea și n-o vor afla.
Vor dori să moară, dar moartea va fugi. Așa se va-ntâmpla.
Ca a unor cai pregătiți de luptă, aveau lăcustele înfățișarea.*

*Pe capete purtau cununi, ca de aur și, fețele, ca de om le aveau,
Și părul îl aveau ca cel al femeilor și dinții erau leiți cu ai leilor.
Purtau platoșe ca de fier, iar după zgomotul aripilor parcă vuiau
O mulțime de care și de cai care aleargă în timpul bătăliilor.*

*Și cozi și ace, asemenea scorpiilor și puterea era în cozile lor,
Să vătămă pe oameni cinci luni. Împărat le e îngerul adâncului,
În evreiește numit Abaddon, în elinește Apollion este numele lui.
Iacă vin „vai” după „vai”, iar primul „vai” se va dovedi trecător!*

*Și a trâmbițat al șaselea înger și am auzit un glas foarte tare,
Din cele patru cornuri ale altarului de aur, care-i înaintea Lui.
La al șaselea înger, care trâmbița, El ceru să le dea deslegare
Pentru cei patru îngeri care-s legați de apa mare a Eufratului.*

*Și-au fost dezlegați acei patru îngeri, care erau gătiți spre ceasul
Și ziua și luna și anul acela, ca o treime din oameni să omoare
Și, numărul oștilor era de douăzeci de mii de ori decât totalul
A zece mii de călăreți, căci am auzit numărul. Foarte mare!*

*Și am văzut ca prin vis caii și călăreții, purtând platoșe de foc
Și de iachint și de pucioasă, iar capetele cailor erau ca ale leilor,
Iar din gurile lor ieșea fum mult și pucioasă și flăcări de foc,
De aceste trei plăgi murit-a o treime din numărul oamenilor.*

*Puterea cailor stă în gura și în cozile lor, asemenea șerpilor,
Iar ceilalți oameni, care n-au fost vătămați și care n-au murit,
Nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor și de răutățile lor,
Ca să nu se mai închine vreodată idolilor de aur și de argint*

*Și de aramă și de piatră și de lemn și, care nu pot și nu vor
Să vadă, să audă, să umble și, nu s-au pocăit de uciderile lor,
Nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânare nu se lasă
Nici de furtișagurile lor și de nimic, pentru El, nu le pasă.*

CAPIT. X

*Un înger se arată, ținând în mână o carte deschisă.
Poruncă lui Ioan să înghită această carte.*

*Și un înger a coborât din cer într-un nor învăluit
Și, pe capul lui era Curcubeul și-n față-i lucea soarele,
Iar picioarele-i erau ca niște stâlpi de foc iute, întețit,
O cârtică deschisă era pe pământ și mari avea picioarele.*

*Și a strigat cu glas foarte puternic, ca un leu ce răcnește,
Iar când a strigat, cele șapte tunete și-au slobozit glasurile
Și, când au vorbit tunetele vroiam să scriu toate slovele,
Dar o voce din cer mi-a zis: „Nu scrie ci pecetluiește!”*

*Îngerul pe care l-am văzut, stătea pe mare și pe pământ.
Și-a ridicat dreapta spre cer, jurând credință Celui veșnic viu,
Care a făcut cerul cu tot ce e-n el, cu îngeri și tot ce e sfânt
Și marea cu tot ce e-n ea și pământul, cu comori și pustiu.*

*Când va trâmbița și al șaptelea înger, Domnul va săvârși taina,
Precum bine a vestit robilor Săi și proorocilor spre știre,
Iar glasul din cer a vorbit iarăși cu mine, spunându-mi așa:
„Ia cartea deschisă de la îngerul care stă pe pământ și pe mare!”*

*I-am cerut îngerului cartea și mi-a zis: „Ia-o și-o mănâncă,
Și-ți va amără pânțele, dar în gura ta va fi ca mierea!”
Atunci am luat cartea și am mâncat-o și-n gură dulce-mi era,
Dar după aceea, pânțele mi s-a amărât și amar este încă.*

*Și mi-a mai zis: „Tu, trebuie să proorocești, încă o dată,
La popoare, la neamuri, la mulți împărați, la lumea toată!”*

CAPIT. XI

Măsurarea templului. Doi martori uciși de fiară înviazăși se înalță la cer. Trâmbița a șaptea. Cântarea. Templul lui Dumnezeu în cer.

Apoi mi-au dat o trestie, ca un fel de toiag, zicând: „Scoală, De măsoară templul Lui, altarul și pe cei ce în El se închină, Iar curtea cea din afară a templului n-o lua în socoteală, N-o măsoara, căci a fost dată neamurilor, celor pline de vină,

Care vor călca-n picioare, patrușdouă de luni, sfânta cetate Si, voi da putere celor doi martori ai mei a prooroci mereu, Îmbrăcați în sac, o mie două sute șaizeci zile(zi și noapte). Aceștia-s doi măslini și două sfeșnice în fața lui Dumnezeu.

Dacă cineva vrea a-i vătăma, din gura lor vor ieși flăcări aprige Și, acela trebuie ucis. Aceștia pot închide cerul și pot opri ploaia Când proorocesc și, au puteri peste ape să le schimbe în sânge Și, să bată pământul, cu orice fel de urgie, de câte ori vor vrea.

Când sfârși-vor mărturia, fiara, care din adânc va să se ridice, Va face război cu ei și-i va birui și în chinuri mari îi va ucide Și, trupurile lor, pe ulițele cetății celei mari, îndelung vor zace, Cetățile fiind Sodoma și Egipt, cum duhovnicește li se zice.

Și din popoare, seminții, limbi și neamuri, trupurile privile-vor Trei zile și jumătate, neîngăduind ca ele să fie puse în mormânt, Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de așa moarte a lor Și, în veselie-și vor trimite daruri, căci cei doi prooroci i-au chinuit.

Și după cele trei zile și jumătate, duh de viață, de la Dumnezeu, A intrat în ei, s-au ridicat pe picioare și frica a intrat în privitori, Și, din cer au auzit un glas puternic și răsunător ca un ecou: „Suiți-vă aici!” Și s-au suit printre nori, fiind priviți de dușmănitari

Și atunci s-a făcut mare cutremur și a zecea parte a cetății S-a năruit și a pierit, împreună cu șapte mii de oameni, Iar ceilalți s-au înfricoșat și au făcut slavă cerului și Divinității. Al doilea „vai” a trecut și vine și-al treilea „vai”, deasemeni.

*Al șaptelea înger a trâmbițat și-n cer se-auzea vuietul glasurilor,
Ziceau: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și, împreună
Cu Hristosul Său, va împărăți acum, pururea și-n veacul vecilor!”
Cei două zeci și patru bătrâni, cu fețele la pământ, Lui se-nchină,*

*Zicând: „Mulțumim Dumnezeule, Atotțiitorule, Cel ce ești,
Cel ce erai și Cel ce vii, c-ai luat puterea frâielor împărătești,
Iar neamurile s-au mâniat, dar a venit puterea Ta mare
Și vremea celor morți, să-ți răsplătești toți robii, ca atare,*

*Și pe prooroci și pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău,
Pe mici, pe mari și, să-i pierzi pe cei ce prăpădesc pământul!”
S-a deschis templul Lui din cer și s-a văzut în centrul său,
Chivotul legământului Său și s-au vărsat pe pământ urgiile cerului.*

CAPIT. XII

*Femeia care naște și balaurul. Balaurul, biruit de Mihail,
urmărește pe femeie și pe cei din sămânța ei.*

*Și s-a arătat din cer un semn mare, o femeie înveșmântată
Cu soarele, iar luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună
Din douăsprezece stele. Era însărcinată și striga și era chinuită,
Muncindu-se să nască, căci nașterea-i grea da-i poruncă divină.*

*Alt semn s-a ivit pe cer, un balaur roșu, uriaș, cu șapte capete
Și zece coarne și, pe capete avea împărătești cununi, șapte,
Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și repede
Și-a aruncat-o pe pământ. Balaurul era în fața femeii ce naște*

*Și aștepta să înghită copilul. Și s-a născut copilul, un băiat,
Care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier
Și, copilul a fost răpit de Dumnezeu și dus la tronul înalt,
Iar femeia a fugit în pustie, unde Dumnezeu i-a dat ungher,*

*Și a purces s-o hrănească acolo o mie două sute șazeci zile.
S-a pornit război în cer. Mihail și îngerii lui porni lupta cu balaurul
Și, n-a izbutit el și nu s-a mai găsit pentru el în cer primire
Și n-a mai avut parte de nimic, era frig, nu scăpăra nici amnarul.*

*Și fu aruncat balaurul ăl mare, șarpele de demult - satana,
Și îngerii lui au fost aruncați pe pământ cum voi-ta Dumnezeu
Și, glas mare din cer zicea: „Acum s-a făcut mântuirea și slava,
Puterea și împărăția Dumnezeului nostru și a Hristosului Său,*

*Căci aruncat a fost pârâșul fraților noștri, cel ce-i pâra pe ei
Înaintea Dumnezeului nostru, continuu, ziua și noaptea.
Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin datul mărturiei
Și, nu și-au iubit sufletul lor până nu le-a sunat moartea.*

*Pentru aceasta bucurați-vă ceruri și voi cei ce locuiți în ele.
Vai vouă, pământule și mare, căci diavolul la voi a coborât,
Având mânie mare, căci știe că timpul e scurt, să facă belele.
El, de văzu balaurul dat la pământ, prigoni femeia care a născut*

*Și femeii i s-au dat aripile marelui vultur, să zboare în pustie
Unde este hrănită acolo, vreme și vremuri, departe de șarpe.
Și, șarpele aruncă din gură după ea apă ca sfârșitul să-i vie,
Dar pământul i-a venit în ajutor femeii, înghițind năvala de ape.*

*Și, balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii și a pornit
Să facă război cu ceilalți din seminția ei, care cu tărie păzesc,
Ceea ce poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Iisus au legiuit.
Și a stat în nisipul mării”. Așa scriu în carte cei care povestesc.*

CAPIT. XIII

*Fiara, care se ridică din mare, defăimează pe Dumnezeu
și dă război sfinților. O altă fiară, proorocul mincinos,
se ridică din pământ. Numele celei dintâi: 666.*

*Și-am văzut ieșind din mare o fiară care-avea zece coarne
Și, pe cele șapte capete și pe coarne, zece cununi împărătești.
Avea numele de Hula. Era ca un leopard și avea niște picioare
Ca de urs și gura ca de leu. Balaurul i-a dat lui puteri domnești*

*Și scaunul lui și stăpânire mare. Și unul din capetele fiarei era
Ca înjunghiat de moarte, dar rana-i de moarte îi fu vindecată.
Tot pământul s-a minunat mergând după fiară, să se-nchine la ea
Și, s-au închinat balaurului fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea, toată,*

*Zicând: „Cine este asemenea fiarei și cutează să se lupte cu ea?”
Și i s-a dat ei gura să grăiască semeții și hule, i s-a dat puterea
Să lucreze timp de patruzeci și două luni și, și-a deschis gura
Spre hula Domnului, asupra numelui Lui, cortului Lui, ceata Sa.*

*Și i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască și i s-a dat
Stăpânire peste toată seminția și poporul și neamul și limba
Și, i se vor închina ei toți, cei ce locuiesc pământu-n lung și-n lat,
Ale căror nume nu-s scrise în cartea Mielului de când e lumea.*

Fiara care se ridică din pământ

*Cine are urechi – să audă! Cine duce-n robie, de ea are parte,
Cine cu sabia ucide, trebuie să fie atins de sabie, cu moarte.
Aici este răbdarea și credința sfinților. Și-am văzut altă fiară
Din adânc, cu două coarne, care ca Mielul și ca balaurul, zbiară.*

*Și toată stăpânirea celei de-a doua fiare, ea o pune-n lucrare
Și face pământul și pe locuitorii lui să se-nchine fiarei dintâi,
A cărei rană de moarte fusese vindecată. Se face semn mare,
Foc face să se pogoare din cer pe pământ peste oamenii vii.*

*Amăgește pământenii, prin semnele date să le facă-naintea fiarei,
Zicând lor să facă un chip fiarei rănite cu sabia și rămase în viață
Și, i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, cu toată puterea ei,
Ca fiara să și grăiască și să omoare pe cine nu i se închină în față.*

*Și ea îi silește pe toți, mici și mari, bogați, săraci, liberi și robi,
Să-și pună semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, așa ca nimeni
Să nu poată cumpăra sau vinde, decât acela care are asemeni
Semnul(numele sau numărul lui) fiarei. Vedea-va cine are ochi!*

*Aici este înțelepciunea. Cine știe socoti și are priceperi frumoase,
Poate ști că acesta e număr de om: șase sute șase zeci și șase!*

CAPIT. XIV

*Mielul și cei răscumpărați sălășluiesc în Sion.
Trei îngeri vestesc judecățile lui Dumnezeu.
Secerișul și culesul viei.*

*M-am uitat și iată Mielul pe muntele Sion și cu El stătea
Un număr de o sută patru zeci și patru de mii, cu numele Lui
Și al Tatălui Lui, scris pe frunțile lor. Și, din cer un glas se-auzea
Ca vuietul unui puhoi de ape și ca bubuitul tare al tunetului,*

*Iar glasul auzit era ca glasul celor care cântau cu alăutele lor.
Făceau cântare nouă înaintea tronului și a celor patru ființe
Și înaintea bătrânilor. Și, nimeni cântarea nu putea să o-nvețe,
Decât cei o sută patru zeci și patru de mii, cântând într-un cor.*

*Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, fiind feciorelnici,
Aceștia sunt cei care vor merge după Miel oriunde se va duce,
Aceștia, răscumpărați, pârga Domnului și Mielului, vrednici
Fiindcă-s fără de prihană, iar gura lor minciuni nicicând nu zice.*

*Și-am văzut, apoi, un înger care zbura prin mijlocul cerului,
Binevestind Evanghelia, pământului cu tot ce intră-n ființa lui,
Glăsuind răsunător: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați slava Lui
Și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și toate ale pământului!”*

*Și-al doilea înger a venit și a spus: „A căzut, a căzut Babilonul,
Cetatea mare care a adăpat neamurile din vinul desfrânării sale!”
Și-al treilea înger a venit, strigând: „Dacă se-nchină fiarei, omul
Și pe fruntea lui, sau pe mâna lui, primește și insemnul celei fiare,*

*Va bea și el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat
În potirul mâniei Sale și se va chinui mult în foc și în pucioasă,
Înaintea sfinților îngeri și a Mielului. Și fumul chinului, neapărat,
Va sui în vecii vecilor. Și nu au odihnă, ziua și noaptea-ntunecoasă,*

*Cei ce se-nchină fiarei, chipului ei, toți ce iau ca semn numele-i.
Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu
Și credința în Iisus!” Și am auzit glas ceresc: „Fericiți fie mereu
Cei ce mor întru Domnul! Odihnească-se, căci faptele lor vin cu ei!”*

*Și iată, un nor alb și cel ce ședea pe el, cu Fiul Omului semăna
Și avea pe cap o cunună de aur și în mână o secera ascuțită.
Și apăru alt înger din templu strigând Celui ce pe nor stătea:
„Trimite secera, a venit ceasul, căci pe pământ s-a copt recolta!”*

*Și Cel ce era pe nor aruncă pe pământ secera și s-a secerat
Și, un alt înger ieși din templul ceresc, cu un cuțitaș ascuțit,
Și-ncă un înger a ieșit din altar, cu putere asupra focului, întehit,
Zicând: „Trimite cuțitașul tău și culege! Ciorchinii viei s-au copt”*

*Și îngerul a aruncat cuțitașul lui și a cules a pământului vie,
Iar strugurii i-a aruncat în teascul cel mare a mâniei Lui,
Și teascul a fost călcat afară din cetate și sânge fu să fie,
Până la zăbala cailor, pe întindere de o mie șase sute de stadii.*

CAPIT. XV

Cântarea biruitorilor fiarei. Șapte îngeri cu șapte cupe ale mâniei.

*Am văzut, apoi, în cer, alt semn, mare și minunat: șapte îngeri
Având șapte pedepse - cele de pe urmă – căci cu ele s-a sfârșit
Mânia lui Dumnezeu și o mare de cristal în care foc era amestecat
Și pe biruitorii fiarei, al chipului ei și al numărului numelui ei,*

*Stând în picioare pe marea de cristal și având ale Domnului alăute
Și, ei cântau cântarea lui Moise, robul Lui și a Mielului cântare
Zicând: „Mari și minunate sunt lucrurile Tale Dumnezeule Doamne,
Atotțiitorule! Drepte și reale-s căile Tale, al neamurilor, Împărate!*

*Cine nu se teme de Tine Doamne și nu-Ți va slăvi numele?
Că Tu singur ești sfânt și toate neamurile Ți se vor închina,
Căci judecățile tale s-au făcut cunoscute!” Și după aceasta
Am văzut cum templul cortului mărturiei din cer, se deschidea*

*Si au iesit din templu cei sapte ingeri, cu cele sapte pedepse,
Îmbrăcați în veșminte luminoase și cu cingători de aur pe la piept
Și, una din cele patru făpturi dădu celor șapte îngeri șapte cupe,
Cupe de aur pline cu mânia lui Dumnezeu, Cel viu, veșnic și drept,*

*Iar templul se umplu de fum, din slava Lui și din a Lui putere
Și, nimeni, până ce se sfârși cele șapte pedepse, nu putea să intre.*

CAPIT. XVI

*Vărsarea celor șapte cupe ale mâniei
și cele șapte urgiice vin asupra pământului.*

*Și-am auzit glas, din templu, zicând celor șapte îngeri, tare:
„Mergeți de vărsați pe pământ șapte cupe ale mâniei Lui!”
Și s-a dus primul și a vărsat cupa sa și-o bubă rea-ucigătoare
A atins oamenii care-aveau semnul fiarei și se-nchinau chipulu-i.*

*Al doilea înger și-a vărsat cupa în mare și marea s-a prefăcut
În sânge ca de mort și, orice suflare de viață din mare a murit.
Iar cel de-al treilea și-a vărsat cupa în râuri și-n izvoare de ape
Și, s-au prefăcut în sânge. De la îngerul apelor se aude:*

*„Drept ești Tu, Cel ce ești și Cel ce erai și Cel Sfânt,
Că ai judecat acestea. Fiindcă au vărsat sângele sfinților
Și al proorocilor, tot sânge le-ai dat să bea. Vrednici sunt!”
Și multe s-au mai petrecut și au venit din înălțimea cerurilor.*

*Și am auzit din altar, grăind: „Da, Dumnezeule Doamne,
Atotțiitorule, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!”
Și al patrulea înger a vărsat cupa lui drept în soare
Și i s-a dat să dogorească pe oameni cu flăcările sale.*

*Oamenii fu dogorâți cu arșiță mare, hulind numele Celui
Care are putere peste urgi, nepocăindu-se să-I dea slava.
Și al cincilea înger, pe scaunul fiarei a vărsat cupa lui.
Împărăția se întuneca și orice om de durere-și ura soarta.*

*Și oamenii au hulit pe Domnul cerului din pricina chinului dat
Și a bubelor lor, dar, de faptele necugetate, nu s-au vindecat.
Și al șaselea înger a vărsat cupa lui în Eufрат, râul cel mare,
Apele au secat, să fie gătită calea împăraților din zori de soare.*

*Și am văzut ieșind din gura fiarei și din gura balaurului
Și din gura proorocului celui mincinos, trei duhuri „nedemne”,
Ca niște broaște, căci sunt duhuri diavolești care fac semne
Și merg la împărații lumii să-i adune la războiul zilei mari a Lui.*

*Iată, vin ca un fur. Fericit este cel ce priveghează mai tare
Păstrându-și veșmintele, să nu fie gol și de rușinea îi este teamă!
Și s-au strâns la locul care pe evreiește Harmaghedon se cheamă.
Și al șaptelea înger a vărsat cupa lui în văzduh și glas mare*

*A ieșit din Templul cerului, de la tron, strigând: „S-a făcut!”
Și au pornit fulgere și vuiete și tunete, cutremur s-a pornit,
Așa cum n-a fost cutremur pe pământ de când lumea este.
Cetatea mare s-a rupt în trei, cetățile neamurilor îs năruite*

*Și Babilonul cel mare a fost pomenit înaintea lui Dumnezeu,
Ca să-i dea acestuia paharul vinului aprinderii mâniei Lui.
Și toate insulele pieriră și munții nu se mai aflară, mereu
Și, grindina mare, cât talantul se prăvăli din înaltul cerului*

*Peste oameni. Și oamenii Îl huliră, din pricina pedepsei,
Pe Dumnezeu, căci a fost foarte mare puterea urgiei.*

CAPIT. XVII

*Desfrânata cea mare, numită Babilonul, umblă beată
de sânge, ca o fiară cu șapte capete și cu zece coarne.
Și veni unul din cei șapte îngeri, care aveau șapte cupe
Și mi-a zis: „Vino să vezi judecata desfrânatei mari,
Care șade pe ape multe, cu care împăratul peste lume
Și pământenii s-au îmbătat cu a vinului ei desfrânări!”*

*Și m-a dus în duh, în pustie. Și văzui o femeie șezând,
Pe-o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete
Și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată-n purpură-arzând
Și-n stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe*

*Și cu mărgăritare, având în mâna dreaptă un pahar cu aur
Plin de urâciunile și de necurățeniile desfrânărilor ei.
Iar pe frunte-i, nume tainic, „Babilonul cel mare”, care, vă jur
Că era mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului,*

*Și o femeie beată de sângele sfinților și al mucenicilor lui Iisus.
Am văzut-o și m-am mirat tare. Și îngerul zise: „De ce te miri?
Eu îți voi da taina femeii și a fiarei care o poartă pe sus
Și care are cele șapte capete și cele zece coarne și...alte știri!*

*Fiara văzută era și nu este și, din adânc va porni spre pieire
Și se vor minuna pământeni, ale căror nume nu-s scrise
De la întemeierea lumii, în cartea vieții, văzând acelei fiare,
Care era și nu este, menirea de a se arăta. Aceste fiind zise*

*Mai trebuie doar minte care are înțelepciune. Și nu-i poveste.
Dar sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul mai este,
Celălalt încă nu a venit, iar de va veni, puțin domnește,
Iar fiara ce era și nu mai este, a opta-mpărăție stăpânește.*

*El este-un împărat dintre cei șapte și sigur merge la pieire
Și, cele zece coarne pe care le-ai văzut, sunt zece împărați,
Care n-au luat împărăția, dar care o vor lua în stăpânire,
Scurt timp, un ceas, împreună cu fiara și vor fi-ndepărtați.*

*Aceștia au un singur cuget, dau fiarei puterea și stăpânirea lor.
Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui
Pentru că este Domnul domnilor și Împăratul împăraților
Și vor birui alături de El – chemații și aleșii, credincioși Lui.,*

*Și mi-a zis: „Apele văzute și deasupra cărora stă desfrânata,
Sunt popoare și gloate și neamuri și limbi. Cele zece coarne
Pe care le-ai văzut, fiara o vor urâ și o vor pustii pe dată,
Vor face-o goală și carnea ei o vor mânca și-n foc o vor arde.*

*Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să facă numai voia Lui,
Să se-ntâlnească într-un gând și să dea fiarei împărăția lor
Până se vor împlini cuvintele Lui. Iar femeia ce-ai văzut-o
Este cetatea mare, cu stăpânirea peste împărății oamenilor!”*

CAPIT. XVIII

*Vestea căderii Babilonului. Poporul Domnului să iasă din cetate!
Cei care se întristează și cei care se bucură de căderea ei.*

*După acestea văzut-am un alt înger, din cer s-a pogorât,
Având putere și s-a luminat de slava-i întregul pământ
Și, a strigat tare: „A căzut Babilonul cel mare! Al demonilor
Locaș a ajuns și, închisoare duhurilor rele și păsărilor urâturilor,*

*Căci din vinul aprinderii desfrânării ei multe seminții au băut,
Toate neamurile și împărații pământului s-au desfrânat cu ea,
Și negustorii lumii, din mulțimea desfrânărilor ei s-au îmbogățit!”
Și-apoi din cer am auzit: „Să ieși din ea, poporul meu, ca nu cumva*

*Să deveniți părtași la păcatele ei și loviți de pedepsele sortite ei,
Fiindcă păcatele ei au ajuns până la cer și, Dumnezeu și-a adus
Aminte de nedreptățile ei. Dați-i înapoi ce v-a dat și după faptele-i,
Cu măsură-ndoită. În paharul cu care-a dat, de două ori trebuie pus.*

*Pe cât s-a mărit pe sine și s-a desfătat, pe-atâta dați-i chin
Și plângere. Fiindcă inima ei zice: «Fiindcă stau ca împărăteasa
Și văduvă nu sunt și jale nu voi avea nicicând și nicidecum».
Într-o singură zi vor veni pedepsele peste ea. Pentru aceasta,*

*Moarte și tânguire și foamete și focul o va arde în tot, va pica,
Căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel care o va judeca,
Iar Împărații lumii, care s-au desfrânat și dezmierdat cu ea,
Se vor jeli și tângui, când fumul focului ce-o arde, îl vor vedea,*

*Stând departe de frica chipurilor ei și zicând: «Vai! Vai!
Cetatea mare și tare, Babilonul, într-un ceas vine judecata ta!»
Negustorii lumii plâng și se tânguiesc, că nu se cumpără marfa,
Marfa de aur și argint, pietre prețioase și mărgăritare și vai,*

*Vison și porfira, mătase, stofă stacojie, feluri de lemn parfumat,
Lucruri de fildeș, de lemn de preț, de aramă, de fier, de marmură
Și scorțișoară și balsam, mirodenii și mir și făină de grâu curat
Și tămâie și vin și untdelemn și vite și de multe altele se văitară.*

*Și roadele dorite de sufletul tău, s-au dus de la tine și, toate
Cele grase și strălucite s-au dus de la tine și nu le vor mai găsi
Iar negustorii de aceste lucruri, care au reușit a se îmbogăți,
De frica chinurilor ei, vor plânge și tângui și vor sta departe*

*Și zicând: «Vai! Vai! Cetatea a mare, cea-nvesmântată în vison
Și în porfiră și în stofă stacojie și-mpodobită, cu podoabe scumpe,
Ca într-un ceas s-a pustiit atâta bogăție! » Și toți cârmacii într-un ton
Cu plutitorii pe mare și lucrătorii pe mare, n-aveau cum să se lupte*

*Și strigau, privind la fumul focului în care ardea, zicând tare:
«Care cetate era asemenea cu cetatea cea mare, oare?»
Și își puneau țărâna pe capete și strigau și s-au tânguit:
«Vai! Vai! Cetatea mare în care s-au îmbogățit mulți, s-a pustiit!»*

*Veselește-te de ea, cerule și voi sfinților și voi apostolilor
Și voi proorocilor, pentru că El, judecata asupra ei pronunță
Și, un înger puternic a ridicat o piatră, mare cât o stâncă
Și a aruncat-o în mare zicând: «Cu repezeala mare a pietrelor*

*Va fi aruncat Babilonul în mare și el nicicând nu se va mai afla
Și, glasul celor care cântau din chitară, din gură și din flaut
Și din trâmbiță, nu se vor mai auzi în tine și meșter, vei vedea,
De orice fel de meșteșug nu se va mai afla în tine, va fi plecat*

*Și huruit de mori nu se va mai auzi în tine de-acum, niciodată!
Și niciodată lumina de lampă nu se va mai ivi în tine și încă,
Niciodată nu se vor mai auzi în tine glasul de mire și mireasă,
Căci negustorii tăi erau stăpânitorii lumii și iarăși pentru că*

*Toate neamurile s-au rătăcit în fermecătoria ta. Și s-a găsit
Sânge în ea de prooroci, de sfinți, de cei înjunghiați pe pământ! »”*

CAPIT. XIX

Hristos biruiește fiara.

*Și am auzit, în cer, glas puternic de mulțime multă: „Aliluia!
Mântuirea și slava și puterea ale Dumnezeuului nostru sunt!
Pentru că adevărate și drepte și bune sunt judecățile Lui!
Că a judecat pe desfrânata cea mare, care a cauzat la pământ,*

*Și l-a stricat cu desfrânarea ei și El a răzbunat al robilor Săi, sânge!”
Apoi a zis: „Aliluia!” Și fumul în care ea ardea și-n veci se ridica.
Iar cei douășpatru de bătrâni și cele patru ființe aveau să se plece,
Să se-nchine lui Dumnezeu, Cel de pe tron, zicând: „Amin! Aliluia!”*

*Un glas a ieșit din tron: „Lăudați pe Domnul, toate slugile Lui,
Cei ce vă temeți de El, mici și mari!” Și un glas ca de mulțime
Și ca un vuiet de ape multe și ca bubuitul puternic al tunetului,
Zicând: „Aliluia! Căci Domnul, Atotțiitorul, are mare împărăție.*

*Să ne bucurăm, și să ne veselim și să-I dăm înaltă slavă Lui,
Căci a venit nunta Mielului și s-a pregătit mireasa Mielului
Și, ia dat ei să se înveșmânteze cu vison curat și luminos,
Căci visonul reprezintă faptele drepte ale sfinților și e frumos!"*

*Și mi-a zis: „Scrie: Fericiți cei chemați la cina nunții Mielului!”
Și mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!”
Și am căzut înaintea picioarelor lui, pentru a mă închina lui.
Și el mi-a zis: „Vezi să nu faci aceasta, căci sunt slujitor, mereu*

VENIREA LUI HRISTOS ȘI ÎMPLINIREA ISTORIEI

*Împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Iisus.
Lui Dumnezeu închină-te, că mărturia lui Iisus e duh de proorocie!”
Și am văzut cerul deschis și un cal alb și Cel ce ședea pe el, sus,
Se numește Credincios și Adevărat și judecă și face dregătorie,*

*Iar ochii Lui sunt ca focul și pe capul Lui sunt multe cununi
Și, are nume scris pe care nimeni nu-l înțelege, doar El numai.
Și este îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge și numele Lui
Se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Și oștile toate din Rai*

*Veneau după El, călări pe cai albi și din vison alb, veșmintele.
Iar din gura Lui ieșea sabie ascuțită, să lovească neamurile.
Și El va păstori cu un toiag de fier și va tăia teascul vinului
Al aprinderii mâniei celei mari a lui Dumnezeu, al Atotțiitorului*

*Și pe haina și pe coapsa Lui, e scris: „Împăratul împăraților
Și Domnul domnilor”. Și am văzut un înger stând în soare,
Și a strigat, grăind păsărilor care zboară în înaltul cerurilor:
„Veniți și vă adunați la ospățul lui Dumnezeu, Cel Mare.*

*Să mâncați trupuri de împărați și trupurile căpeteniilor oștilor
Și trupurile celor puternici și trupurile cailor și ale călăreților lor
Și trupurile celor slobozi și ale robilor și ale celor mici și ale marilor!”
Și am văzut fiara și pe împărații pământului și adunarea oștirilor*

*Ca să facă război cu Cel ce șade pe cal și cu toate oștirile Lui
Și fiara a fost răpusă și, cu ea prorocul cel mincinos, care făcea
Înaintea ei semnele cu care amăgea pe purtătorii semnului fiarei,
Și pe cei care s-au închinat chipului ei. Acestora soarta le era*

*De a fi aruncați de vii în iezerul de foc, unde arde pucioasă,
Iar ceilalți au fost uciși cu sabia care iese din gura Celui
Ce șade pe cal și păsările, din trupurile lor, făcură mare masă.
Toate aceste s-au petrecut în cer și pe pământ, datorită Lui.*

CAPIT. XX

*Balaurul este legat. Sfinții se scoală la împărăția de mii de ani.
Gog și Magog. Diavolul este prăbușit. Judecata de apoi.*

*Și am văzut un înger pogorându-se din cer cu cheia adâncului
Și un lanț mare în mână. Și a prins balaurul, șarpele cel vechi,
Care este diavolul și satana și l-a legat pentru tărâmul de veci
Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui,*

*Ca să nu mai amăgească neamurile, până la sfârșitul timpului.
După aceea trebuie să fie dezlegat câțeva vreme. Și am văzut
Tronuri și celor ce ședeau pe ele li s-a dat treaba judecătorului.
Și văzui sufletele tăiaților pentru mărturia lui Iisus și, mai mult,*

*Pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei,
Nici chipului ei și nu au primit, pe fruntea și mâna lor, semnul ei.
Și, ei au înviat și au trăit și au împărățit mii de ani cu Hristos,
Iar ceilalți morți nu înviază, atâta timp cât va exista „Cronos”*

*Aceasta este învierea cea dintâi. Fericit și sfânt fi-va mereu
Cel ce are parte de învierea cea dintâi. Peste aceștia, moartea
Cea de a doua nu are putere, ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu
Și ai lui Hristos și vor împărăți cu El, mult timp, cât eternitatea!*

*Și, către sfârșitul miilor de ani, satana va fi dezlegat din închisoare
Și va ieși să amăgească neamurile, din ale pământului patru unghiuri,
Pe Gog și pe Magog să-i pună-n război, fiind mulți ca nisipul de mare
Și, pe pământ, au înconjurat tabăra sfinților și ale cetății iubite ziduri,*

*Dar, s-a pogorât foc din cer și i-a mistuit. Și, diavolul ce-i amăgise
A fost aruncat, aruncat tocmai în iezerul de foc și de pucioasă,
Unde se află și fiara și proorocul mincinos și chinuiți fi-vor și-n vise.
Și am văzut, iar, un tron mare, alb și pe Cel ce avea în el să șază,*

*Dinaintea feței terrei și cerul fugi, nemaifiind pentru ele locații.
Am văzut morții, mari și mici, înaintea tronului și cărțile deschise
Și, o altă carte fu deschisă, care nu era alta decât cartea vieții
Și, morții au fost judecați, după fapte, așa cum în carte stau scrise*

*Și, marea a dat morții din ea, moartea și iadul au dat morții lor,
Și fură judecați după fapte. Moartea și iadul, aruncate în râul de foc.
Aceasta este moartea cea de a doua: iezerul de foc, care avu loc
Iar cine nu s-a aflat scris în carte, a fost aruncat în palele flăcărilor.*

CAPIT. XXI

*Cerul cel nou. Pământul cel nou. Noul Ierusalim.
Douăsprezece porți și douăsprezece pietre de temelie.
Lumina dumnezeiască în loc de soare.*

*Și, am văzut cer nou și pământ nou, căci cele vechi au trecut
Și, marea nu mai este. Și am văzut cetatea mare și sfântă,
Noul Ierusalim, care de la Dumnezeu din cer s-a pogorât,
Gătită ca o mireasă, pentru Mirele ei și era bine împodobită*

*Și am auzit din tron, un glas puternic răsunător, care zicea:
„Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și el va sălășlui cu ei
Și ei vor fi poporul Lui și însuși Dumnezeu, alături de ei va sta
Și va șterge orice lacrimă din ochii lor și va fi oprirea dispariției.*

*Nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor fi, căci au trecut!”
Și Cel ce ședea pe tron a grăit: „Iată, noi le facem pe toate!”
Și a zis: „Scrie, căci aceste cuvinte sunt de crezut și adevărate!”
Și iar a zis: „S-a făcut! Eu sunt Alfa și Omega, început și sfârșit.*

*Celui ce va înseta îi voi da să bea, în dar, din izvorul vieții.
Biruatorul va moșteni acestea și-i voi fi fiu lui și el fiu Mie.
Iar cei fricoși, necredincioși și cu alte murdării ale firii,
Vor fi în iezerul cu foc și cu pucioasă, a doua moarte o să fie!”*

*Și a venit unul din cei șapte îngeri, care aveau cupe șapte,
Pline cu cele din urmă șapte pedepse, către mine grăind:
„Vino să-ți arăt mireasa Mielului!” Și m-a dus într-un munte
Și mi-a arătat Ierusalimul, de la Domnul din cer, pogorând.*

*Avea slava Domnului. Lumina lui era ca a pietrelor prețioase.
Și avea zid mare, înalt și cu douăsprezece porți și la porți,
Doisprezece îngeri și nume scrise deasupra, aspectuoase,
Care-s numele celor douăsprezece, ale fiilor lui Israel seminții,*

*Câte trei porți, spre răsărit, miazănoapte, miazăzi și apus,
Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre pe care era pus
Și în ele douăsprezece nume, a Mielului apostolime
Și, cel ce vorbea cu mine avea pentru măsurat o trestie,*

*Trestie de aur, ca să măsoare cetatea și porțile și zidul ei
Și, cetatea este în patru colțuri și lungimea e cât lățimea,
Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii.
Și sunt la fel ca mărime, lungimea și lărgimea și înălțimea*

*Și a măsurat zidul ei: o suta patru zeci și patru de coți
După măsurarea omului, ca și a îngerului de o socoți.
Zidăria este din iaspis. Cetatea, din aur curat, ce-o cuprinde,
Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu pietre scumpe.*

*Pietrele sunt diferite, din: iaspis, hrisopras, halcedon, ametist,
Sardonix, sardiu, smarald, beril, topaz, safir, hrisolit și iachint,
Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare
Și, piața cetății este de aur curat, ca sticla de străvezie și lucitoare*

*Și, nu era templu în ea, căci templul ei este Domnul și Mielul.
Și, cetatea, pentru a fi luminată, nu are nevoie de lună sau soare,
Căci slava Domnului a luminat-o și Mielu-i este făclia și zelul
Și neamurile vor fi în raza ei, iar împărații pământului o vor mare.*

*Porțile cetății nu vor fi închise ziua, că noaptea, acolo, n-a venit
Și, vor aduce slava și cinstea neamurilor în această cetate
Și, în ea nu va intra nimic pângărit și nimeni care-i pângărit
Cu spurcăciunea și minciuna, ci doar cei scriși în a Mielului carte.*

CAPIT. XXII

*Râul și pomul vieții. Fericirea veșnică.
Ioan este martorul credincios.
Făgăduința și judecata lui Dumnezeu.
Venirea lui Hristos.*

*Și mi-a arătat, râul și apa vieții, limpede, clarul cristalului
Și, care izvorăște din al lui Dumnezeu și al Mielului tron
Și, în mijlocul pieței din cetate, de o parte și alta a râului,
Crește pomul vieții care de douăsprezece ori pe an dă rod.*

*Și, frunzele lui sunt spre tămăduirea tuturor neamurilor,
Blestem nu va mai fi și tronul va fi-n ea și slugile-I vor sluji
Și vor vedea fața Lui pe frunțile lor. Și noapte nu va mai fi,
Lumina zilei și nopții nu va mai fi, căci Domnul este lumina lor*

*Și, îngerul mi-a zis: „Acele cuvinte sunt demne de crezare!”
Și, Dumnezeu, duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său
Să arate robilor Săi, în curând, de următoarea împlinire.
Eu, Ioan, văzui și căzui în închinare acestui înger al meu,*

*Și El mi-a zis: „Vezi, nu fă asta! Căci sunt împreună-slujitor
Cu tine și cu frații tăi, proorocii, cu cei ce-au să mai țină
Cuvintele cărții acesteia. Numai lui Dumnezeu te închină!
Nu pecetlui cuvintele cărții, vremea se vede scurtă în vizor!*

*Nedreptul, să rămână așa, spurcatul să se spurce încă,
Dreptul să facă dreptate, iar sfântul să se sfințească!
Vin curând și plata Mea va fi să dau fiecăruia după faptă.
Sunt Alfa și Omega, primul, începutul și sfârșitul și iată*

*Vă zic: «Fericiți cei ce spală veșmintele lor, spre a stăpâni
Peste pomul vieții și prin porți să intre biruitor în cetate!
Afară vor rămâne câinii și vrăjitorii și alte ființe spurcate
Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu pentru a vă mărturisi.*

*Vă va mărturisi cu privire la Biserici. Eu sunt rădăcina
Și odrasla lui David, steaua care strălucește în dimineață!»
Și Duhul și mireasa zic: «Vino!» Și cel ce aude pricina
Să zică: «Vino!» Și cel ce va fi însetat, va bea apă de viață!*

*Dacă cineva va adăuga ceva în cuvintele acestei cărți,
Dumnezeu îi va trimite, pedepsele ce-n carte sunt scrise
Iar de va scoate din cuvinte, vor fi scoase ale lui părți
Din pomul vieții și din cetatea sfântă, în carte înscrise!*

*Mărturisorul acestor frumoase vorbe zice:- Da, vin,
Vino Iisuse!» Harul Domnului Hristos, cu voi toți! Amin”*

DESPRE APOCALIPSĂ

CAPIT. I - PROLOG

*Ioan trimite urări de bine la 7 biserici.
In Patmos are cerească arătare.
El vede pe Fiul Omului între 7 sfeșnice,
Având în mâna dreaptă 7 stele*

*Domnul trimite lui Ioan solul îngeresc,
Cu viziuni care prezintă Cuvântul Ceresc,
Pentru viitorul lumii, cum va fi să fie,
Cu pecetluirea mare pentru veșnicie.*

*Ioan trimite carte la șapte Biserici
Și, le vorbește lor de împărății veșnici,
Despre puterea lor în existența lumii
Și despre semnalul stârnirii „furtunii”.*

*Dumnezeu își dezvăluie a Sa putere,
Iar Ioan explică bisericilor, cu încredere,
Că tot ce a auzit și în cer i s-a arătat,
Din insula Patmos, este clar și-adevărat.*

*Cineva, din mijlocul a șapte sfeșnice,
Apărea ca o flacăra mare a iubirii veșnice,
Era Fiul Omului, cu lumina-i amețitoare,
Îmbrăcat diafan din cap până-n picioare.*

*Din chipu-i se distinge puterea ce-o are
Și, când Îl văzu, Ioan, i-a căzut la picioare,
Iar El a arătat cum a trecut peste moarte
Și, i-a zis lui Ioan, ce vede, să scrie în carte.*

*El a vorbit despre sfeșnice și despre stele
Și, cum că Dumnezeu sfințitu-lea pe ele,
Că cele șapte stelele-s îngerii puternici,
Iar șapte sfesnice de aur sunt șapte biserici.*

CAPIT. II

*Porunca dată lui Ioan de Domnul să
ca să scrie îngerilor, adică episcopilor Bisericii
din Efes, Smirna, Pergam, Tiatira.
Poruncile Domnului, lipsurile Bisericii*

*Ioan primește poruncă din ceruri, de Sus,
Să trimită, îngerilor a șapte biserici, scrisori,
Să arate că faptele lor văzute-s de Iisus
Și, că îi prețuiește, ca pe dreptii biruitori.*

*Iisus laudă îngerul din Efes, pentru credință,
Pentru răbdarea-i mare și pentru suferință,
Iar pentru micile-i căderi, cu drag îl ceartă
Și-i spune că de se va pocăi, atunci îl iartă.*

*Ioan, scrisoare îngerului din Smirna a trimis,
Care, deși era sărac, bogat era și fără hulă,
Pe diavolul cu-ale lui ispite, biruitor, l-a-nvins
Și, tot biruitor, primi-va moartea nesătulă.*

*El îi laudă și pe îngerii din Pergam și Tiatira,
Pentru faptele lor: credința, răbdarea, slujirea
Și, le cere să se pocăiască pentru unele păcate,
Pentru protecția unora care au strâmbe fapte.*

CAPITOLUL III

*Epistola a cincea, către Biserica din Sardes,
a șasea, către Biserica din Filadelfia.
Numele noului Ierusalim.
Epistola a șaptea, către Biserica din Laodiceea*

*Cel ce are șapte duhuri și șapte stele,
Îl ceartă pe îngerul Bisericii din Sardes,
Că Domnului nu-I place de faptele sale
Și, trebuie pocăință așa cum stă scris.*

*Cel Sfânt, îngerului Bisericii din Filadelfia
Îi spune că-l va feri de toată ispita satanei.*

*Biruiitorul, stâlp la templul Domnului va avea,
La picioare i se vor închina cei de sine iudei.*

*Îngerului Bisericii din Laodiceea, i-a zis
Că e sărac și orb și gol, vrednic de plâns,
Cerându-i să-și cumpere albe veșminte,
Goliciunea s-astupe și Mir, să vadă bine.*

CAPIT. IV

*Privești cerească. Tronul lui Dumnezeu
cu 24 de bătrâni și cu 4 heruvimi*

*O ușă uriașă, pe cerul încins, s-a deschis
Și, Ioan, cu glas mare a fost chemat Sus.
Împrejmuit cu un curcubeu, Domnul trona
Și, împrejurul tronului cam multă larmă era:*

*Bătrâni, duhurile Domnului și ca o mare
Plină de ochi, care urmărea orice mișcare,
Erau ființe ciudate, care repetau de zor:
„Slavă, slavă Celui Sfânt, Sfânt, Atotțiitor!”*

CAPIT. V

*Cartea cu șapte peceti este dată Mielului.
Mielul este lăudat cu cântări cerești.*

*Cel de pe tron, în mâna dreaptă ținea o carte
Și, un înger a strigat: „S-o deschidă, cine poate?”
Un Miel, ca tăiat, dar care avea ochi și coarne,
Încât cele șapte duhuri ale Lui erau prezentate*

*A luat cartea, iar bătrânii și cele patru ființe,
I-au căzut înaintea, cu slavă și cu rugămintea:
„Vrednic e Mielul să ia bogăția și toată puterea,
Slavă Mielului pentru cinstea și înțelepciunea!”*

CAPIT. VI

*Desfacerea celor dintâi șase peceti.
Împărații și domnii lumii se ascund în peșteri
și în crăpăturile stâncilor.*

*Mielul deschise, pe rând, primele patru peceti
Și, pe cai năvălași au apărut patru călăreți.
Unul avea un arc și o cunună, să biruiască,
Al doilea, prin măcel lua pacea pământescă.*

*Al treilea avea un cântar și o ființă-i spunea:
„Pune prețuri, dar de untdelemn și vin nu te lega!”
Al patrulea călăreț era Moartea și-n urma ei iadul
Și, li s-au dat, fiarele pământului, să ucidă totul.*

*La deschiderea pecetii a cincea, sub jertfelnic
Erau sufletele junghiaților, cu crezul puternic.
Au fost în alb îmbrăcați până ce și ceilalți slujitori
Întru Domnul, vor fi omorâți de răii ucigători.*

*La deschiderea pecetii a șasea, cutremur mare
Și, s-au întunecat soarele și luna și a plouat tare
Cu stele pe pământ. Toți oamenii, fără deosebire,
S-au ascuns prin peșteri, sub stânci, în neștire.*

*Din tot ce-au putut și au avut, și-au creat redute,
Strigând munților să cadă peste ei, cât mai iute,
Să-i scape, că a venit ziua de mânie a Mielului
Și, pedeapsa mare a Celui de pe tron, a Domnului.*

CAPIT. VII

*Pecetluirea a o sută și patruzeci
și patru de mii din seminția lui Israel.*

*Patru îngeri țineau, din patru unghiuri ale pământului,
Să nu se-abată pe pământ și mare mânia vântului,
Și-un înger, cu pecetea Domnului, din soare se ridica:
„Să fie oprit vântul, până ce robii Lui, primesc pecetea!”*

*O sută patru zeci și patru de mii, au primit pecetea.
De peste tot, din semințiile: Israel, Ruben, Gad, Iuda,
Aser, Neftali, Manase, Simeon, Levi, Isahar, Zabulon,
Iosif și Veniamin, au primit pecetea Celui de pe tron.*

*Din toate categoriile vieții a apărut mulțime mare,
Cu veșminte albe și cu ramuri de curmal în mâini,
Strigând că mântuirea de la El și de la Miel apare
Și, îngerii adunați se-nchinau Domnului cu rugăciuni.*

*Veșmintele au fost albite cu sângele Mielului,
De-aceia acea mulțime sluja tronul Domnului.
Și Domnul îi va sălăjui în cortul Său, totdeauna,
Iar Mielul din mijlocul tronului îi va paște și adăpa.*

CAPIT. VIII

*A șaptea pecete.
Șapte îngeri, cu șapte trâmbițe.*

*Când Mielul deschise a șaptea pecete, tăcere,
Și, celor șapte îngeri li s-au dat șapte trâmbițe
Și, veni un alt înger, cu o cădelniță cu tămâie
Și, fumul se ridica la Domnul, cu rugă și evlavie.*

*Îngerul a cădelnițat și pe pământ prăpăd s-a iscat,
Iar cei șapte îngeri care aveau trâmbițe, au trâmbițat
Și, se porni grindină mare și foc, cu sânge amestecat,
O treime de mare se făcu sânge, când ca un munte-a picat.*

*Și a pierit a treia parte din făpturile mării și din corăbii
Și, peste izvoarele apelor din cer a țâșnit o imensă stea.
Soarele, luna și stelele, au suferit pagubele întunecării,
Micșorându-se cu o treime ziua, crescând mult noaptea.*

CAPIT. IX

*Trâmbița a cincea și a șasea.
Cele ce se întâmplă după ce au sunat.
Cei patru îngeri de la Euftrat.*

*Trâmbițând al cincilea înger, din cer a picat o stea,
Cu cheia fântânii adâncurilor și fum mare s-a ridicat
Și, din fum au ieșit lăcuste și să strice tot li s-a dat,
Oamenilor fără pecetea Domnului să le chinuie viața.*

*Și-acei oameni își vor căuta moartea, dar va fugi de ei.
Precum scorpiile și cum caii de luptă, lăcustele erau,
Cununi de aur, fețe de om, păr de femeie, dinți de lei.
Purtau platoșe de fier și puterea în coadă o aveau.*

*Trâmbițând al șaselea înger, s-a auzit un glas mare,
Pentru patru îngeri legați de Eufrat, cerând dezlegare.
Ei aveau oștiri mari, cu cai și călăreți, că ora a sosit.
Din guri le ieșea foc și o treime din oameni a murit.*

*Puterea cailor stătea în gura și în cozile lor, ca la șerpi,
Iar oamenii rămași nevătămați nu s-au pocăit de răutăți
Și au continuat să se închine unor idoli răi și perversi,
Nu au vroit a se pocăi de uciderile lor și de nedreptăți*

CAPIT. X

*Un înger se arată, ținând în mână o carte deschisă.
Poruncă lui Ioan, să înghită această carte.*

*Un înger, din cer, a strigat ca un leu ce răcnește,
Pe cap avea un curcubeu și-n față-i luciu de soare.
S-a deschis ca o carte mică și un glas foarte tare,
Ioan a vrut să scrie, dar îngerul, cu zel, îl oprește,*

*Și o voce din cer îi cere: „Nu scrie, ci pecetluiește!”
Îngerul stătea pe pământ și pe mare, dreapta ridicând,
Jurând credință Celui veșnic viu, care se învrednicește
Cu facerea universului și cu dreptate, pe toți judecând.*

*Al șaptelea înger de va trâmbița, taina o vom afla,
Domnul o va săvârși, iar glasul, lui Ioan îi spune tare:
„Ia cartea de la îngerul, care stă pe pământ și mare!”
Ioan a cerut cartea și îngerul a acceptat să i-o dea,*

*Și i-a cerut să o mănânce și în gură-și simțea miere
Dar i s-au amărât pânțele și îi mai sunt încă amare.
I-a mai zis, că el trebuie să proorocească, încă o dată,
Popoarelor, neamurilor, împăraților și la lumea toată.*

CAPIT. XI

*Măsurarea Templului. Doi martori uciși de fiară,
înviază și se înalță la cer. Trâmbița a șaptea.
Cântarea. Templul lui Dumnezeu, în cer.*

*Și i s-a dat lui Ioan o trestie, asemănătoare toiagului,
Să măsoare templul Lui, altarul și pe cei ce I se-nchină,
Dar nu și curtea că-i a neamurilor celor pline de vină
Și, vor primi putere, a prooroci, doi martori ai Domnului.*

*Aceștia îl pot ucide pe cel care va încerca a-i vătăma
Și, pot închide cerul, pot opri ploaia, au puteri peste ape,
Pot bate pământul cu urgii, dar o fiară, ce se va ridica
Îi va birui și trupurile lor pe ulițele marii cetăți vor zace.*

*Toate popoarele, toate semințiile, le vor privi trupurile
Trei zile și jumătate, iar pământենii, tare, se vor bucura,
Dar după acele zile, duh de viață de la El, în ei va intra.
Vor urca printre nori, în ciuda celor care le urau chipurile.*

*Mare cutremur s-a făcut și, o zecime din cetate s-a năruit,
Mulți oameni au pierit, iar ceilalți foarte tare s-au înfricoșat.
Au slăvit pe Domnul. Și al șaptelea înger, în cer, a trâmbițat
Și glasuri ziceau: „Slavă Lui!” Bătrânii în genunchi au căzut,*

*Aducând mulțumiri Domnului, că a luat frâiele împărătești,
Și e vremea să-și răsplătească morții, proorocii și sfinții
Și pe temătorii de numele Lui și să omoare toți demenții.
S-a deschis templul Lui și cerul a produs urgiile pământești.*

CAPIT. XII

*Femeia care naște și balaurul.
Balaurul, biruit de Mihail, urmărește pe femeie
și pe cei din sămânța ei.*

*Din cer, o femeie îmbrăcată în soare, cu luna la picioare,
Purta cunună din douăsprezece stele și se chinuia să nască,
Iar un balaur cu șapte capete și zece coarne, pe cer apare
Și-aruncă coada, plină de stele, pe pământ și gura și-o cascade.*

*Aștepta să-nghită copilul. Și copilul avea să păstorească
Toate neamurile. A fost furat de Domnul și urcat la tron,
Iar femeia fu dusă în pustiu, să fie păzită de acel dragon.
Mihail porni război și pe balaur l-a biruit, ca să se târască*

*Și a fost aruncat pe pământ, satana, împreună cu îngerii lui
Și un glas a strigat: „Acum a fost slăvit Domul și fiul Său
Căci a fost aruncat pârâșul fraților noștri în fața Domnului
Și, l-au biruit prin sângele Mielului și prin rugă la Dumnezeu!”*

*Ei nu și-au iubit sufletul lor, până nu le-a sunat moartea,
Dar, vai, diavolul turbat a coborât pe pământ și pe mare
El, de văzu balaurul dat la pământ, pe femeie o prigonea.
Femeii, El datu-i-a aripile marelui vultur și avea să zboare.*

*Și, acolo-n pustie, departe de șarpe, a fost bine hrănită,
Însă șarpele aruncă puhoi de ape, s-o vadă pe loc înecată
Și nereușind, porni război cu cei care nu au căzut în ispită,
Dar rămase-n nisipul mării, căci legea lui Dumnezeu era păzită.*

CAPIT. XIII

*Fiara, care se ridică din mare, defăimează
pe Dumnezeu și dă război sfinților.
O altă fiară - proorocul mincinos, se ridică din pământ.
Numele celei dintâi: 666.*

*Și apăru, din mare, o fiară cu șapte capete și zece coarne,
Cu zece cununi împărătești. Era combinație de sălbăticiuni.
Șarpele i-a dat puteri mari. Un cap era înjunghiat de moarte
Dar rana-i fu vindecată și oamenii le-au închinat rugăciuni,*

*Au slăvit puterea fiarei. Și i s-au dat ei să zică semeții și hule
Spre hula Domnului și a numelui Lui, cortului Lui, și a cetii Sale
Și, i s-a dat să biruiască sfinții și stăpânire peste toată suflarea
Și să i se-nchine cei neînscriși în cartea Mielului, de când lumea.*

*Și din pământ ieși altă fiară, cu două coarne și care zbiară,
Încât toată stăpânirea o pune-n lucrare, cu putere de fiară,
Făcând ca pământul și oamenii să se-nchine primei fiare
Și, se face semn mare, ca focul peste pământ să se pogoare.*

*Îi amăgește pe oameni, cum să slăvească fiara vindecată,
Face ca fiara să grăiască și să-i ucidă pe cei ce nu i se-nchină,
Siluindu-i pe toți să-și pună semn, cu nume de fiara spurcată,
Șase sute șase zeci și șase, care sfidează toată credința divină.*

CAPIT. XIV

*Mielul și cei răscumpărați sălășluiesc în Sion.
Treii îngeri vestesc judecățile lui Dumnezeu.
Secerișul și culesul viei.*

*Pe Muntele Sion, o mulțime însemnată cu numele Mielului
Și al Tatălui Său, scris pe frunțile ei, împreună cu Mielul era,
Iar din cer, alăute, cu glas de tunet, cântau în fața tronului.
Nimeni nu putea cânta, decât mulțimea, care însemne avea.*

*Zburând prin cer, un înger, binecuvântând Evanghelia,
Glăsuia: „Temeți-vă de Domnul și-I slăviți măreția!”
Al doilea înger a vestit, că cetatea Babilon a picat,
Al treilea: „Cine fiarei se-nchină, însemnu-i va fi dat.*

*Va bea din vinul aprinderii Domnului, cu potirul mâniei Sale.
Și va chinui în foc și pucioasă și, fumul chinului în veci va sui
Și cei ce se închină fiarei și iau ca semn numele ei drept cale.
Fericiți cei ce mor întru Domnul, cei ce slăvesc numele Lui!”*

*Pe un nor alb, Cel ce ședea, cu Fiul Omului se aseamăna,
Pe cap cu o cunună de aur, în mână o seceră ascuțită avea.
Din templu un înger striga: „E gata recolta, trimite secera!”
Alt înger avea un cuțit și-ncă un înger care cuțitul cerea*

*Cu secera fu culeasă recolta, cu cuțitașul ciorchinii de vie.
Strugurii au fost aruncați în teascul mare, al Lui, de mânie,
Iar teascul a fost călcat afară din cetate și s-a produs sânge
Până la zăbala cailor, pe arii mari, de parcă Domnul plânge.*

CAPIT. XV

*Cântarea biruitorilor fiarei.
Șapte îngeri, cu șapte cupe ale mâniei.*

*A apărut un semn mare, șapte înger, pedepse având,
Cele din urmă, cu care mânia lui Dumnezeu se va sfârși
Și o mare de cristal, cu foc, în ea și biruatorii fiarei, vor fi.
Ei vor face cântări: a lui Moise și a Mielului și pe El slăvind.*

*Toate neamurile se vor teme de El și vor slăvi al Său nume!
Templul cortului mărturiei din cer s-a deschis și ca o minune
Cei șapte înger, cu șapte pedepse, cu luminoase costume,
Și în cupe aveau șapte pedepse, cu mânia lui Dumnezeu pline.*

CAPIT. XVI

*Vărsarea celor șapte cupe ale mâniei
și cele șapte urgii, care vin asupra pământului.*

*Un glas mare, din templu, a zis acelor înger arătați:
„Vărsați pe pământ cele șapte cupe ale mâniei cerești!”
La prima cupă, o bubă îi atinse pe însemnații lumesti,
Iar la a doua, în mare, toți germenii vieții au fost linșați.*

*A treia cupă a fost vărsată în râuri și-n izvoare de ape,
Prefăcându-le în sânge. De la îngerul apelor se aude:
„Drept ești Tu, Cel ce ești, Cel ce erai și Cel ce vei fi sfânt,
Că ai judecat pe cei vrednici, că vrednici de Tine sunt!”*

*Din altar s-a auzit: „Doamne, drepte-s judecățile Tale!”
Îngerul al patrulea vărsă cupa-n soare și cu flăcările Sale
Au fost dogoriți cei care nu s-au pocăit, cu arșiță mare.
A cincea cupă se vărsă pe scaunul fiarei și fu întunecare.*

*Oamenii de durere-și mușcau limba și huleau pe Domnul,
Dar de faptele lor nu s-au pocăit și rău făcut-a tot omul.
Al șaselea înger vărsă cupa în Eufrat și apele au secăt,
Gătind calea împăraților din zori de soare, pentru plecat.*

*Din gurile balaurului, fiarei și proorocului mincinos
Au ieșit trei duhuri necurate, ca diavolești broaște,
Cu semne la împărății lumii, să-mprăstie pacoste
Și, s-au strâns la locul Harmaghedon, cu scop păcătos.*

*Și al șaptelea înger a vărsat cupa lui în văzduh, glăsuind:
„S-a făcut!” Tunete, fulgere și cutremure, pornit-au vuind,
Cetatea cea mare a fost ruptă în trei și alte cetăți năruind,
Iar de Babilonul cel mare, la Domnul s-a auzit pomenind*

*Să i se dea acestuia paharul aprinderii mâniei cerești.
Grindină mare va fi. Insulele și munții se vor prăpădi,
Iar oameni vor huli dreptatea puterii dumnezeiești,
Dar, Dumnezeu nu-i va ierta pe ei, de nu se vor pocăi.*

CAPIT. XVII

*Desfrânata cea mare, numită Babilonul,
umblă beată de sânge, ca o fiară
cu șapte capete și cu zece coarne.*

*Și a venit unul din cei șapte îngeri și a grăit tare:
„Vino să vezi judecata desfrânatei, aceea cu care
Împăratul lumii și oamenii au fost în desfrânare
Și, în pustie o femeie ședea, care nu era ca oricare*

*Avea șapte capete, zece coarne și era plină de hulă
Și era îmbrăcată în purpură și cu aur era-mpodobită,
Iar în mâna dreaptă, trofeu avea, desfrânare destulă,
Pe frunte-un nume purta: Babilon. Și era foarte urâtă,*

*Căci era muma desfrânatelor și urâciunilor pământului.
Și o femeie, beată de sângele sfinților lui Iisus, s-a ivit.
Și îngerul a zis: „Nu te mira, îți voi da taina păcatului,
A femeii și fiarei ce-o poartă pe ea, dar vor avea sfârșit*

*Fiara va porni din adânc spre pieire și se vor minuna
Oamenii, ale căror nume nu sunt, în cartea vieții, scrise
Și, sunt șapte împărați, dar doar unul mai are cununa,
Iar fiarei ce era și nu mai este, măreții îi sunt prezise.*

*Împăratul care mai poartă cununa, va merge-n pieire,
Iar cele zece coarne văzute, sunt împărați fără tron,
Dar care-l vor avea, și-n scurt timp vor fi ca un zvon,
Aceștia au doar un cuget, de-a da fiarei multă putere.*

*Ei vor face război cu Mielul, dar de Miel vor fi biruiți,
Că este Domn peste domni și Împărat peste împărați
Și, vor birui cu El, aleșii credincioși și cei chemați.
Peste ape stă desfrânata, împreună cu cei desfrânați.*

*Cele zece coarne, fiara o vor urâ și o vor pustii,
O vor goli și carnea i-o vor arde și o vor mânca,
Căci Domnul vrea să facă voia la toți cei ce-s vii,
Până I se vor împlini cuvintele și toată porunca!"*

CAPIT. XVIII

*Vestea căderii Babilonului.
Poporul Domnului să iasă din cetate!
Cei care se întristează și cei care se bucură de căderea ei.*

*Un alt înger s-a pogorât din cer, luminând pământul
Și a strigat: „A căzut Babilonul cel mare, al demonilor
Și-i închisoare a duhurilor rele și a păsărilor urâtului,
Că fu desfrânarea multora și-mbogățirea negustorilor!"*

*Și s-a mai auzit: „Ieși din ea poporul meu, ca nu cumva,
Părtaș să fii la păcatele ei și la pedepsirea, ce i se va da!
Moarte și tânguire și focul va arde de tot și în toate
Căci Domnul Dumnezeu, o va judeca pe ea cu dreptate*

*Împărații desfrânați ai lumii, tare se vor jeli și tângui
Când vedea-vor focul ce-o arde și «Vai, Vai! Vor striga
Cetatea mare și tare, Babilonul, a venit judecata ta!»
Negustorii se vor tângui că a scăzut valoarea târgului*

*Și vor zice: «Vai, vai! Cetatea cea scump îmbrăcată,
Într-un ceas s-a pustiit!» Și toți cârmacii și corăbierii
S-au dat la o parte și strigau: «Cetatea era minunată!
Vai, vai, Cetatea cea mare, nu o mai vedem nicăieri!»*

*Veselește-te cerule și voi sfinților și voi apostolilor
Și voi proorocilor, că Domnul, judecată ei i-a dat!
Un înger ridică o piatră mare și aruncând-o în mare
Grăi: «Cu repezeala pietrei, Babilonul va fi aruncat!»*

*Și glasuri și cântece nu se vor mai auzi în el nicicând,
Nicicând meșteri, huruit de mori, nu se vor mai ivi,
Lumina lămpii, niciodată nu se va vedea luminând,
Și glasurile de miri și de mirese, nu se vor mai auzi.”*

CAPIT. XIX

Hristos biruiește fiara.

*Și s-a auzit din cer: „Aliluia!”, Mântuirea și slava și puterea
Sunt ale Dumnezeuului nostru, căci dreaptă-I este judecata,
Căci a judecat pe desfrânata, care a umblat cu desfrânarea,
Mulți pământeni, cât și robii Lui au fost stricați de desfrânata.*

*Fumul și focul în care ea ardea, pentru toți vecii s-a ridicat.
Cei două zeci și patru bătrâni și ființele de pe tron au plecat
Să se-nchine Domnului de pe tron, zicând: „Amin, Aliluia!”
Și-un glas de pe tron cerea închinare la El și la lumina Sa.*

*Un glas ca din mulțime, ca vuietul apelor și ca tunetul,
Zicea: „Aliluia! Domnul, Atotțiitorul e marele Împărat,
Să ne bucurăm de slava Lui și că nunta Mielului a urmat
Mireasa s-a gătit în veșminte de vison de tot răsunetul,*

*Visonul reprezentând faptele drepte ale tuturor sfinților!
Fericiți cei chemați la nunta Mielului!” aceste-s cuvintele Lui.
Și Ioan a căzut la picioarele lui, slăvind puterea Domnului,
Iar glasul a spus: „Vezi, nu fă asta, căci sunt doar slujitor,*

VENIREA LUI HRISTOS ȘI ÎMPLINIREA ISTORIEI

*Împreună cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Iisus.
Lui Dumnezeu să te închini, că Iisus așa făcu proorocie!”
Cerul s-a deschis și pe un cal alb, apăru Adevărul de Sus
Încununat cu aura Lui, zis Cuvântul lui Dumnezeu, pe vecie.*

*Și oștile raiului veneau după El, călări pe cai albi, ca al Lui,
Și-nveșmântate la fel. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită,
Să lovească neamurile și va păstori cu putere îndreptățită,
Și va tăia teascul vinului, al aprinderii mâniei Atotțiitorului.*

*Un înger din soare a grăit păsărilor aflate în înaltul cerului:
„Veniți și vă adunați la ospățul lui Dumnezeu Cel Mare,
Să mâncați trupuri de împărați și de toate ale pământului!”
Și a apărut fiara și împărații pământului și a oștilor adunare,*

*Să facă război cu Cel de pe cal și cu marile oștiri ale Lui,
Fu răpusă fiara și cu ea proorocul mincinos care amăgea,
Cu semne, înaintea fiarei, pe toți cei purtători ai semnului
Și pe cei care s-au închinat semnului ei. Așa va fi urmarea,*

*Să fie aruncați de vii în iezerul de foc, unde arde pucioasă,
Iar ceilalți au fost uciși de sabia Celui de pe cal și mare masă
Au făcut păsările, din trupurile lor. Fu ospățul prăpădului.
Toate s-au petrecut datorită Lui, în cer și pe fața pământului*

CAPIT. XX

Balaurul este legat.

Sfinții se scoală la împărăția de mii de ani.

Gog și Magog. Diavolul este prăbușit.

Judecata de apoi.

*Un înger din cer, cu cheia adâncului și cu un lanț mare,
A prins balaurul-satana, l-a legat și în adânc l-a aruncat,
A pecetluit asupra-i și, amăgirea lui, pe mult timp dispare,
Apoi va trebui dezlegat, dar pentru un timp satana a fost uitat.*

*Pe tronuri, sufletele junghiaților, pentru mărturia lui Iisus,
Și pentru cuvântul lui Dumnezeu și fiarei, nu s-au închinat
Nici chipului, semnului ei. Au înviat și împreună cu Hristos
Au împărășit mii de ani, rămașii morții mii de ani au așteptat.*

*Aceasta-i învierea cea dintâi. Fericit și sfânt, cel ce o va avea,
Moartea a doua, nu are putere, ci preoți ai lui Domnului vor fi
Și ai lui Hristos vor fi și vor împărăși cu El în mii și mii de ani
Și la sfârșitul miilor de ani va fi dezlegat din temniță, satana.*

*Va amăgi neamurile: Pe Gog și Magog, în război să-i pună,
Că-s ca nisipul și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea,
Dar coborâ foc din cer și i-a mistuit și a fost aruncat satana
În iezerul de foc, cu fiara și proorocul mincinos dimpreună.*

*Pe un tron mare era Cel ce avea să șadă în fața pământului
Și, cerul a fugit, căci nu mai avea loc, iar morții, mii și mii,
Stăteau în fața tronului și o carte a fost deschisă, a destinului,
Morții au fost judecați. Moartea și iadul, fură dați în foc de vii*

*Aceasta este moartea cea de a doua: iezerul de foc împlinit,
Iar cine nu s-a aflat scris în carte, a doua moarte-a pătit.*

CAPIT. XXI

Cerul cel nou. Pământul cel nou. Noul Ierusalim.

Douăsprezece porți și douăsprezece pietre de temelie.

Lumina dumnezeiască, în loc de soare.

*A apărut cer nou și pământ nou și, nu mai este marea
Și cetatea Ierusalim, care de la Dumnezeu a pogorât,
Gătită ca o mireasă, pentru mirele ei s-a împodobit
Și din tron un glas tare spunea că nu va mai fi moartea.*

*Nici plângere, strigăt, durere, nu vor mai fi nicicând
Și, Cel de pe tron a grăit: „Iată, Noi le facem pe toate,
Eu sunt Alfa și Omega. Celor însetați le voi da, oricând,
Să bea din izvorul vieții. Biruitorul va moșteni aceste,*

*Iar cei fricoși, necredincioși, deci cei ce au multe păcate,
Vor fi în iezerul de foc și pucioasă, după a doua moarte!”
Și a venit unul din cei șapte îngeri, către mine grăind:
„Să vezi mireasa Mielului, Ierusalimul, din cer pogorând!”*

*Avea slava Domnului și zid înalt, cu douăsprezece porți,
Cu doisprezece îngeri și avea cele douăsprezece nume,
Ale semințiilor lui Israel, pe acele porți, împărțite în părți,
Câte trei porți la: răsărit, la nord, la sud, la soare apune,*

*Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre la a sa temelie,
Cu douăsprezece nume, ale apostolilor Mielului, așa se știe
Și, cel ce vorbea avea o trestie de aur, să măsoare cetatea,
Și au aceeași mărime: lungimea și lărgimea și verticalitatea*

*Și după măsurarea omului, care e la fel cu cea a îngerului.
Zidăria este din iaspis, iar cetatea, din aur curat ca sticla,
Zidurile-s împodobite cu pietre scumpe și e din aur piața
Și, cetatea nu are nevoie de lumina lunii sau de a soarelui,*

*Căci slava Domnului a luminat-o și Mielul este făclia ei.
Neamurile se vor lumina, o vor mări împărații pământului
Și vor aduce slava și cinstea neamurilor și se va urmări
A nu intra pângăriții, ci doar cei înscriși în cartea Mielului.*

CAPIT. XXII

*Râul și pomul vieții. Fericirea veșnică.
Ioan este martorul credincios.
Făgăduința și judecata lui Dumnezeu.
Venirea lui Hristos.*

*În mijlocul pieței cetății crește pomul vieții și mereu,
Dă rod lunar. Frunzele-i sunt tămăduirea neamurilor,
Blestem nu va mai fi și pe tron va fi slujit Dumnezeu.
Lumina zilei și nopții nu vor fi, căci El este lumina lor.*

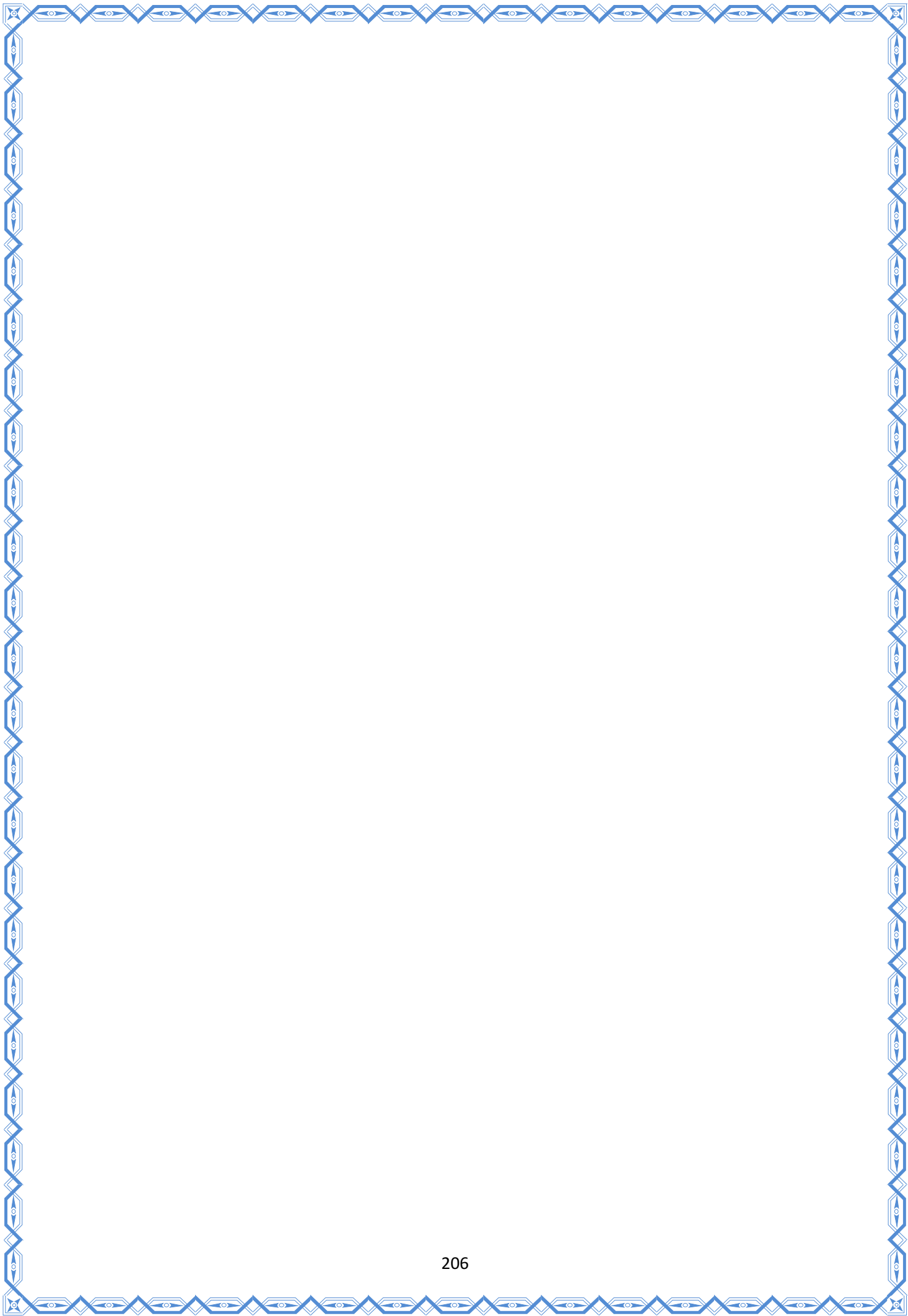
*Și îngerul a zis: „Aceste cuvinte sunt demne de crezare!”
Și El și-a trimis îngerul Său, să arate o altă întâmplare,
Iar Ioan, când văzu acestea, îi căzu îngerului la picioare.
Îngerul a spus: „În genunchi doar Lui, să-i faci închinare!”*

*Nedreptul va rămâne așa, spurcatul se va mai spurca,
Dreptul va face dreptate, iar sfântul va sfinți ruga sa.
„Sunt Alfa și Omega și plată fiecare va avea după fapte
Cei ce vor avea bune fapte, vor intra biruitori în cetate,*

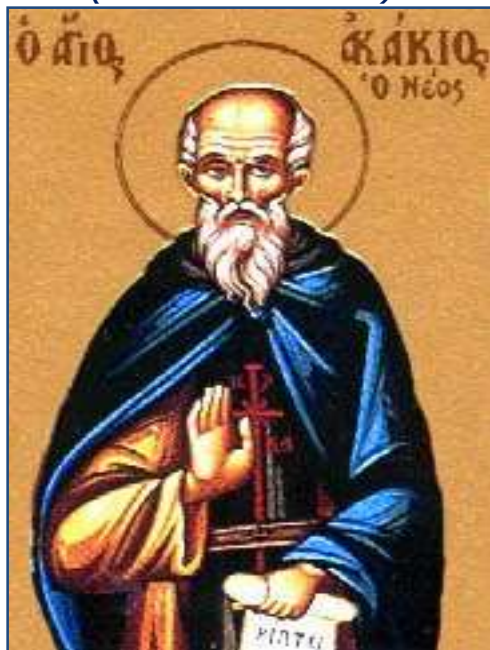
*Afară vor rămâne câinii, vrăjitorii și alte ființe spurcate.
Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu, pentru a mărturisi,
Si va mărturisi cu privire la Biserici, lucruri adevărate.
Eu sunt rădăcina, odrasla lui David, steaua din zori de zi,*

*Și Duhul și mireasa și zic: „Vino!” Și cel care vede cununa
Mărturisitorul, zice: „Vino Iisuse!” Harul Lui cu voi, întruna!
AMIN!*

***TREI MARTIRI -
O SINGURĂ CREDINȚĂ***

VIAȚA SFÂNTULUI ACACHIE KAVSOCALIVITUL (Cronică rimată)

a. Împrejurări existențiale

*Născut la Agrafa, din eparhia Fanarului
Și a Neohoriului, din satul zis Golita,
În veacul șaptesprezece al Mântorului,
Anastasia, și-a primit întru Hristos ursita.*

*De mic copil, fără tată, s-a îngrijit de casă,
Alături de mamă și de fratele mai mic
Și, deși neșcolit, scoposul nu-l lasă,
Și a plecat în lume, la Domnul mucenic.*

b. Începutul pustniciei

*La 20 de ani a fugit pe-ascuns de-acasă,
La Mănăstirea „Sfântul Dionisie” din Olimp,
Fu îmbrăcat în haină monahală, luminoasă,
Să-și poarte scoposul crdinței, peste timp.*

*Cu numele Acachie, botez sfânt a primit,
Și a avut vedenii, stranii, cu ochii deschiși
Că o flacără strălucitoare în mâini a ținut,
Semn ce l-a socotit, ca pe viața lui însăși.*

*Că așa trebuie, la călugăr, să strălucească
Sfintele porunci ale lui Iisus, mai ales smerenia,
Prin fapte de credință, sete duhovnicească,
Supus egumenului său și fraților, asemenea.*

*Umbla prin munți și prin păduri, se nevoia
Hrănindu-se cu buruieni și stând în priveghere,
Iar demonul cel rău, mios îl îmbia,
Să nu mai stea în dumnezeiască petrecere.*

c. Pustnicia la Sfântul Munte

*Fugind de acolo, mergând la Sfântul Munte,
La limanul călugărilor, la loc de iscusință,
La schitul „Sfânta Ana”, i-au fost plăcute multe,
Scopului său dumnezeiesc, de mare trebuință.*

*Puțin a stat acolo și-o mireasmă bineplăcută
I-a aprins în suflet și mai mult dumnezeiescul foc
Și, găsind o peșteră mică, nu i-a fost displăcută,
Și lua ca albina, faptele bune ce sporeau acel loc,*

*Apoi la Mănăstirea „Sfântul Grigorie” a mers
Și găsind doi cinstiți bătrâni, la chilia de sus,
Să învețe lingurăria, cu sârgu-i, a purces
Supunându-se acelora, precum Stăpânului Iisus.*

d. Întâlnirea cu liniștitorul fățarnic

*Merse la loc mai pustiu și-a dat de-un liniștitor,
Care se arăta cu fățarnicie către oameni
Și, voit-a cu el să fie, un timp de întrajutor,
Căci nu-l prevestea gândul, păcatelor de fameni.*

*Cu monahul acesta, mult bălăcit în chefuri,
Fu nevoit să meargă, cu-ai lui prieteni la chef,
Și s-a umplut de scârbă, în felurite feluri,
De-a lor destrăbălare, de-al lor murdar fief.*

*Nu a putut să doarmă, de scârba ce-o avea
Și, s-a retras în taină, în pățimașă rugă,*

*Și cuprins de vedenii, vedenii, tot vedea
Bărbat înfricoșat și minunat, asupra lor cum tună:*

*„Doamne miluiește, ca dobitoacele dorm ziua asta!”
Ținea în mână o vargă, a lovit în pământ și a zis:
„Vai omului acestuia!”, apoi a dispărut și basta
Și Acachie plecă la Mânăstirea „Sfântul Dionis”.*

e. Ferirea de ispita materială

*Și a plecat de acolo la Schitul Pantocratorului,
Unde a venit și bătrânul de la Mânăstirea „Zagora”
Și dori să-l ia cu dânsul, în slujba Mântuitorului,
Dar Acachie nu a primit, căci scopul și-adora.*

*Din respect și din milă, bătrânul-i oferi galbeni
Dar, Acachie-i spuse: „Nu pot să îi primesc,
Vreau scopul să-mi ating, în rugă pentru oameni,
Ia-ți galbenii tăi, bunule, că mă primejduiesc!”*

f. Căutarea căii Domnului

*Și iarăși porni Acachie, drum lung, necunoscut
Și, gândul i s-a-mpoticnit, cu răspântii de drumuri
Dar, pe calea cea bună, fu-mpins de Duhul Sfânt,
Chiar dacă la încercări l-au supus relele duhuri.*

*La un popas, înfometat, puțină pâine a mâncat
Și, cu gânduri tulburate, pe dreapta-i a adormit.
Dar, vai, o neagră arătare, un uriaș necurat
Îi stătea mereu în cale, să-l piardă cu-ademenit.*

*„Vai mie, zise Acachie, că m-a luat înainte
Vicleanul, negrul diavol, că vrea să mă piardă!”
Și ca un vârtej, cu vuiet, spre prăpastie-l împinse,
Meritând înjurătură, „piu, piu, piu, Doamne mă iartă!”*

*„Ajută-mi Doamne Iisuse, Sfântă Maică Preacurată!”
Și o dumnezeiască, mare putere, în vis i se arată,
Care ca un fulger, trăsbind, alungă satanicimea toată
Așa îi spuse duhovnicului Galaction, povestea ciudată.*

g. Peștera Părintelui Acachie

*Luând blagoslovenie, merse la Kavsocialivi-n închinare,
Lângă chilia Sf. Maxim, cu hramul Schimbării la Față,
Acolo petrecu 20 de ani, nevoind, cu puțină mâncare,
Lucrând linguri și închinând Domnului întreaga-i viață.*

*Apoi a pogorât la malul mării, la o chilie mică, sfântă,
Sfântul Maxim Kavsocialivitul, șezuse în ea mai întâi,
Care mai presus de oameni, a mers pe calea strâmtă
Și care lui Acachie Kavsocialivitul, îi fu icoană la căpătâi.*

*Colibele Sfântului Maxim, au fost, repetat, arse,
De duhuri ce-au urcat chiar și-n al muntelui anvon,
De-aceea locului aceuia numele îi rămase
De-atunci și până astăzi, drept Kavsocialivion.*

h. Lupta cu stihiile diavolești

*Locul era sec de apă, vreun nouaș umplea un chiup,
Așa se nevoia Acachie, în post adânc și-n priveghere
Și încercat-au frații, mult, să îl întoarcă-n vreun chip,
Dar ochii lui le-au tălmăcit, înțelepciune și tăcere.*

*Dar și urătorul de bine, diavolul, îi da război,
Silindu-se să îl scoată, din drumul evanghelicesc,
Acachie-n rugăciune, nu se scotea din nevoi
Și scăpa din vitleșuguri, din țesut păienjenesc.*

i. Îndrumarea pe calea mărturisirii, a lui Romano

*Din Carpencia, satul Lita, din eparhia Argafilor,
A venit la el Romano, continuându-și menirea,
Că vrut-a să meargă-n lume, în țara iudeilor,
Până la Mormântul Sfânt, să-și facă mărturisirea.*

*Pe-acel drum i-a apărut, un grup de turci, înrăit,
Căruia i-a povestit, de Dumnezeu Adevărat,
Că în Iisus Mântuitorul are crezul întărit,
Iar că Mohamed al lor, e un simplu împărat.*

*Romano a fot lovit și-a fost aspru judecat,
Dar, un căpitan de vas l-a luat a-i fi vâslaș,
Să-l tortureze el, tare, de-aia l-a adjudecat,
Că de-acolo, numai moartea îi va oferi locaș.*

*Apoi niște creștini buni, prieteni căpitanului,
L-au răscumpărat cu bani și iute l-au slobozit,
L-au trimis la Sfântul Munte, în numele Domnului,
Și ajunse la Acachie, monahul neostoit.*

*Și după ce plecă Romano, de s-a și mărturisit
La Mormântul Sfânt, pentru marea sa credință,
Părintele Acachie cam trist, chilia și-a părăsit,
Dorind a suporta în taină, o mai mare trebuință.*

*Romano, mai apoi, trecând pe lângă o geamie,
Fu rău întâmpinat de un turc în mare rățăcire,
Acela l-a scuipat murdar și cu rea neomenie
I-a tăiat limba și i-a dat prin moarte, nemurire.*

*În somnuri scurte, vise lungi, Acachie avea
Cum că Romano îl vizita și tare trist era
Ca semn de supărare, că a părăsit chilia,
Și se întoarse smerit, cum Romano-i cerea.*

j. Unele dintre minunile Părintelui Acachie

*Părintele Acachie, zidi în peșteră o colibă mică
Și se nevoia petrecându-și viața îngerească,
Dar a degerat tare și-a fost cuprins de frică,
Și-atunci făcu foc mare, vroind să se-ncălzească.*

*Dar, vai, în loc de cald îi era frig mai tare,
Atunci, în graba mare, a stins focul cel rău
Și gol, goluț, afară, peste zăpadă sare
Și ce călduri simțea, ca într-un feredeu!*

*De zicea „Doamne Iisuse!”, din gura-i foc ieșea
Și cu simț vizionar, vedea de mai înainte,
Starea ascunsă din suflet, a fieștecăruia, vedea
Și privirea-i era curată, blândă și fierbinte.*

k. Îndrumarea pe calea mărturisirii, a lui Nicodim

*A venit la dânsul cuviosul, mucenicul Nicodim
Să ia blagoslovenie, pentru a sa mărturisire,
Neștiind cum de se turcise, din crezu-i heruvim,
Având cerința a se boteza în crez la mânăstire.*

*Părintele Acachie îi dete un toiag și i-a zis:
„Mergi cu acest toiag înainte și Domnul Hristos
Te va ajuta să-ți îplinești, că așa ți-e prezis!”
Și toiagul acela i-a fost ghid pe drumul mănăstire.*

l. Întemeietorul schitului athonit, Kavsocalivia

*Și s-au adunat acolo mulți frați întru Domnul,
Și veni Chir Neofit din Hio, egumen de Lavra,
Și din evlavia ce o avea pentru Acachie – Omul,
Căci cu multă osârdie în credință-și purta barba.*

*Și au construit chilii, și-au făcut canalizări,
Apărând ca din senin un schit mare, în destul
Deși diavolul, cu coada se băga-n realizări,
Iar Acachie, prin crezu-i se păstra tot nesătul.*

m. Primirea toiagului de egumen și proestos

*Frații cerură cu ardoare proegumenului Neofit,
Ajutor pentru bătrânul, un proestos pentru schit.
„Numai pe bătrânul voi să îl fac eu investit,
Pentru buna lui lucrare, pentru crezu-i erudit!”*

*Venit din Ierusalim, Patriarhul Chir Hrisant,
S-a-ntâlnit cu Acachie, într-un cadru minunat,
Că de multa-i viziune, a fost impresionat
Și a dus în lumea mare impresii de neuitat:*

*„Am văzut pe alt Ilie și alt Ioan Botezătorul.
Am văzut mai multe cele, decât ceea ce-auzeam!”
Ca un sfânt a fost privit, Acachie - cugetătorul,
Pe Dumnezeu proslăvea, cu-așa sămânță de neam.*

*n.Îndrumarea pe calea mărturisirii,
a lui Pahomie Rusul*

*Spre sfârșitul vieții lui, Acachie s-a-nvrednicit
Să-l ducă pe Pahomie Rusul, către mărturisire,
Căci într-o boală ce-a avut, păgânii l-au turcit,
Vrând a-i lua ce-avea, credință și cinstire.*

*Cu blagoslovenia bătrânului, Pahomie a plecat
Și la Sfântul mormânt făcut-a mărturisire,
Iar bătrânul Acachie la ceruri a urcat
Să rămână de-a pururi în sfântă nemurire.*

o.Adormirea întru Domnul

*În doisprezece aprilie, omieșaptesutetreizeci
Sfântul Acachie Kavsocialivitul, unui frate îi zise:
„Frate Atanasie, mergem acum departe pe veci!”
Și singur, mai 'nainte, sfârșitul și-l prezise!*

*A adormit de-a pururi, și schitul l-a plâns mult,
Au alergat, s-au strâns călugări, o mulțime
Și-a fost primit la ceruri din marele tumult,
De Prea Sfânta Treine, cu alai de îngerime!*

SFÂNTUL ACACHIE KAVSOCALIVITUL

Trăiri în nevoie de Sfânt

*Universul este mare, de nu-l deslușește omul,
Iar pământu-i doar atâta, picătură-ntr-un ocean,
Pentru toate, Ziditorul, a dat crezul și atomul
Și cerul cu multe stele, pentru omenescul neam!*

*Azi privim, în miez noapte, sus la cer, de pe pământ,
Cu mâinile-ncrucișate, cum dispare câte-o stea,
Cum apare câte-o Novă, ca fiind a vreunui sfânt.
Cred că micul Anastasie, avea și el steaua sa!*

*Că s-a născut la Agrafa, din sfera Fanarului
Și a Neohoriului, din satul numit Golita,
În veacul al șaptespelea din grația Domnului,
Anastasie primit-a, ca întru Hristos ursita.*

*La douăzeci de ani, fugi pe-ascuns de-acasă,
La „Sfântul Dionisie” de pe Muntele Olimp,
Și fost-a îmbrăcat în haină maiestoaasă,
Să-și poarte al credinței scopos peste timp.*

*Cu numele Acachie, botez sfânt a primit,
Și a avut vedenii , cu ochii mari deschiși,
Că o flacără orbitoare, cu mâinile-a ținut,
Semn ce l-a socotit, ca pe viața lui însăși.*

*Umbla prin munți, păduri și mult se nevoia,
Hrănindu-se cu buruieni și în priveghere,
Iar demonul cel rău, mios îl îmbia,
Cerându-i să iasă din cereasca-i petrecere.*

*Și iar porni Acachie, pe drum necunoscut
Și gându-i se bloca, la răspântii de drumuri,
Dar, calea cea bună, i-a dat-o Duhul Sfânt,
Chiar dacă la-ncercări l-au supus rele duhuri.*

*Luă blagoslovenie, la Kavsoalivi, în rugă,
La chilia „Sfântul Maxim”, a Schimbării la Față,
Și a stat douăzde de ani, nevoindu-se-n trudă,
Ca lucrător de linguri, dând Lui întreaga-i viață.*

*Venit din satul Lita, din eparhia Argafilor,
L-a vizitat Romano, continuându-și firea,
Că vru să meargă-n lume, în țara iudeilor,
La Mormântul Sfânt, să-și dea mărturisirea.*

*Venit-a și cuviosul, mucenicul Nicodim,
Să ia blagoslovenie, pentru mărturisire,
Fiindcă se turcise, din crezu-i heruvim,
Dorind acum botezul în crez la mănăstire.*

*S-au strâns acolo mulți, frații întru Domnul,
Și Chir Neofit din Hio, egumen de la Lavra,
Cu evlavie-i multă pentru Acachie – Omul,
Cel ce cu osârdie în credință-și purta barba.*

*S-au construit chilii și mari canalizări,
Apărând, din senin, schit mare, îndestul,
Iar când diavolul coada-și băga-n realizări,
Acachie, se ruga, prin crezu-i alungându-l.*

*Frații adunați cerură proegumenului Neofit,
Ajutor pentru bătrân, proestos pentru schit.
„Numai pe bătrânul voi să îl fac eu investit,
Pentru buna lui lucrare, pentru crezu-i erudit!”*

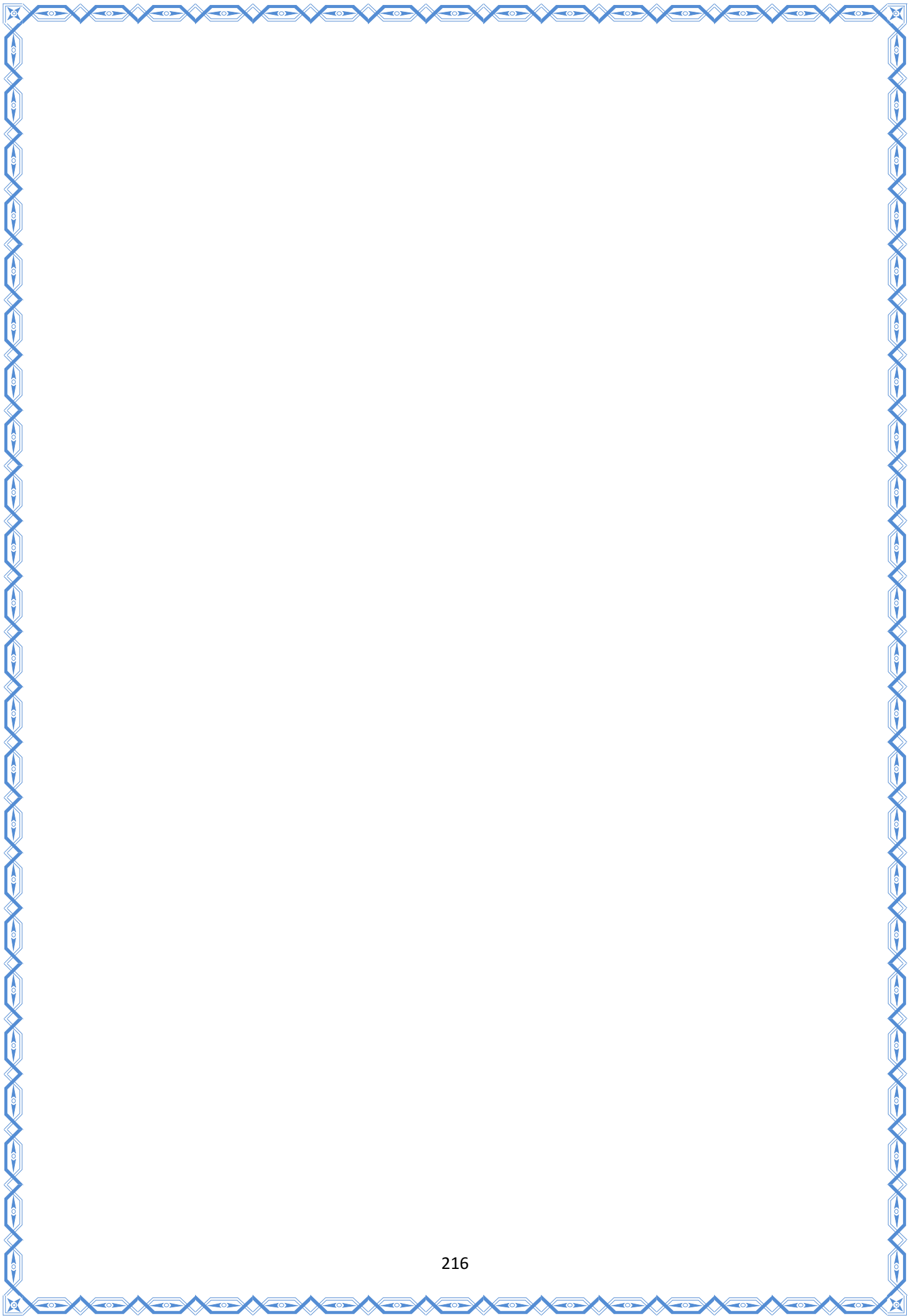
*Venit din Ierusalim, Patriarhul Chir Hrisant,
S-a-ntâlnit cu Acachie, într-un cadru minunat,
Că de multa-i viziune, a fost impresionat
Și a dus în lumea mare, impresii de neuitat:*

*„Am văzut pe alt Ilie și alt Ioan Botezătorul,
Am văzut mai multe cele, decât ceea ce-auzeam!”
Ca un sfânt fost-a privit, Acachie - cugetătorul,
Dumnezeu era slăvit, cu-așa sămânță de neam.*

*Spre sfârșitul vieții lui, Acachie a vrednicit
A-l duce pe Pahomie , spre a lui mărturisire,
Căci în boala ce-o avuse, păgânii răi l-au turcit,
Vrând a-i lua ce avea, și credință și cinstire.*

*În doisprezece aprilie, o mie șapte sute treizeci
Acachie Kavsocialivitul, unui frate așa îi zise:
„Frate Atanasie, mergem departe spre veci!”
Și singur, mai 'nainte, el, sfârșitul își prezise!*

*Dar pentru vecii de veci, în ceruri și pe pământ,
Biserica „Sfânta Treime” va fi Sus protejată,
Cu Moaștele Sfinte ale lui Acachie cel Sfânt.
Doamne, miluiește-ne, pentru ruga-i curată!*

ADEVĂRATUL SFÂNT- ARSENIE BOCA

*În douăşnouă al lui răpciune,
Prin o mie nouă sute zece,
O stea a luminat a rugăciune,
Şi a rămas pe cer ca o pecete!*

*Că s-a născut copilul Zian Boca,
Domnul a vrut să dea de ştire lumii,
Care de mic va putea judeca,
Cu flacăra credinţei şi-a minunii.*

*De la Vaţa de Sus, de Hunedoara,
Porni să-şi adune bagaj de ştiinţă,
Ca lider de promoţii, urcând scara
Spre culmea de pictură şi credinţă.*

*La douăşcinci de ani a fost hirotonit
De Vlădica Bălan ca diacon celibat,
Iar seva sfântă de la Athos l-a hrănit,
La Sâmbăta de Sus – fu închinoviat.*

*Vinerea Izvorului Tămăduirii,
Din o mie nouă sute patruzeci,
Îi aduse tunsoarea mănăstirii,
Şi botezul - Arsenie, pe veci.*

*Apoi, ridicat la treapta preotească,
La Mânăstirea Brâncoveanu, stareț
Și, locul reuși să și-l sfințească,
Prin crez și tâlcuiri de mare preț.*

*S-a mai rugat, cu lumea la un loc,
Și-a tâlcuit porunci și multe alte,
Ca Stareț al Mânăstirii Prislop,
Și fu la mare preț... doar pentru gloate.*

*Cu sfânta-i sabie duhovnicească
Pornit-a lupta cu „dihonia pecistă”,
Pentru o reînviere creștinească,
La Sâmbăta de Sus creind o pistă.*

*Devine renumit, mare duhovnic,
Pelerinajele curgeau fără sfârșit,
Că mult s-a minunat Nichifor Crainic
Și părintele Cleopa - s-a uimit.*

*Arsenie Boca și Serafim Popescu
Și-au pus o amprentă a traducerii
Esenței de frumos, Filocaliei, cu
Sfintele năzuințe ale desăvârșirii.*

*Sprrijinind pe părintele Stăniloaie,
În traducerea operei duhovnicești,
Părintele Arsenie Boca, avea straie
De ctitor al Filocaliei românești.*

*Dar buha comunistă nu putea dormi,
Ursitu-i-a prigoane și temniță grea,
Dar n-a putut din drumu-i a-l opri,
Spre scoposul duhovnic ce-l avea.*

*Fostu-i-a interzis să mai vorbească,
La Sâmbăta de Sus și la Prislop,
În Casa Domnului, ca o pedeapsă,
Că tulbura al anticristului prescop.*

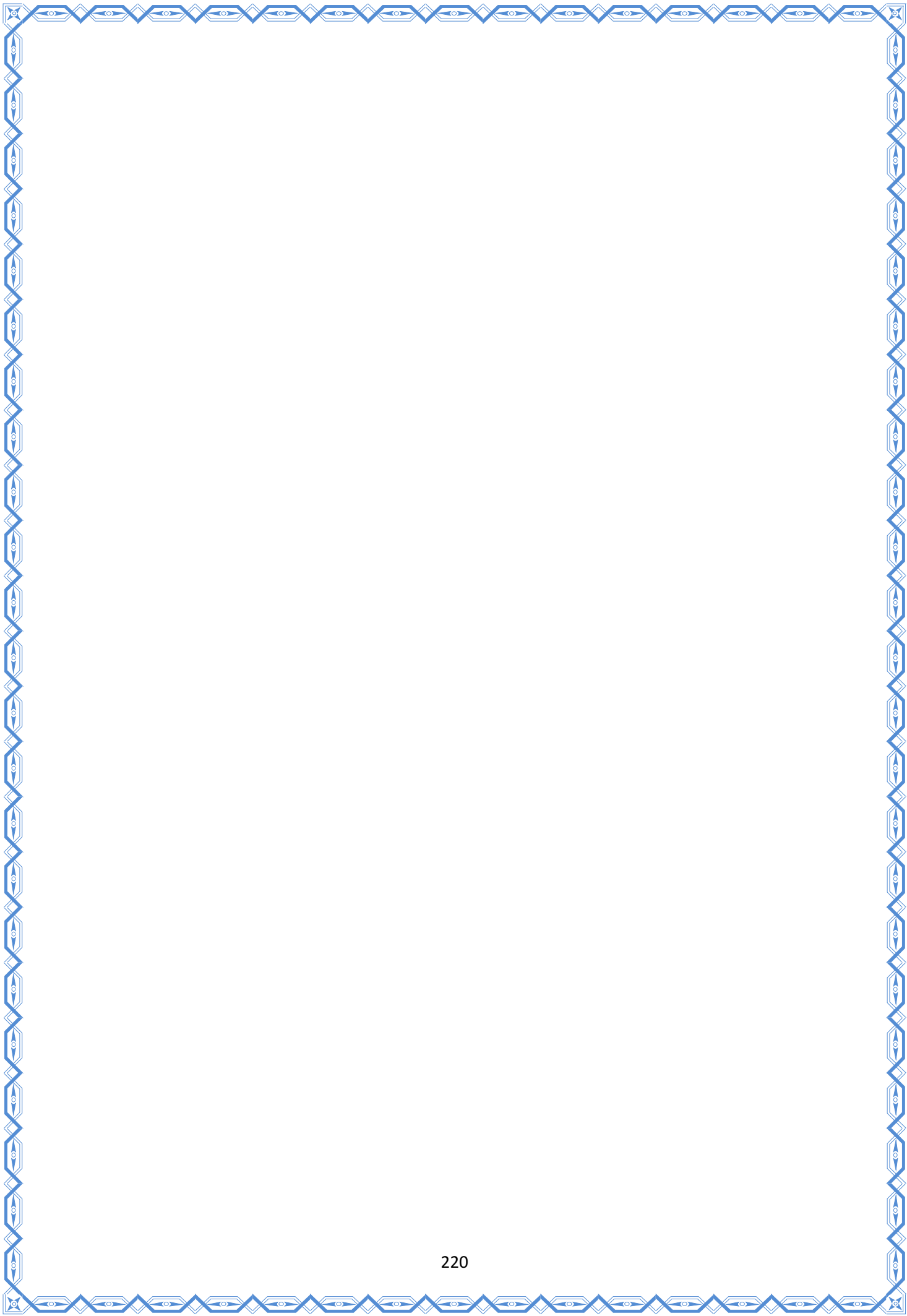
*Fiindcă avea crezul curat, normal,
Și n-a trădat credința întru Domnul,
A fost purtat la muncă, la canal,
Dar ca o rugăciune-i era somnul.*

*Marginalizat, cu sufletul zdrobit,
Rămase-n rugăciune prin pictură,
Punând în frescă ochiul său smerit,
Și sufletu-i de sfântă creatură.*

*Plecă la Domnul, să se roage încă,
Când Crezul a primit un cadru liber,
Și amintirea lui ne e mai sfântă,
Cu chipu-i blând privindu-ne din cer.*

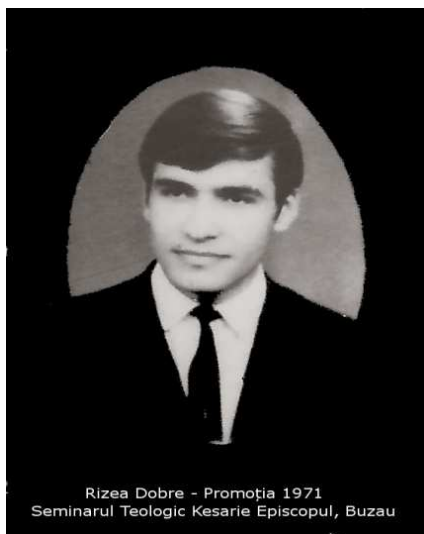
*Chipu-i curat, priviti-l, ce minune,
Parcă Iisus și-a pus în el lumină,
E plin de liniște și de înțelepciune,
De dragoste și aură divină!*

*Acesta fost-a și ne va rămâne,
Martirul, care în slăvi putu urca
Mantia credinței, a forței divine
Adevăratul sfânt, Arsenie Boca!*

VĂ SCRUI DE DINCOLO DE MOARTE

(Scrisoarea lui Dobre Rizea)

Rizea Dobre - Promoția 1971
Seminarul Teologic Kesarie Episcopul, Buzau

*Adie vânt de primăvară
La seminarul din Buzău,
Cu amintiri de-odinioară
Și cu credința-n Dumnezeu!*

*Revăd, acolo, tot noianul
De rugăciuni și de icoane,
Mult umilite, ca tot neamul,
De-ale ateilor șicane.*

*Colegii mei de seminar,
Voi știți cât v-am iubit de mult
Și aveam simțul solidar
În anii noștri de tumult!*

*Eu sunt colegul vostru Rizea,
Un mucalit de pe la țară,
Țiganul, cum mi se spunea
Și, eram tânăr, foc și pară!*

*Dar, după ce ne-am despărțit,
În calea mea duhovnicească
De anticristul m-am lovit,
Să-mi fure haina creștinească.*

*Nu m-am lăsat, deși m-am „dus”,
Ba, cred că le-am venit de hac,
Nu am făcut ceva în plus,
Decât ce-a trebuit să fac!*

*Nu-mi amintesc ce-am pățit,
Când pe Iisus nu l-am trădat,
Și nu m-am simțit umilit
Că la gunoi m-au aruncat!*

*Sunt mângâiat acum de-un gând,
Că și exodul românesc,
A implorat cerul, rugând
Să-nvie crezul strămoșesc.*

*Sunt mândru c-am putut să tac
Când inima-mi era zdrobită,
Lăsând urmașilor un steag
Pentru credința erudită!*

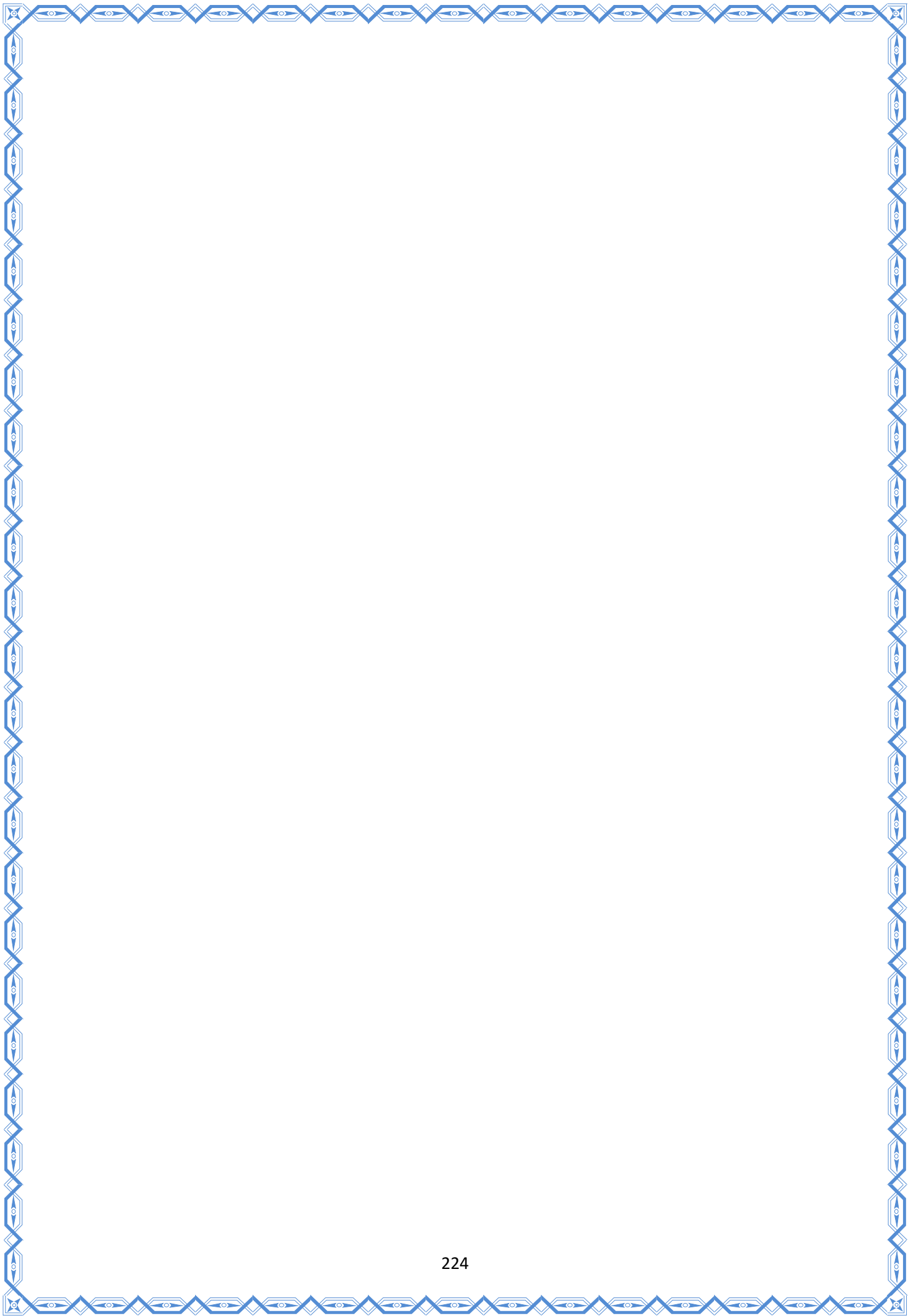
*Dacă în neam mai avem vrednici
Și, chiar, martiri de referință,
Urmașii noștri rămân veșnici,
Purtând a Domnului credință.*

*Vă spun iubiții mei colegi,
De-aici, de undeva, de sus,
Că cea mai sfântă dintre legi
Este credința în Iisus!*

*Aflat-am că-s martirizat
Și, mi s-a dedicat o carte,
Dovada că nu v-am uitat,
Vă scriu de dincolo de moarte!*

RUGĂCIUNILE MELE

OCHIUL LUI DUMNEZEU

*De e lună, de e soare,
De e noapte sau e zi,
Ochiul Domnului ne vede
Orișiunde, orice-am fi.*

*El e blând și ne transmite
Să fim blânzi la fel ca El,
Și doar zece Porunci Sfinte
Să avem mereu model.*

*Când în luptele barbare
Sunt vărsate mări de sânge,
Ochiul Lui, de supărare,
Se închide-n cer și plânge.*

*Plânge, fiindcă tot mai mult
Diavolul își bagă coada
Și credința-i „la pământ”,
Iar semnele-I sunt degeaba.*

*Câte un potop, un viscol,
Secete, furtuni, mereu
Sunt semnele de pericol,
Semne de la Dumnezeu.*

*Ochiul Domnului, zâmbeste
Pentru dragostea din lume,
Când oamenii, creștinește,
Se adună-n rugăciune.*

*Peste tot: sunet, lumină,
În neant și în „mereu”
Este flacăra Divină
Și Ochiul lui Dumnezeu.*

*Tu, ia seama omule,
Cât Domnul ți-a dăruit,
Mulțumește-n rugăciune,
Că ești și ești iubit!*

ÎNCHINĂCIUNE

*Mă-nchin la soare și la vânt,
Să fie pace pe pământ,
La ape limpezi de izvor
Să-astupe setea tuturor,*

*La foc, cu limba lui arzând,
Lumină vieții aducând!
Mă-nchin la pietre și la sol
Ca să astupe orice gol,*

*Cu rodul lor mântuitor,
Cu sprijinul nepieritor!
Mă-nchin la tot ce am în jur
Și, pentru care pot să jur,*

*Că tot ce e în jurul meu
Se întrupează-n Dumnezeu!
Mă-nchin la Domnul cel de Sus,
Cât și la Fiul Său, Iisus,*

*La Maica Sfântă, Preacurata,
Să ne păstreze judecata!
Mă-nchin și la Sfânta Treime
Ca sfătuiți să fim de bine,*

*Și cât vom mai trăi în lume
Să facem doar fapte bune.
Doamne dă-ne, cât se poate,
O viață în sănătate,*

*Dă-ne dreptul la cinstire
Și un strop de fericire,
Să-i cinstim pe-ai noștri buni,
Să fim mândri ca români!*

*Iar pe dreptii ce s-au dus
Primește-i la Tine, sus!*

*Că a ta este împărăția și puterea și slava,
A Tatălui și Fiului și Sfântului Duh,
Acum și pururea și în vecii vecilor, Amin!*

MAICA DOMNULUI

*În casa Tatălui Te-ai dus
Măicuță Preacurată
Și, te tot rogi la Cel de Sus
Să ne mai ierte-o dată!*

*Tu, știi că suntem păcătoși,
Ne plângi adeseori,
Te rogi să fim mai sănătoși,
De Domnul temători!*

*Și chipul Tău, așezat, Sfânt,
Bisericii-i e dat
Și, să-L sărute, stau la rând,
Toți oamenii din sat.*

*Pe fiul Tău, Domnul Iisus,
Îl roagă să revină,
S-aducă, după cum a spus,
Balanța Sa Divină!*

*Cuvine-se să te mărim
Măicuță Prea Curată,
Cuvine-se să te slăvim,
De Domnul lăudată!*

CREZUL MEU

*Cred într-o Sfântă Treime
Și în Casa Dumnezeiască,
Mă-nchin în crez, cu plecăciune,
Către Bolta cea Sfântă – Cerească.*

*Mă-nchin și la Maica Prea Sfântă
Și la Îngerii mei păzitori,
Ca viața să ne fie păzită
De tunetele acizilor nori.*

*Legi bune s-avem pe pământ
Și grâul lipsit de neghină,
Cinstite ne fie ș fapt și cuvânt
Pentru-o viață curată – senină.*

*În numele Tatălui și al Fiului,
acum și pururea și în vecii vecilor, AMIN!*

DUMNEZEUL NOSTRU,

ATOTÎITORULE!

*Făcătorul cerului și al pământului,
Al tuturor celor văzute și nevăzute
Tu ne vezi din slava eterului,
Îți mulțumim Ție pentru cele trăite!*

*Din suflete îți mulțumim Doamne,
Că ne-ai dat aspirații de bine
Și-am trecut peste multe canoane,
Păstrând obiceiuri creștine!*

*Că generației noastre mărețe
I-ai dat daruri și haruri divine:
Voință, puteri, competențe
Și multă credință în Tine.*

*Te rugăm să ne lași în putere,
Să ne dai, încă, ani mulți și frumoși
Și, din când în când, cu-a Ta vrere,
Să ne regăsim sănătoși!*

*Că a Ta este Împărăția și Puterea și Slava,
acum și pururea și în vecii-vecilor, AMIN!*

EMANĂ DOAMNE ÎNȚELEPCIUNE...!

*Ajută Doamne lumii mele
În sănătate să trăiască,
De cele rele să se spele
Și, numele să Ți-L slăvească!*

*Dă Doamne numai vânt de pace
Pe-ntregul glob și-n țara mea,
Ne-nvață mintea cum se face,
Cum să ieșim din starea grea!*

*Emană Doamne înțelepciune
La guvernanți și senatori,
Ne scapă de mafii și ciume
Și, fă-i de Tine temători!*

*Că a Ta este Împărăția și Puterea și Slava,
A Tatălui și Fiului și Sfântului Duh,
Acum și pururea și în vecii vecilor, AMIN!*

PREA MĂRITE ÎMPĂRATE

*Prea Mărite Împărate
Al Cerului și al Pământului,
Văzutului și Nevăzutului,
Din ziuă și din noapte,*

*Stăpânul inimilor toate,
Coboară-Ți la noi bunătatea,
Inspiră-ne nouă dreptatea,
Învrednicește-n fapte,*

*Dă-ne știință de carte,
Lumină , Tu , nouă ne-mparte,
Putere de muncă și vrere
Atâta cât viața ne cere!*

*Ajută Doamne lumii mele
În sănătate să trăiască,
De cele rele să se spele
Și numele să Ți-L slăvească!*

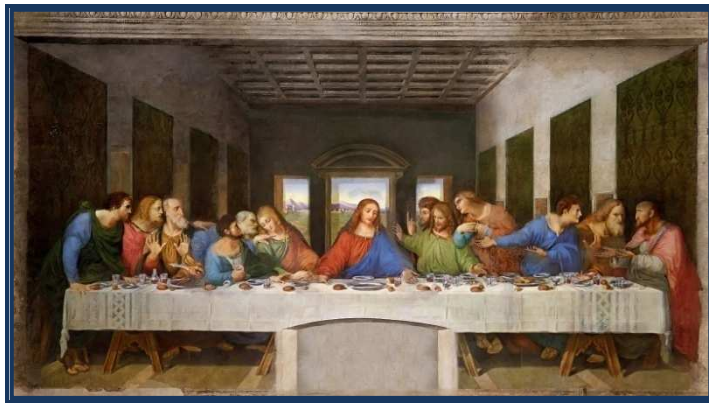
*Dă Doamne numai vânt de pace
Pe-ntregul glob și-n țara mea,*

*Ne-nvață mintea cum se face,
Cum să ieșim din starea grea!*

*Emană Doamne înțelepciune
La guvernanți și legiuitori,
Ne scapă de mafii și ciume
Și fă-i de Tine temători!*

*Că a Ta este Împărăția și Puterea și Slava,
A Tatălui și Fiului și Sfântului Duh,
Acum și pururea și în vecii vecilor, AMIN!*

DOAMNE, ÎȚI MULȚUMIM PENTRU MASĂ!

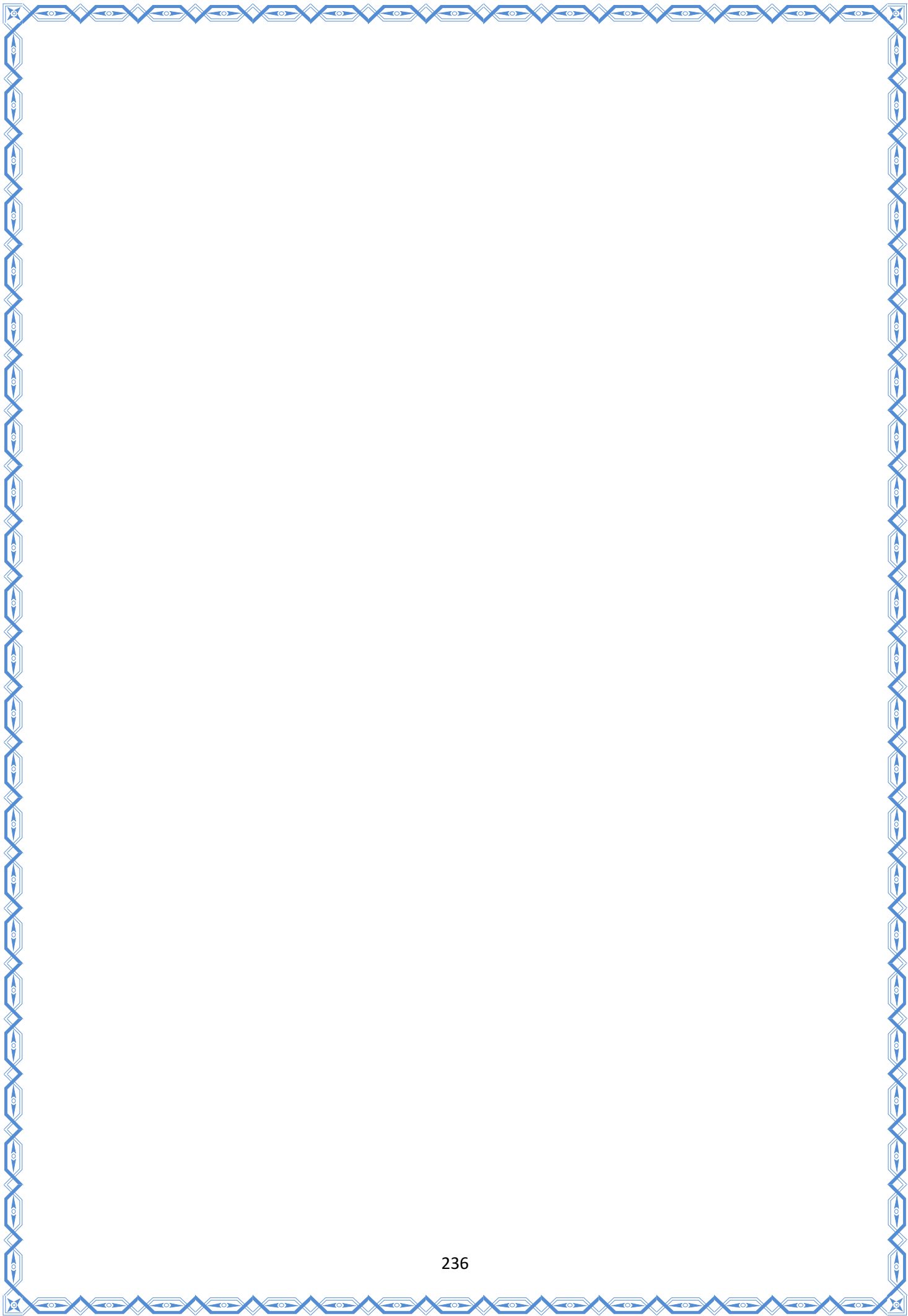

*Doamne, îți mulțumim pentru masă,
Că ne-ai dat alese bucate
Și ne-ai dat o întâlnire frumoasă,
Revedere plăcută și sănătate!*

*Te mai rugăm Doamne, ne ții
În formă, la bine, la greu,
Și viața ne fie păzită de Tine,
Păzește-ne de duhul cel rău!*

*Sfințește a noastre destine,
Căci Tu ești Puterea Divină,
Ne crește iubirea de Tine,
Păstrează-ne viața senină!*

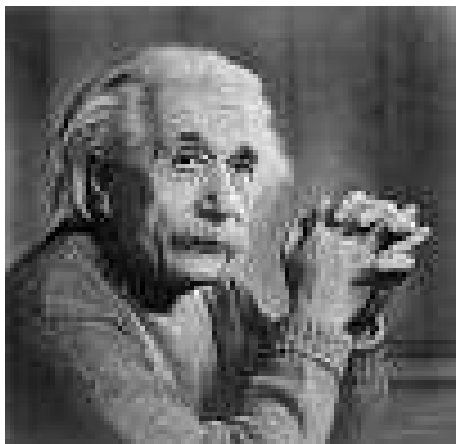
*Că a Ta este Împărăția și Puterea și Slava,
A Tatălui și Fiului și Sfântului Duh,
Acum și pururea și în vecii vecilor, AMIN!*

P I L D E

DUMNEZEU și ȘTIINȚA

DUMNEZEU și ȘTIINȚA cu Einstein

Un dialog foarte interesant care îl are în centru pe Albert Einstein.

*Intr-o sală de clasă a unui colegiu,
un profesor ține cursul de filozofie.
Să vă explic care este conflictul
între știință și religie!*

*Profesorul ateu face o pauză și apoi
îi cer unuia dintre noii săi studenți
să se ridice în picioare.*

- *Ești creștin, nu-i așa, fiule?*
- *Da, domnule, spune studentul.*
- *Deci crezi în Dumnezeu?*
- *Cu siguranță.*
- *Dumnezeu este bun?*
- *Desigur, Dumnezeu este bun.*
- *Este Dumnezeu atotputernic? Poate El să facă orice?*
- *Da.*
- *Tu ești bun sau rău?*
- *Biblia spune că sunt rău.*

Profesorul zâmbește cunoscător. Aha! Biblia! Se gândește puțin.

*- Uite o problemă pentru tine. Să zicem că există aici o
persoană bolnavă și tu o poți vindeca. Poți face asta. Ai vrea să
o ajuți? Ai încerca?*

- *Da, domnule. Aș încerca.*
- *Deci ești bun.*
- *N-aș spune asta.*
- *Dar de ce n-ai spune asta? Ai vrea să ajuți o persoană
bolnavă dacă ai putea. Majoritatea am vrea dacă am putea. Dar
Dumnezeu, nu.*

Studentul nu răspunde, așa că profesorul continuă.

*- El nu ajută, nu-i așa? Fratele meu era creștin și a murit de
cancer, chiar dacă se ruga lui Isus să-l vindece. Cum de Isus
este bun? Poți răspunde la asta? Studentul tace.*

*- Nu poți răspunde, nu-i așa? El ia o înghițitură de apă din
paharul de pe catedră ca să-i dea timp studentului să se
relaxeze. Hai să o luăm de la capăt, tinere! Dumnezeu este
bun?*

- Păi..., da, spune studentul

- Satana este bun?

Studentul nu ezită la această întrebare:

- Nu.

- De unde vine Satana?

- Studentul ezită. De la Dumnezeu.

- Corect. Dumnezeu l-a creat pe Satana, nu-i așa? Zi-mi, fiule, există rău pe lume?

- Da, domnule.

- Răul este peste tot, nu-i așa? Și Dumnezeu a creat totul pe lumea asta, corect?

- Da.

- Deci cine a creat răul? Profesorul a continuat. Dacă Dumnezeu a creat totul, atunci El a creat și răul. Din moment ce răul există și conform principiului că ceea ce facem definește ceea ce suntem, atunci Dumnezeu este rău.

Există pe lume boli? Imoralitate? Ură? Urâțenie? Toate aceste lucruri groaznice, există? Studentul se foiește jenat.

- Da.

- Deci cine le-a creat?

Studentul iarăși nu răspunde, așa că profesorul repetă întrebarea.

- Cine le-a creat? Niciun răspuns. Deodată, profesorul începe să se plimbe în fața clasei. Studenții sunt uimiți. Spune-mi, continuă el adresându-se altui student. Crezi în Iisus Cristos, fiule? Vocea studentului îl trădează și cedează nervos.

- Da, domnule profesor, cred.

Bătrânul se oprește din mărșăluit.

-Știința spune că ai 5 simțuri pe care le folosești pentru a identifica și observa lumea din jurul tău. L-ai văzut vreodată pe Iisus?

- Nu, domnule. Nu L-am văzut.

- Atunci spune-ne dacă l-ai auzit vreodată pe Iisus al tău?

- Nu, domnule, nu l-am auzit.

- L-ai simțit vreodată pe Iisus al tău, l-ai gustat sau l-ai mirosit?

Ai avut vreodată o experiență senzorială a lui Iisus sau a lui Dumnezeu?

- Nu, domnule, mă tem ca nu.

- Și totuși crezi în el?

- Da.

- Conform regulilor sale empirice, testabile, demonstrabile, știința spune că Dumnezeuul tău nu există. Ce spui de asta, fiule?

- Nimic, răspunde studentul. Eu am doar credința mea.

- Da, credința, repetă profesorul. Aceasta este problema pe care știința o are cu Dumnezeu. Nu există nicio dovadă, ci doar credința.

Studentul rămâne tăcut pentru o clipă, înainte de a pune și el o întrebare.

- Domnule profesor, există căldură?

- Da.

- Și există frig?

- Da, fiule, există și frig.

- Nu, domnule, nu există.

Profesorul își întoarce fața către student, vizibil interesat. Clasa devine brusc foarte tăcută. Studentul începe să explice.

- Poate există multă căldură, mai multă căldură, super-căldura, mega-căldură, căldură nelimitată, căldurică sau deloc căldură, dar nu avem nimic numit „frig”. Putem ajunge până la 458 de grade sub zero, ceea ce nu înseamnă căldură, dar nu putem merge mai departe. Nu există frig – dacă ar exista, am avea temperaturi mai scăzute decât minimul absolut de -458 de grade. Fiecare corp sau obiect este demn de studiat dacă are sau transmite energie, și căldura este cea care face ca un corp sau material să aibă sau să transmită energie. Zero absolut (-458° F) înseamnă absența totală a căldurii.

Vedeți, domnule, frigul este doar un cuvânt pe care îl folosim pentru a descrie absența căldurii. Nu putem măsura frigul.

Căldura poate fi măsurată în unități termice, deoarece căldura este energie. Frigul nu este opusul căldurii, domnule, ci doar absența ei.

Clasa este învăluită în tăcere. Undeva cade un stilou și sună ca o lovitură de ciocan. Dar întunericul, profesore? Există întunericul?

- Da, răspunde profesorul fără ezitare. Ce este noaptea dacă nu întuneric?

- Din nou răspuns greșit, domnule. Intunericul nu este ceva; este absența a ceva. Poate exista lumină scăzută, lumină normală, lumină strălucitoare, lumină intermitentă, dar dacă nu există lumina constantă atunci nu există nimic, iar acest nimic se numește întuneric, nu-i așa? Acesta este sensul pe care îl

atribuim acestui cuvânt. În realitate, întunericul nu există. Dacă ar exista, am putea face ca întunericul să fie și mai întunecat, nu-i așa?

Profesorul începe să-i zâmbească studentului din fața sa.

„Acesta va fi un semestru bun.”

- Ce vrei să demonstrezi, tinere?

- Vreau să spun că premisele dvs. filosofice sunt greșite de la bun început și de aceea concluzia trebuie să fie și ea greșită. De data asta, profesorul nu-și poate ascunde surpriza.

- Greșite? Poți explica în ce fel?

- Lucrați cu premisa dualității, explică studentul. Sustineți că există viața și apoi că există moarte; un Dumnezeu bun și un Dumnezeu rău. Considerați conceptul de Dumnezeu drept ceva finit, ceva ce putem măsura. Domnule, știința nu poate explica nici măcar ce este acela un gând. Folosește electricitatea și magnetismul, dar nimeni nu a văzut sau nu a înțeles pe deplin vreuna din acestea două. Să consideri că moartea este opusul vieții înseamnă să ignori că moartea nu există ca lucru substanțial. Moartea nu este opusul vieții, ci doar absența ei. Acum spuneți-mi, domnule profesor, le predați studenților teoria că ei au evoluat din maimuță?

- Dacă te referi la procesul evoluției naturale, tinere, da, evident că da.

- Ați observat vreodată evoluția cu proprii ochi, domnule? Profesorul începe să dea din cap, încă zâmbind, când își dă seama încotro se îndreaptă argumentul. „Un semestru foarte bun, într-adevăr”.

- Din moment ce nimeni nu a observat procesul evoluției în desfășurare și nimeni nu poate demonstra că el are loc, dvs. nu predați studenților ceea ce credeți, nu? Acum ce sunteți, om de știință sau predicator? Clasa murmuraă Studentul tace până când emoția se mai stinge.

- Ca să continuăm demonstrația pe care o făceați adineaori celui alt student, permiteți-mi să vă dau un exemplu, ca să înțelegeți la ce mă refer. Studentul se uită în jurul său, în clasă. Este vreunul dintre voi care a văzut vreodată creierul profesorului? Clasa izbucnește în râs. Este cineva care a auzit creierul profesorului, l-a simțit, l-a atins sau l-a mirosit? Nimeni nu pare să fi făcut asta. Deci, conform regulilor empirice,

stabile și conform protocolului demonstrabil, știința spune – cu tot respectul, domnule – că nu aveți creier. Dacă știința spune că nu aveți creier, cum să avem încredere în cursurile dvs., domnule?

Acum, clasa este cufundata în tăcere. Profesorul se holbeaza la student, cu o față impenetrabilă. In fine, după un interval ce pare o veșnicie, bătrânul răspunde.

- Presupun că va trebui să crezi, pur și simplu.

- Deci, acceptați că există credința și, de fapt, credința există împreună cu viața, continuă studentul. Acum, domnule, există răul? Acum nesigur, profesorul raspunde:

- Sigur că există. Il vedem zilnic. Răul se vede zilnic din lipsa de umanitate a omului față de om. Se vede în nenumăratele crime și violențe care se petrec peste tot în lume. Aceste manifestări nu sunt nimic altceva decât răul.

La aceasta, studentul a replicat:

- Răul nu exista, domnule, sau cel puțin nu există in sine. Răul este pur și simplu absența lui Dumnezeu. Este ca și întunericul și frigul, un cuvânt creat de om pentru a descrie absența lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu a creat răul. Răul este ceea ce se întâmplă când din inima omului lipsește dragostea lui Dumnezeu. Este ca frigul care apare când nu exista căldură sau ca întunericul care apare când nu există lumină. Profesorul s-a așezat.

P.S. Studentul era Albert Einstein.)

O ISTORIOARĂ ADEVĂRATĂ

Un preot, mergând pe stradă, întâlnește un copilaș, ca de cinci-șase ani, cu picioarele crăpate de glod, părul încâlcit în cap, zoios, nespălat, cu mâinile crăpate, și-l întreabă:

- Măi copile, de unde vii tu?*
- Din iad vin!*

Preotul s-a minunat de copilul acesta.

- Cum îl cheama pe tatăl tău?*
- Satana!*
- Dar pe mama ta?*
- Aripa satanei!*
- Dar frați și surori ai?*
- Da.- Cum îi cheamă?*
- Diavoli.*

Și atunci preotul a spus:

- Unde stai, copile?*
- Hai, că eu știu unde!*

Și a mers cu preotul. Și în marginea satului îi arată o căsuță stricată, veche și o ogradă cu gardurile rupte. Preotul ia copilașul de mână și intră acolo. Aude sfădindu-se în casă tatăl cu mama sa.

Bărbatul o înjura pe femeie groaznic, iar femeia îi spunea: "Du-te de-aici, satano!" Barbatul zicea: "Tu esti aripa satanei!" Au trecut niște copii pe acolo: "Treci, drace, de-aici!" Dar femeia striga pe urmă: "Vai de mine, casa asta este iad!"

Preotul a auzit de afară. Și atunci și-a dat seama de ce spune copilul că vine din iad. El nu știa cum să spună. A auzit pe mamă-sa că este iad în casa ei; că pe tatăl său îl cheamă satana și pe mamă-sa, aripa satanei, și pe frații lui îi cheamă diavoli. Așa auzea grăind în casă.

Dar știți voi de ce se face casa iad? Unde nu-i post, unde nu-i rugăciune de dimineața și de seara, unde nu-i viață curată, unde nu merg oamenii la biserică, unde se apucă și beau de dimineată, fumează și înjură, casa aceea se face cu adevărat iad. Și diavolul vine acolo și apoi, vai de zilele care le mai trăiește omul pe pământ!

Toată ziua înjurături, toată ziua bătăi, toată ziua suferință. A intrat diavolul! Diavolul aduce ură, sfadă, mânie, iuțime, ocară, blestem, înjurături, bătăi, morți, beții, desfrâuri. Așa! Unde a intrat el, distruge. Casa o face iad!

Iar unde oamenii se scoală dimineața și se închină lui Dumnezeu și merg la lucru cu rugăciunea în minte și postesc sfintele posturi de peste an, și fac milostenie și citesc sfintele cărți, și rabdă scârbele și necazurile cu bucurie, acolo esteși binecuvântarea lui Dumnezeu și toate se rânduiesc după iconomia Lui pentru folosul sufletului și pentru mântuirea noastră.

PĂRINTELE CLEOPA

DIN PRISOSUL INIMII, GRĂIEȘTE GURA.

De multe ori pierdem toată osteneala noastră și toată fapta bună, dacă nu păzim două lucruri: mintea și limba. Că tot păcatul se începe de la minte, de la gând și toată fapta rea se exprimă întâi prin limbă. Zice Mântuitorul că din prisosința inimii grăiește gura. Și Solomon zice: Mai bine este a cădea de la loc înalt, decât a cădea prin limbă. Ferească Dumnezeu! De aceea trebuie mare băgare de seamă.

Limba este organ cu care lăudăm pe Dumnezeu, la fel și mintea. Dar vrăjmașul le ia pe amândouă aceste organe: mintea o întunecă cu gânduri rele și limba cu cuvinte rele. Și atunci omul devine unealta vrăjmașului, că și gândurile lui sunt spurcate, și limba și cuvintele lui. Trebuie mare băgare de seamă.

O femeie păcătoasă și-a pus îndreptare la o mărturisire și a început să ducă o viață sfântă. Post, rugăciune, milostenie, că era văduvă acum. Toată lumea se minuna în sat cum femeia aceea și-a schimbat viața. Înainte o știau toți. Îi murise soțul, iar copiii îi avea pe toți căsătoriți. Mai avea un păcat, săraca, pe care nu-l putea lăsa. Toate celelalte le lăsase. Făcea și milostenie multă și post tinea, dar nu tăcea din gură. Să spună ceva de cumătra, de cumnata, de cutare. Când a venit la duhovnic, a zis: "Părinte, am postit posturile, am făcut milostenie, fac pravilă, citesc prin sfintele cărți, ei, dar limba asta n-o pot eu stăpâni! Mai vorbesc de unul, mai zic de altul, mai spun o minciună, mai spun o glumă, mai cutare". Era primăvară, când se arau grădinile și ogoarele. Duhovnicul îi zice: "Uite ce este, mătușă, nici eu nu-ți dau canon mare, dar n-ai voie să te împărtășești până nu vei face canonul acesta". "Care?" Duhovnicul avea un butoi mare cu sămânță de scai.

Știți cum e sămânța de scai, ca de ceapă. Măruntă. I-a dat mătușii un pumn bun de sămânță de scai și i-a zis: "Uite ce! Când vei ara grădina, să te duci să semeni scaiul ăsta prin grădină, cât e grădina de lungă, și pe-o brazdă și pe alta". Și a semănat scaiul. Au crescut păpușoi, dar au ieșit și scaii. La prășit a mai tăiat din ei, dar n-a putut să-i taie pe toți. Când a venit femeia în Postul Sfintei Mării, o întreabă duhovnicul: "Ai semănat scaii?" "Da". "Ti-am spus că nu-i greu. Mata ai zis că păcatele pe care le faci cu limba nu-s grele. Eu ți-am dat să semeni scai. Du-te și-mi adu acum înapoi toate semințele acelea pe care le-ai semănat". "Vai de mine, părinte, zice, eu am prășit, dar din nebăgare de seamă scaii aceia au făcut sămânță, a venit vântul și a dus-o la megieși, pe câmp. S-a umplut lumea de scai". Zice preotul: "Nu-ți dau împărtășanie, până nu-mi aduci sămânța înapoi". "Imposibil, părinte. S-a dus sămânța de scai! A luat-o vântul, a făcut scai, s-a înmulțit..."

Vezi? Așa sunt și cuvintele noastre. Cuvintele noastre, dacă sunt rele, pe unde nu au ajuns? Au făcut sămânță, au prins rădăcină și s-a umplut lumea de cuvinte rele. Cuvintele noastre sunt sămânță de scai. După cum nu poți aduna sămânța înapoi, după ce-ai semănat-o - la vreun an de zile, după ce s-a umplut câmpia de scai -, așa nu putem să adunăm răutatea și păcatul pe care le-am semănat noi prin limbă. De aceea trebuie mare pază a limbii. Ai văzut ce spune Solomon: Cine nu păzește gura și limba sa, nu se poate mântui.

Dar Dumnezeu nu ne-a făcut să fim muți. Ne-a dat limbă să vorbim. Dar ceea ce vorbim, să fie spre slava lui Dumnezeu și ceea ce este de trebuință. Deci când vedem că începem a vorbi de rău pe altul, să stăm pe loc, că semănăm scai,și îl duce vântul în mai multe inimi. Să băgăm de seamă!

PĂRINTELE CLEOPA UN TEXT HALUCINANT PE UN SITE ORTODOX

Părintele Cleopa vorbește în acel text despre noroc. Mai exact, părintele spune că "Noroc" este un demon și, din păcate, oamenii îl pomenesc zilnic. Potrivit textului, Noroc este un demon care îi mănca pe copii, după ce-i prăjea. Noroc nu voia orice copil ci sugari, pe care mamele îi luau de la sâni și îi

ofereau demonului. În jur de 40-50 de copii, încăpeau într-o tigaie, iar mamele care își ofereau copii au ajuns în iad.

Am văzut, pe unele pomelnice pe care le aduceți, că pomeniți pe dracul Noroc, zicând: „pentru norocul fetei, pentru norocul băiatului, pentru norocul familiei”. Ce mi-ai pus pe dracul pe pomelnic? Voi știți cine a fost Noroc? Cel mai mare demon, care a secerat milioane de suflete. Voi vedeți că, până la venirea lui Iisus Hristos, China, India, Japonia și Insula Java și atâtea state se închinau la idoli, la diavoli, la Brahma, lui Buda, lui Krishna, lui Zoroastru și la toți dracii? Voi știți că până la venirea Domnului, oamenii sălbatici și nebuni, pentru fiecare păcat aveau un zeu? Marte, zeul războiului. Când aduceau statuia lui, îndată trebuia să se facă război, să omoare cât mai mulți oameni, că așa îi plăcea. Venera, zeița discordiei. Când îi aduceau statuia, trebuia ca toți să se sfădească și să se bată, că așa-i plăcea zeiței discordiei. Nemfis, zeița frumuseții. De acolo ne-au rămas cerceii și podoabele femeiești. Când o aduceau, îi puneau cercei de aur, mărgelile de aur și toți trebuiau să fie pudrați, cu zorzoane, inele, cercei și să joace în fața ei. Că așa-i plăcea zeiței Nemfis. Apoi Afrodita, zeița desfrâului. Îi aduceau statuia și o trăgeau într-o pădure deasă și acolo bărbații și femeile făceau cele mai mari orgii înaintea ei, că așa îi plăcea ei, desfrâul și orgiile. Era Neptun, zeul apelor, Uranus, zeul pământului. Era și Moloh, zeul fericirii, la romani, la sumerieni și la cartaginezi. Cum era acest zeu Moloh sau Noroc, cum îi zicem astăzi? I se purta statuia într-o căruță cu două roți, făcută din aramă sau din argint. În spate, zeul Noroc avea un cuptor de aramă și în fața lui o tigaie din aramă, și-i dădeau foc lui Noroc pe la spate până se înroșea tigaia și el. Popii lui purtau în mâini niște securi mari, ascuțite. Ce jertfă primea Noroc? Numai copii sugari de la mamele lor. Veneau în satul tău, de unde ești tu. Trăgeau căruța lui Noroc cu tigaia roșie, înfierbântată, și strigau, bătând din palme: „Cine vrea să aibă noroc, să aducă jertfă lui Noroc!...” Atunci, nebunele de femei ziceau una alteia: „Cumătră, îți dai copilul?” „Îl dau, ca să am noroc!”. Lua muierea copilul de la sân și îl dădea în mână slujitorului idolesc, care îl tăia bucăți și îl puneă în tigaia lui Noroc să se frigă. Până la 40-50 de copii se puneau odată în tigaia aceea. Mirosea în urma lui numai a friptură de copii proaspeți. Așa a secerat dracul Noroc milioane de copii. S-au

dus mamele lor în fundul iadului. Acolo stau în vecii vecilor, că au dat jertfă lui Noroc. Voi nu vedeți ce zice Isaia? „Vai de cei ce fac masă dracilor și aduc jertfă lui Noroc!” Și voi, creștinilor, îi scrieți numele pe pomelnic. Vai de mine! Mare nebbie, mare rătăcire! N-ai pe Dumnezeu? Pui pe dracul Noroc? Numai ce auzi pe bețivi la crâșmă, zicând: „Hai noroc, cumătre!” Uneori, vezi creștini pe drum că se salută: „Hai noroc, vecine!”. Dacă l-ai întreba cine-i noroc, nu știe, dar știe să-l pomenească. Mai chemi pe dracul Noroc după atâtea mii de ani? Te închini lui satana? Zi: „Bună ziua, cumătre! Bună ziua, vecine! Bună seara, mătușă!” Când zici „bună ziua”, arăți că Dumnezeu e bun. Vă rog să nu-l mai puneți pe pomelnicele voastre și nici să nu-l mai pomeniți pe idolul Noroc! ----- Extras din Ne vorbeste parintele Cleopa vol. 7, Manastirea Sihastria – Editura Agaton, 2010

PĂRINTELE CLEOPA

DESPRE POTOPUL DE APĂ ȘI POTOPUL DE FOC

Iată potopul cu foc pe care îl vedeți anunțat în ziare, vine și bate la ușă. Nu vom putea scăpa, că va veni fără veste ca fulgerul cerului, așa cum spune Mântuitorul: Privegheați și vă rugați, că nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului! Precum în vremea lui Noe oamenii mâncau, beau, cumpărau, sădeau, se măritau și se însurau, pâna a intrat Noe în corabie și a venit apa și i-a înecat pe totii, așa va fi și venirea Fiului Omului. Însă atunci a venit apa, de i-a înecat, dar acum nu vine apa, ci focul. Ce fel de foc? Nu-i de asta cu lemne pe care-l facem noi. Este foc de miliarde de ori mai puternic. Bomba atomică are peste zece milioane de grade Celsius, iar oțelul, la 1400 de grade, curge ca apa. Gândiți-vă ce-i acolo! Bomba cu hidrogen, este de 20 de ori mai puternică decât bomba atomică. Iar cea cu neutroni îți lasă copacii înfloriți și iarba, numai pe tine te omoară. Știți dumneavoastră ce vine asupra noastră? Poate n-am crede ce spune presa. Dar ce spun ziarele acum, au spus Sfinții Prooroci cu mii de ani înainte, că lumea se termină prin foc. Cu mii de ani în urmă au spus. Toate încălcaăturile atomice care sunt pe glob, pot distruge 300 de miliarde de oameni odaăa, și noi suntem 5 miliarde. Știți dumneavoastră ce vremuri trăim noi? Noi suntem cei de pe urmă! Ar trebui numai să plângem în toată ziua, dar nu simțim! Trăim în nesimțire, că așa au trăit și cei dinainte de potop! Când patriarhul Noe a pri-

mit porunca de la Dumnezeu să facă corabia, el atunci era de aproape 500 de ani. Și a lucrat la corabie 125 de ani, că i-a arătat Dumnezeu cum s-o facă. Și a făcut corabia pe un podiș mare de munte, cu bani de la îngerii, că Noe primea saci cu bani de aur ca să plătească, pentru că erau atâția lucrători. Corabia dacă avea 30 de coți înălțime și trei rânduri de poduri, cum i-a spus Dumnezeu, când veneau tinerii și îl vedeau pe Noe că face o sală așa mare și tocmai în vârful muntelui, pe un podiș, ziceau: „Ehei, moș Noe, tare-i bună de sală de teatru asta! Ce dans o să facem noi aici! Asta-i bună de dans, că-i largă. Aici încapă multă lume!” Dar Noe le spunea: „Dragul tatei, măi băieți, vine potopul, vine prăpațul!” Dar ei râdeau. „Auzi, măi, moșul Noe a înnebunit! Cică are să vină potopul!” Sute de muncitori lucrau la corabie, tâmplari, fierari, zidari, fiindcă era mare tare. Noe lua bani de la îngerii și-i plătea în fiecare seară, cinstit. Și ei nu lucrau din convingerea că vine potopul, ci pentru bani. Când s-a terminat corabia – 125 de ani s-a lucrat la dânsa, nu așa -, gândiți-vă câte rânduri de poduri avea, că în pânțele acelei corăbii trebuia să păzească Dumnezeu toate semințiile viețuitoarelor din lume, afară de cele din apă; nu numai oameni, ci toate fiarele, toate viețuitoarele, câte șapte perechi din cele curate și câte o pereche din cele necurate. Când s-au terminat toate, se arată Dumnezeu lui Noe: - Noe, ai terminat corabia? - Da, Doamne, am terminat-o. - Să știi că trebuie să bagi în corabie din toate cele curate de sub cer câte șapte perechi și din toate cele necurate, câte o pereche. - Doamne, dar eu cum am să adun din toate animalele aici, și elefanti și balauri și girafe și tigri și leoparzi și pantere și lei? - N-ai tu grija asta! Tu ia o toacă din lemn de paltin – ăsta-i simbolul toacei – și toacă în jurul corăbiei de trei ori în trei zile și au să vină toate grămadă. Tu deschide ușile corăbiei, și fiecare are să intre în corabie liniștit. Când a tocat au venit din toate animalele: păsări, balauri, girafe, lei, tigri, lupi, mistreți. Leul stătea lângă miel, și nu se gândea să-l mănânce, căci toate simțeau mânia lui Dumnezeu, care avea să vină. Balaurul sta lângă om și nu l-a vătămat; taurii, leoparzii, tigrii, toate erau blânde; uliul, vulturul care răpește a stat lângă puișorii de găină. Pe toate le-a îmblânzit puterea lui Dumnezeu, căci toate simțeau mai mult decât oamenii că vine potopul. Când au intrat toate, îngerul a încuiat corabia și i-a spus lui Noe: - Intră tu, soția ta, feciorii tăi și nurorile tale, că de acum

începe potopul. În corabie să stați la rugăciune! Toaca a fost primul semn ca să intre toată lumea în corabie, toate dobitoacele și toate păsările. Și au intrat în corabie și când a început ploaia, n-au început să cadă picaături, ca acum; ci s-au deschis jgheburile cerului și curgeau râuri din nori. Râuri. Și a plouat 40 de zile și 40 de nopți și corabia s-a ridicat pe apă. Aceia care râdeau mai înainte și ziceau că, co-rabia este bună de dans, că-i buna de sală de teatru, și că moșul Noe a înnebunit, că face o corabie așa mare, înotau și strigau: - Moș Noe, dă-ne drumul, că murim. Ne înecăm! - Dragii mei, nu cereți de la mine. Îngerul Domnului a încuiat corabia! Veneau și lucrătorii. - Dă-ne drumul să intrăm, că noi am lucrat!

- Ați lucrat, dar v-am plătit. N-ați lucrat din convingere că vine potopul. Ați lucrat pentru bani. Așa și aceia care fac serviciu la biserică, dar nu-și fac datoria. Și-au luat plata pe pământ. Dacă n-ar fi cum se cade, tot în iad se duc, că-i preot, că-i dascal, că-i om de rând. Și s-a ridicat corabia lui Noe deasupra tuturor munților. Muntii Himalaia, care sunt cei mai înalți, au peste 8800 de metri, i-a acoperit apa. După șase luni, au început să se retragă apele și să se vadă vârful munților celor mai mari din lume. Gândiți-vă ce era acolo! Lumea, cât a putut, a fugit la munți. S-au tot suit. He, hei! S-au dus. S-au înecat și munții și copacii. Toate. Iar după ce s-au retras apele, corabia a poposit pe muntele Ararat, aproape de Armenia, lângă Caucaz, că s-a văzut vârful muntelui. Acolo s-a oprit. Și n-a ieșit Noe din corabie. După nouă zile, Noe a dat drumul la un porumbel, să vadă dacă dă de pământ. Porumbelul a zburat și a văzut că n-are de ce se agăța și a venit iar la Noe. Și a dat drumul la un corb. Corbul a găsit niște hoituri, simbolul omului păcătos. Nu s-a mai întors corbul nici în ziua de azi. Porumbelul, când i-a dat drumul a doua oară, s-a întors cu o mlădiță de măslin în cioc. Și atunci Noe a coborât din corabie și a adus mai întâi jertfa de mulțumire lui Dumnezeu. Când a adus jertfa de mulțumire, ploile încetaseră, și deodată a apărut un curcubeu și a auzit glasul lui Dumnezeu: „Nu te mai teme, Noe, acesta-i semn de legătură vesnică între Mine și neamul omenesc. Curcubeul Meu va străluci pe cer totdeauna, când vor înceta ploile”. Prima dată s-a aratat curcubeul când a ieșit Noe din corabie. Apoi s-a înmulțit lumea după potop. S-a înmulțit foarte. Și când au trecut de la potop 755 de ani, s-a făcut „Turnul Babel”, unde este acum Irakul. Acolo este și Babilonul și Turnul Babel și ameste-

care a limbilor. În locul acela a fost și Avraam și Daniil și cei trei tineri și poporul evreu în robie. Știți voi câtă legătură are locul acela cu Biblia? Acolo a fost Raiul. De la potop s-a ridicat Raiul în vazduh către răsărit. Râurile de acolo, Tigru și Eufratul, izvoarau din Rai, cum spune în Biblie, că era Raiul pe pământ. Pentru păcatele oamenilor s-a ridicat în vazduh. Raiul era de câteva zeci de ori mai mare decât Europa! Tot acolo a fost Turnul Babel, făcut de Nimrod, împăratul Babilonului. Singurul uriaș care s-a născut după potop și a împărățit în Babilon 56 de ani și a fost cel mai necredincios împărat. El a zis că nu se teme că mai vine un potop, și a zidit turnul Babel pe un loc înalt. Era tot pământul o limbă. Nu exista neamț sau rus sau român, cum zice Scriptura: „Și era tot pământul o limbă și un neam”. „Hai să zidim turn împotriva lui Dumnezeu și când va veni potopul, să fie mai înalt, să nu poată ajunge apa”. Auzi, nebunul! S-a suit apa mai sus decât Himalaia, și el credea că poate scăpa de potop. Mulți s-au temut de Nimrod, dar dacă nu zideau, îi omora. Era foarte aspru. Numai unul, Eves, când a văzut că-l pune să facă turn, a luat 4000 de bărbați, femei și copii și a fugit în munți și s-a ascuns. Și a zis: „Nu! Eu împotriva lui Dumnezeu nu fac! Dacă vrea El, ridică apa până la nori, că la Dânsul n-are limită puterea!” Din acel popor se trag evreii. Din acela s-a tras neamul haldeilor. Din acela s-a tras și Avraam. Avraam a fost al unsprezecelea patriarh de la Sim, feciorul lui Noe. Și vezi neamul cel ales – din care și noi, după credință, suntem – l-a ales Dumnezeu din acei care n-au vrut să facă turn. Dar i-a lăsat Dumnezeu să facă turn și apoi s-a pogorât. Să ne pogorâm, să le amestecăm limbile. Noi suntem niște furnici înaintea Lui. Ce-i pământul! Nu auzi ce spune Isaia? „Doamne, Tu ai făcut pământul ca pe o nimica, și toate popoarele lumii înaintea Ta sunt ca o picătura din cadă”. Asta suntem înaintea lui Dumnezeu! Nimica! Însă i-a lăsat să facă turnul. Când S-a pogorât Dumnezeu, Nimrod era pe lângă turn. Și la un cutremur mare, turnul s-a risipit pe jumătate și l-a prins și pe Nimrod. Acolo i-a fost moartea! Iar celorlalți li s-au amestecat limbile. Unul cerea lopata, celălalt îi dădea scânduri, unul cerea scara, celălalt îi dădea ciocanul. Și nu se înțelegeau. Și s-au făcut de acolo 72 de perechi; 72 de neamuri. Și s-au răspândit pe fața pământului numai care se înțelegeau, doi-trei. Și s-au înmulțit. Și când se întâlneau după vreo sută, două de ani, nu se mai cunoșteau. Fiecare era cu limba lui, și se luau la

bătaie. Așa au început războaiele! De acolo a fost amestecarea limbilor. Vedeți în Biblie toate. Era tot pământul o limbă și un neam, înainte de Turnul Babel. Acolo a fost Avraam în Haldeia. Când vei auzi de Haldeia, de Asiria și de Babilon, acolo este. Aici a fost Avraam, aici a fost Lot; aici a fost Daniil aruncat în groapa cu lei; aici au fost cei trei coconi: Anania, Azaria și Misail, pe care i-a ars împăratul Nabucodonosor, în cuptor de aramă. Acolo a fost în robie poporul evreu 70 de ani. Acolo a murit Ieremia. Irakul este cea mai veche țară din lume. Are mare legătură cu cele mai mari evenimente din lume de după potop. Acolo a fost și Raiul, din care a cazut Adam, și după aceea s-a ridicat în văzduh spre răsărituri.

CUPRINS

CUVÂNT DE BINECUVÂNTARE	3
CUVÂNT ÎNAINTE	5
CUVÂNTUL AUTORULUI	7
S I N A X A R - Viețile Sfinților	9
<i>Sfântul Vasile cel Mare</i>	11
<i>Botezul Domnului</i>	13
<i>Soborul Sfântului Ioan Botezătorul</i>	15
<i>Sfinții Trei Ierarhi</i>	17
<i>Întâmpinarea Domnului</i>	23
<i>Sfinții Patruzeci de Mucenici</i>	25
<i>A sosit Buna Vestire</i>	27
<i>Datina Floriilor</i>	29
<i>Lacrimile lui Iisus</i>	33
<i>Rugăciune pentru Lumina cea Sfântă</i>	41
<i>Hristos a înviat</i>	43
<i>Hristos a înviat</i>	45
<i>Veniți să luați lumină!</i>	53
<i>Săptămâna luminată – Izvorul Tămăduirii</i>	55
<i>Rugăciunea lui Toma Necredinciosul</i>	61
<i>Sfântul Gheorghe</i>	65
<i>Hristos S-a Înălțat</i>	69
<i>Pogorârea Duhului Sfânt – Rusaliile</i>	73
<i>Sfânta Treime</i>	75
<i>Sfinții Constantin și Elena</i>	77
<i>Iată vin Sânzienele</i>	79
<i>Sfinții Apostoli Petru și Pavel</i>	83
<i>Sfântul Ilie</i>	89
<i>Dumnezeiasca Înfrumusețare</i>	93
<i>Adormirea maicii Domnului</i>	97
<i>Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul</i>	101
<i>Nașterea Maicii Domnului</i>	103
<i>Înălțarea Sfintei Cruci</i>	105
<i>Sfânta Cuvioasa Parascheva</i>	109
<i>Sfântul Dumitru – Izvorătorul de Mir</i>	113
<i>Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril</i>	121
<i>Intrarea Maicii Domnului în Biserică</i>	125
<i>Crucea Sfântului Andrei</i>	129
<i>Sfântul Nicolae</i>	135
<i>Nașterea Domnului</i>	139
<i>Vine, vine Moș Crăciun</i>	143
<i>Soborul Maicii Domnului</i>	149
<i>Sfântul Ștefan</i>	151
A P O C A L I P S A - DUPĂ SFÂNTUL IOAN TEOLOGUL	157
<i>DESPRE APOCALIPSĂ</i>	189
TREI MARTIRI - O SINGURĂ CREDINȚĂ	
<i>Viața Sfântului Acachie Kavsoalivitul</i>	207
<i>Adevăratul Sfânt - Arsenie Boca</i>	217
<i>Dobre Rizea - Vă scriu de dincolo de moarte!</i>	221

RUGĂCIUNILE MELE	
<i>Ochiul lui Dumnezeu</i>	225
<i>Închinăciune</i>	227
<i>Maica Domnului</i>	229
<i>Crezul meu</i>	230
<i>Dumnezeul nostru, Atotîitorule</i>	231
<i>Emană Doamne înțelepciune...!</i>	232
<i>Prea Mărite Împărate</i>	233
<i>Doamne, îți mulțumim pentru masă!</i>	235
P I L D E - DUMNEZEU ȘI ȘTIINȚA	237